

திருமணம்
செல்வக் கேசவராய முதலியார், எம். ஏ.
1864 - 1921

பேராசிரியர்
திருமணம் செல்வக் கேசவராய முதலியார்
பயன்படுத்திய இந்நூல்
அவர்கள்தம் பேரன் திருவாளர்
தி நம்பிராசன் அவர்களால்
மறைமலையடிகள் நூல்நிலையத்திற்கு
அன்பளிப்பாக
வழங்கப்பெற்றது.

பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல்

முனர்த்தி, அதன்பின் அகம் புறம் என இரண்டினையும் பற்றிகளும் பொருளியைத் தி, அதன்பின் அகத்திபொருட்டையும் குறிப்புப்பற்றி சிவமும் மெய்தம்—
த்தி, அதன்பின் வடிகும் தொழிலாகிய பண்டம் பயனும் பற்றி உவமிக்கப்படும்
விய வுணர்த்தி, அதன்பின் எவ்வாப் பொருட்டும் இடமாயி செய்குரிய தன்மை
அதன்பின் கழங்குவகையைய மரபிய வுணர்த்தித் திபொருளாகக். —
குணை அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், கையியல், பொருளியல்,
பாட்டியல், உவமவியல், செய்குரியல், மரபியல் எனப் பதார்த்தம்.

முதலாவது—அகத்திணையியல்.

இவ்வெதிர்வாதம், இவ்முதல்கள் ஒத்த அப்பொருளியைக்கண் ததலத்தி

க. கைக்கண் முதலாப் பொருத்தினை யிறவாய்

முற்படக் கிளத்த வெழுதினை பென்ப.

இதனைச் சுற்றிம் என்றதலத்திடு வெளின், அப்பொருள் இத்தனை
வெள்தத துணர்த்துதல் ததலத்தி.

இதன்பொருள்:—கைக்கண் முதலாப் பொருத்தினை இவ்வாய் (அக)கைக்கண்
என்ற சொல்லுப்பின் பொருள் முதலாப் பொருத்தினை என்ற சொல்லுப்பின்
பொருள் அருள், எழுதினை முதலா கைக்கண் என்பதொரு பொருள் முதலாக் கூறப்பட்ட
தன் என்ற சொல்லு.

முதலா என்ற முதலா என்றும் பொருள்பட வந்தது: விசுவ மெனினும்
அமைபம். “இவ்வாய்” என்பதற்கண் அக என்பது எஞ்சின்தது. எழுதினை
பின் முதலாக் கூறத் ததலத்திபொருளியைக்கண் தது. கைக்கண் என்பது கைக்கப்பட்ட
தன் என்றும் பொருள்படும். இவ்வாய் பொருளியைக்கண் எழுதினை கைக்
க்கண் முதலாப் பொருள்படும். “முற்படக் கிளத்த”
என்றதன்மையின், அகம் [பொருள்] உற்றததலத்திபொருளியைக்கண் அன்னததல் “அகத்தினை மரு
தல் கைக்கண் என்பதொரு, புறத்தினை மருதல் திதப்பட்ட கைக்கண்” [புறத்தினை]
என்பதனாற் கொள். முதலாக் கூறத் எழுதினை மெனப்ப, பித்படக் கைக்கப்பட்டதன்
எழுதினை உக என்பது மெனத்தம். அகம் உக, வெளி முதலாக் பாடல்கள்
தினை அருள் உகத்த எழுதினை ம். இவ்வகையான் இவ்வெதிர்வாதத்திற் கூறப்பட்ட
பொருள் பதினான் கைக்கண், அமைபம் “வெளி தானே துஞ்சுமது புறத்தினை”
[புறத்தினை] எனவும், “வஞ்சிதானே முய்க்குமது புறத்தினை” [புறத்தினை] எனவும் இவ்வாறு
கூறதலின் ஏதாக் அடங்கு மென்பதாம் கொள்.

அகத்தெல், மெய்ப்பாட்டியலானும் உவமவியலானும் செய்குரியலானும் மரபிய
லானும் கூறப்பட்ட பொருள் யாதனும் அடங்கு மெனின், அமைபப்பொருளும்
அப்பொருளுதற் செய்ப்பட்டனவுள் அப்பொருளின் குணம் முதலானவும் அப்பொரு
ளின் குறிப்பு [கருத்தினை] மாதலின், அமைபம் அப்பொருளின்பால் உவமிக்கத்தினை
வுள் அடங்கும் என்ப. அமைபிறபாண்டுகைக்கண் பொருத்திணையினும் வரும். அவ்
வெழுதினாடாமனை:—கைக்கண், முய்க்கு, பாண்ட, மருதம், செய்தல், பொருத்
தினை, கைக்கண் என்ற பொருண்மை யாதொரு வெளின், கை என்பது திறமை
பற்றி வரும்; அது தத்தவகுறிப்பிற் பொருள்செய்க்கெதொரு இடைச்சொல்: கை என்ப

பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல்

முணர்த்தி, அதன்பின் அகம் புறம் என இன்னுமியும் பற்றிவரும் பொருளியல்
த்தி, அதன்பின் அவ்விருபொருட்களையும் குறிப்பிப்பற்றி சீரமும் மெய்ப்பா-
த்தி, அதன்பின் வடிவும் தொழிலும் பண்டம் பயனும் பற்றி உவமிக்கப்படுமா-
லிய னுணர்த்தி, அதன்பின் எவ்வாப் பொருட்கும் இடமாகிய செவ்வியல் னு-
அதன்பின் வழக்கவக்கணமாகிய மாயிய னுணர்த்தினு ~~திணையியல்~~ என்ன. இ-
னானே அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், காவிய ~~பொருளியல்~~,
பாட்டியல், உவமவியல், செவ்வியல், மாயியல் ~~பொருளியல்~~ என்பன.

முதலாவது—அகத்திணையியல்.

இவ்வதிகாரத்துள், இம்முதற்கண் ஒத்த அப்பொருளியல்களும் ததலந்த

க. கைக்களை முதலாப் பொருத்தினை விறுவாய்

முற்படக் கிளந்த வெழுதினை யென்ப.

இத்தலைச் சூத்திரம் என்னுதலந்தோடு வெளின், அப்பொருள் இத்தலை
வரைபுறுத் துணர்த்துதல் ததலந்த.

இதன்பொருள்:—கைக்களை முதலாக பொருத்தினை விறுவாய் (அக)கைக்களை
என்ற சொல்லப்பெறும் பொருள் முதலாப் பொருத்தினை என்ற சொல்லப்பெறும்
பொருள் அருக, எழுதினை முற்படக் கிளந்த என்ற எழு பொருள் முற்படக் கூறப்பட்ட
புண என்று சொல்லா.

முதலா என்பது முதலா என்பதும் பொருள்பட பிந்தது விடா வெளினும்
அமைப. “இறுவாய்” என்பதன்னை அக என்று எஞ்சினந்தது. எழுதினை
பாற்முற்படக் கிளந்த என்ற பழைய ~~பொருளியல்~~ கிளந்த என்பது கிளக்கப்பட்ட
புண என்னும் பொருள் ~~பொருளியல்~~ பட்டகளைத் எழுதினை கைக்
களை முதலாப் பொருள் ~~பொருளியல்~~ என்காது. “முற்படக் கிளந்த”
என்றமைபின், அமை ~~பொருளியல்~~ உவமை கூறினொருமாம், அகம் புறம்
என்ற பொருளை வரைபுறுத்தல் இவ்வுருவகத்தை அனைத்தால் “அகத்தினை மரு-
கக் கிளந்த பொருள்பாற் புறத்தினை விடாமை திற்படக் கிளப்பின்” [புறத்-
க] என்பதனாற் கொள். முற்படக் கிளந்த எழுதினை யென்பல், பிற்படக் கிளக்கப்படுவன
எழுதினை உள் என்பது புறமும். அகமாவன, வெட்சி முதலாகப் பாடாண்-
மனை நருகக் கூறத் எழுதினை ய. இவ்வகையினுள் இவ்வதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட
பொருள் பதினாள் கொண்டபுடும், அவை: 1. “கொள் தானை சுற்றஞ்சிறு புற்தனை”
[புறத்-க] எனவும், “வஞ்சிதானை முயலையது புற்தனை” [புறத்-க] எனவும் இவ்வாறு
கூறதலின் ஏழாக அடங்கு மென்பது உம்கொள்.

அஃதெல், மெய்ப்பாட்டியலானும் உவமவியலானும் செவ்வியலானும் மாயிய-
லானும் கூறப்பட்ட பொருள் யாதுணர் அடங்குமெனின், அவை அருப்பொருளும்
அப்பொருளுதற் செட்டப்பட்டனவும் அப்பொருளின் குணம் முதல்பனவும் அப்பொரு-
ளின் குறிப்பு சீர்த்தி: மாதலின், அவையும் அருப்பொருளின்பால் விடுவனத்தினை
யுள் அடங்கும் என்ப. அவை நிறுபாண்மை அகத்தினை பொருத்தினையினும் வரும். அவ்
வெழுதினை மாதலன்:—கைக்களை, முயலை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், செவ்வல், பெருக்-
த்தினை, கைக்களை என்ற பொருண்மை யாதோ வெளின், கை என்பது நிறுமை
பற்றி வரும்; அது தத்தககுறிப்பிற் பொருள்செய்தோர் இடைச்சொல்: வினை என்

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

பெருமையில்லாத தலைமக்கள் உறவு என்றவாறு; கைக்குடை, கையேடு
கையொலியல், கைவாய்க்கால், எனப் பெருமையில்லாதவற்றை வழங்குப

வண்ணத்தினைக்கண் நிலமும் காலமும் கருப்பொருளும் அடித்துப் புணர்தல்
இருத்தல் இரங்கல் எனச் சொல்லப்பட்ட அவயுரிப் பொருள், ஒத்த
ஒத்த குலனும் ஒத்த குணனும் ஒத்த செல்வமும் ஒத்த இனமை
எனவழி நிகழுமாதலானது அது பெருநதினைமை யாயிற்று. முல்லை முதலாகப்
முன்னர்க் கூறப்படும். பெருநதினை நடுவண்ணத்தினைபாகிய ஒத்த காமத்
தெய்வம்க்கும் குறைததும் வருகலானும், என்வகை மணர்தினும் பிரமம் பிசாபக
ஆரிடம் தெய்வம் என்பன அத்தினைப்பாற் படுதலானும், இந்நான்கு மண
மும் மென்மக்கள்மாட்டு நிகழ்தலானும், இவை உலகினுள் பெருவழிகளைப் பயின்று
வருதலானும், அது பெருநதினை எனக் கூறப்பட்டது. அஃதல், நடுவண்ணத்தினை பா
கிய ஒத்த கூட்டம் பெருவழிகின்றன என வெளியின், அஃது அந்நாம குணம் முதலா
யின ஒத்துவருவது உலகினுள் அரிதானதின் அருகப்படுவது என்ற தென்க.

இந்நூலகதது ஒருவனும் ஒருசதிப் பரும சாபத்திற்கு குலனும் குணனும் செல்
வமும் ஒழுகமும் இளமையும் அன்பும் ஒருவரு உளவழி இன்பம் உனதா மெனவும்,
கைக்கிளை ஒருதலை வேட்டை மெனவும், பெருநதினை ஒருநாசுக்கட்டமாப் இன்பமப்பத்
தல் அரிதெனவும் கூறுதலான, இந்நூலுடைபா சாபத்துப் பயனின்மை உயத்து
ணர வைத்தவாறு அறிந்து கொள்க.

அவற்றுள்,

நடுவண்ணத்தினை நடுவண் தொழியு

படுதிரை வையம் பாத்திப பண்பே.

இது, மேற் சொல்லப்பட்ட எழுநூலையுடைய பெருநனை கை பழித் துணாத
துதல் நதலிற்று.

இன்—அவற்றுள்—மேற் சொல்லப்பட்ட எழுநூலை ன், நடுவண்ணது ஒழிப-நடு
வெண்ப்பட்ட பாலை யெழிய, நடுவண் ஐந்தினை-(கைக்கிளை பெரு தினை) நடுவண்
தாசு பின்ற ஐந்தினை, படுதிரை வையம் பாத்திப பண்பு-காந்திரை-உய குழந்தை
உலாம் படுக்கப்பட்ட இயற்பு.

இன்னார் சொல்லியது, எழுகைத் திணையிலும் பருமநனை நான்கென்ற
வாறாயிற்று. நடுவண்ணது பாலை யென்று எற்றற்பெறுது மெனின், வருகின்ற குத்
திருக்களன் “முல்லை குறிஞ்சி மருதம் பெயர்” [அ.க-கு] என நிலம் பருத்தோதினை
மையின் நடுவண்ணது பாலை எனக் கொள்ளப்படும். நடுவண்ணத்தினை மெனினும், பாலை
மெனினும் ஒக்கும். பாலை எனினும் குறியிடு எற்றுந் பெறுது மெனின், “வாகை தானே
[புறத்-கு] பாலைபது புறனே” எனப்பொறு பெறுதும். இச்சூத்திரத்தான் ஒழிய என்
னும், வீணையெச்சம் எவ்வாறு முடிந்த தெனின், அது பாத்திப என்னும்பெயரெச்சத்
தோடு முடிந்தது. அப்பொருட்ச்சம் பண்பென்னும் பெயர்கொண்டு, ஐந்தினை என்
னும் எழுவாய்க்குப் பயனிலைபாகி நின்றதென உரைப்ப.

இவ்வாறுரைப்பதே, ஐந்தினை பண்பென வருவது காலத்துப் பயன்பட நிலவா
மையின் அஃது உரையன் தென்பார் உரைக்குமாறு—ஒழிய என்பதனை எச்சப்படுத்தி
தாது முற்றுப்பட்ட கூறி, “நடுவண் வையம் படுக்கப் பட்டாரேனே தொழிய” எனப்

பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல்

பொருளுரைப்ப. அஃதேல், வினையெச்ச வாய்பாட்டால் ஒரு முற்றுவனவோ வெனின், “வினையெஞ்சு கிளவியம் வேறுபல் குறிப்” [எச்ச-ஞ்சு] என்று முற்று வாய்பாட்டால் வினையெச்சம் ஒருதலின் வினையெச்ச வாய்பாட்டால் முற்று ஒருமென்பதும், அச்சுத்தித்தின் அமைத்துக்கொள்ளப்படு மென்ப. இஃதே இரண்டினும் ஏற்புத்திறந்து சொன். “நடுவினையெனை” என்பன பாடலெனின், முல்லை குறிஞ்சி பாலை மருதம் மெய்யுல் என்பனவாம். ஏற்றுஞ்? இவ்வாறுகத்து அரமும் புறமும் ஆகிய உரிப்பொருள் கூறுகின்றனா என்பான் புணர்ச்சுப் பிரிச்சு இருக்க இவ்வாறு உண்டல் என அமையுமே பெனின், புறப்பொருட்சண் பிணை பாடலை மெய்ச்சி மொக குறியிட்டாளு மாகலான் ஈண்டு இப்பொருளையும் முல்லை குறிஞ்சி மருதம் மெய்ச்சு என ஆனம் என்க. இதனாற் பயன் என்றோ பெனின், உரிப்பொருளை திணையென உணர்த்துவாயின் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் திணையாகும் என்பனவாம். அவையெல்லாம் அடங்குதற் பொருட்டு மலலை குறிஞ்சி பாலை மருதம் மெய்யுல் என நூ என்பது. அவையாமாறு வருகின்ற குத்திங்னான் விளங்கும். [ஏகாரம் ஈற்றகை.] (உ)

முதல்கரு உரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே

துவலுங் காலே முறைசிறந் தனவே

பாடலுட் பயின் றவை நடுங் காலே.

இது, மேற்சொல்லப்பட்ட நடுவினையெனை யாமாறு, ஒரு வகையான் உலகத்துப் பொருளெல்லாம் மூலையாக அடங்கு மென்பதாடம் உணர்த்துதல் நதலிற்று.

இ-ள்:—பாடலுங் பயின்றவை நடுங் காலே-சான்றோர் செய்யுளாகத்துப் பயின்ற பொருளை ஆராய்ந், முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூலாதே-முதற்பொருளெனவும் கருப்பொருளெனவும் உரிப்பொருளெனவும் சொல். பாட்ட மூன்று பொருண்மையுடம் காணப்படும். நடுவது உரிப்பொருள் முதல்கரு-அல்லா சொல்லும் காலத்து முறைமையாற் சிறந்தன

இச்சுத்தித்துள் பாடலுட் பிறந்த மூன்றொ ஓதி அவற்றுள் உரிப்பொருள் என ஒன்றை ஒதினமையால், புறப்பொருளும் உரிப்பொருளாகிவாறு கண்டுகொள்க. முதலமைபார் சிறந்தலாது, பாதானும் ஒரு செய்துடன் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் வரின், மூற்பொருளால் திணையாகுமென்பதாடம், மூற்பொரு ளிளாழிய ஏனே யிரண்டும் வரின் கருப்பொருளால் திணையாகு மென்பதாடம், உரிப்பொருள்தானே வரின் அத்தனும் திணையாகு மென்பதாடம். அவையாமாறு முன்னர்க் காணப்படும்.

அஃதேல், ஒரு பொருட்கு ஒரு காணம் கூறுது மூன்று காரணம் கூறியது என்னை வெனின், உயர்ந்தோர் என்றவழி குலத்தினும் உயர்ந்தாரையும் காட்டும், கல்லியான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும், செல்வத்தான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும். அது போலக் கொள்க. [முதல் ஏகாரம் பிரிசிலையாயும், இரண்டாம் ஏகாரம் அசைசிலையாகவும் வந்தன.] (க)

முதலெனப் படுவது நிலம்மொழு திரவாழின்

இயல்பென மொழிப வியல்புணர்ந் தோரே.

இது, மேற்சொல்லப்பட்ட மூன்றுவகைப் பொருளினும் முதற்பொருளாமாறு உணர்த்துதல் நதலிற்று.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இன்:—முதல் எனப்படுவது நிலம் பொழுது இரண்டின் இயல்புமுதல் என்று சொல்லப்படுவது நிலமும் காலமுமாகிய அவ்விரண்டினது இயற்கை, என மொழிப இயல்பு உணர்ந்தோர்—என்று சொல்லிவர் உலகநிலை உணர்ந்தோர்.

இயற்கை என்பதனால் செய்துகோடல் பெருமை அறிந்துகொள்க. நிலம் என்பதனால் பொருள் தோற்றுதற்கு இடமாகிய ஐம்பெரும் பூதமும் கொள்க. [ஏகரம் ஈற்றகை.]

(ச)

மாயோன் மேய காடுறை புலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை புலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்

வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச்

சொல்லிய முறைபாற் சொல்லவும் படுமே.

இது, சிறுதக முறையானே நிலத்தால் திணையாமாறு உணர்த்துதல் நதலிற்று.

இன்:—மாயோன் மேய காடு உறை உலகமும்—மாயவன் மேவிய காடு பொருந்திய உலகமும், சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்—முருகவேள் மேவிய மைவரை உலகமும், வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்—இந்திரன் மேவிய தீம்புனல் உலகமும், வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்—வருணன் மேவிய பெருமணல் உலகமும், முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச் சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படும்—முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச் சொல்லிய முறையினுடைய சொல்லவும் படும்.

நிரனிறை, உம்மை எதிர்மறையாலான இம்முறையன்றிப் பிற வாய்ப்பாட்டாற் சொல்லவும் படுமென்ற வாய், காடு, நாடு, மலை, கட்டை என்பதற் பெருவழக்கு. இன்னும் “சொல்லிய முறைபாற் சொல்லவும் படும்” என்றதனால், இம்முறைபன்றிச் சொல்லவும் படுமென்று கொள்க. அல்லாவது, அவற்றுள் யாதானும் ஒன்றை முன்னும் பின்னுமாக வைத்துக் கூறுதல். அது சான்றோர் செய்துப் போகையினும் பிறவாக்கத்தும் கண்டுகொள்க. இக்குத்தித்துள் காடுவறுதல் வயன்முது உலக மென்றதனால், ஐவரைப்புத்தகூறும் ஐந்து இடமென்பது உய்த்துணர வைத்தவாறு கண்டுகொள்க. முல்லை குறிஞ்சி யென்பன இடுகுறிப்போ காரணகுறிப்போ எனின், ஏகதக காரணம் பற்றி முதலாகிய இடத்தோர் குறியென்று கொள்ளப்படும். என்னை காரணமெனின், “கெல்லொடு, நாழி கொண்ட நுவல் முல்லை, யரும்பு ஸ்மலரி தூஉய்” [முல்லைப்பாட்டு] என்றமையால், காடுறை பல்கிற்கு முல்லைப்பூச் சிறந்த தாகலானும், “கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு, பெருந்தே னிழைக்கும் காடுறொடு டுட்பே” [குறுநக] என்றவழி மைவரைபுலகிற்கும் குறிஞ்சிப்பூச் சிறந்த தாகலானும், “ஆர் வருந்திய சிறுசிரன் மருதின், தாழ்சினை யறங்குந் தண்டுறை பூரன்” [அகம்] என்றவழி தீம்புனல் உலகிற்கு மருது சிறந்த மையானும், “பாசடை நெய்தல் கணைக்கா நெய்தல், இனம் னிருங்கழி யோத மல்குந் தோறும், கயழமுக்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்” [குறுநக] என்றவழிப் பெருமணல் உலகிற்கு நெய்தல் சிறந்தமையானும், இவ்விவங்களை இவ்வாறு குறியிட்டா ரென்று கொள்ளப்படும். பாலை யென்பதற்கு நிலம் இன்றேனும், வேளிர் காலம் பற்றி வருதலின் அகநூலத்துத் தளிரும் சினைபும் வாடுதலின்றி நிற்பது பாலை யென்பதோர் மரம் உண்டாவலின் அச்சிறப்பு கோக்கப் பாலை யென்று குறியிட்டார். கைக்களை பெருந்தினை யென்பன வற்றிற்கு நிலமும் காலமும் புகுத்து ஓதாமையின் இவ்வாறன் திப் பிறிதோர் காரணத்தினுந் குறியிட்டார். [ஏகரம் ஈற்றகை]

(டு)

காரு மாலைபு முல்லை.

இனிக் காலத்தால் தினையாமாறு உணர்த்துவான் எடுத்துக்கொண்டார். இஃது, அவற்றுள் முல்லைத்திணைக்குக் காலம் வையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—காரும் மாலைபு முல்லை-கார்காலமும் மாலைப்பொழுதும் முல்லைத்திணைக்குக் காலமாம்.

காராவது மழை பெய்யுங் காலம். அஃது ஆரணித்திங்கனும் புட்டாசித்திங்கனும். மாலையாவது இராப்பொழுதின் முற்கூறு. (க)

எ. குறிஞ்சி, கூதிர் யாம மென்மனார் புலவர்.

இது, குறிஞ்சிக்குக் காலமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—குறிஞ்சி-குறிஞ்சித்திணைக்குக் கா. மாவது, கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்-கூதிர்காலமும் யாமப்பொழுதும் என்று கூறுவர் புலவர்.

கூதிர்யாவது ஐப்பசித்திங்கனும் கார்த்திகைத்திங்கனும். யாமமாவது இராப்பொழுதின் ஊர்கூறு. (எ)

அ. பனியெதிர் பருவமு முரித்தென மொழிப.

இஃது, எய்தாது எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—பனி எதிர் பருவமும் உரித்து என மொழிப-(குறிஞ்சித்திணைக்கு) முன் பனிக் காலமும் உரித்தென்று சொல்லுவார்.

இதனைக் கூதிர்காலத்தோடு ஒருங்கு கூறாமையின், அத்துணைச் சிறப்பிற்றன்மனைக் கொள்க. குறிஞ்சி என்றது அதிகாத்தான் வந்தது.

முன்பனிக் காலமாவது மார்ச்சுத்திங்கனும் வைத்திங்கனும். உம்மை இறங்குது தழீஇப எச்சயும்மை. (அ)

வைகறை விடியன் மீருதம்.

இது, மருகத்திணைக்குக் காலம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—வைகறை விடியல் மருகம்-வைகறையும் விடியலும் மருகத்திற்குக் காலமாம்.

வைகறையாவது இராப்பொழுதின் பிற்கூறு. விடியலாவது பகற்பொழுதின் முற்கூறு. பருவம் வரைந்தோதாமையின், அறுவகைப் பருவமும் கொள்ளப்படும். இது நெய்தற்கும் ஒக்கும். (ஆ)

ப. ஏற்பாடு, நெய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்.

இது, நெய்தற் திணைக்குக் காலம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—ஏற்பாடு-ஏற்புபொழுது, நெய்தல் ஆதல் மெய்பெற தோன்றும்-நெய்தற் திணைக்குக் காலமாதல் பொருண்மை பெறத் தோன்றும்.

ஏற்பாடாவது பகற்பொழுதின் பிற்கூறு. (ப)

கக. நடுவுநிலைத் தினையே நண்பகல் வேனிவொடு முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெயித்தே.

இது, பாலைக்குக் காலமும் இடனும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இ-ள — நடுநிலைத்திணை-நடுவுநிலைத்திணையாகப் பாலைவாது, நண்பகல வேனி
லொடு முடியுநிலைநகன் முன்னியி தெற்குது-நண்பகற்பொழுது வேனிநகலத்
தொடு புணர்துச் சமவழிக் கருதிப் பெறடை டைத்தது.

இஃது, இளவணப் புதுவெனி எஃகும இருவகைப் பருவத்தின்கண்ணும்
வரும் நண்பகற்பொழுது ருமா மென்பதும், ஆண்டு இயங்கும் பெறி ட்லமா மென்ப
தும் உணர்த்திற்று இளவணிலொது சி தினை ததிநுந்ரும நைகாசத்திநகரும.
முதுவேனிலொது ஆன் பிவந்ரும உட்கிவந்ரும. நண்பகலது பகற்பெ முதின
நடுககறு. [முதுவெனி பரிசு. இ ண்டாய் எ ட ம பகறகை] (சக)

கஉ நினபனி காணு முரி ககென மொழிப.

இஃது, எய்தாபது எய்துவதும் லொறு.

இ-ள — பின்பனி பகரி து என மொழிப பின்பனி ப ம ம பரிபத்து என்று
கூறுப (பாலைக்கு).

இது வேற்றுநின்றபான, வனி பாசகிர பினவென கொளர் பின்பனி
யாவது மாசித்திந்ரும பகருணி சிவந்ரும.

அஃதற்கு, இவ்வகை நகரம் ஆரம்பப்பொழுதும் இவ்வகிணை
குரியவா நெனனை வெளி, சிப்பபு பக என. எனவ சிறந்தவா எனின,
முலையாகப் பிலவைய, வேனிநகரத்து பொருத்த நுமபுத்த கொடியும்
கவினழிந்துக்டபுன ப ள மபுன வெய்ம பாலின, அரற்பது சிவந்ரும.
மாலைப்பொழுது இவ்வுத்திர ககரி எய்தபு ப ம நுளா மாச நனும், அந்
நிலகது பகற்பொருள ம பூனிலொ நுள ம பாலின, ஆண்டு பினியருபா
பக இவை கண்கிப் பகரபு மிவ்வுல்லை, அதுவ சிவந்ரும பகருணி
பெருமபானமை ம பிவந்ரும சிவந்ரும, அபபுண சகி நுள பினியரு
வேண்டு பனவ, அது கூதிர் பகரு பகரு பகரு நனகுகி சிவந்ரும இயங்குலா
இவா மாசுலான, ஆண்டு பினிப்பபு ள மபுன, அபபுது சிவந்ரு. நடு
நான பாமமும் அவ்வாரு பின அது ப சிவந்ரு மருத்திந்ரு பகரு பகரு
சாரக இடமாதான, ஆண்டு உருவா மனமகளுதலி, அவா ப த்தையி
பிரிவுழி அமமனை பகரு உருவாமை பிரி அறியாமை நுள, உ வேண்டி வைகறை
கண தமமனை பகருதுப் பெருமவழி, ஆண்டு மெவ் ண்டவா நக சா கலானா மாத
லாவு அலை அந் தகிந்ருச் சிவந்ரு. நகருபு பெருமபானமை ம் இவகம
பொருளாகலின, பினியருபத இ நகருவாருப் பகற்பொழுது நும இவபொழுது
மிகுமாதலின, அபபொழுது வருதபுது வகப எதாடு பண்டா இனி வருவது
மாலைவென வருத்தமு மவ்லன அபபுது சிவந்ரு வென.

பாலைப்பொருளாது பிரிவு அபபிரிவகண தலைகறகு வருத்தமுறு மென்று
தலைகக கலவகால, சிவந்ரு ந்ரும இவா வழி ஏகளு எனவும் கலவமாகலின,
அதற்கு சிவந்ருதென்க. [தான எனபது அசை] (கஉ)

இருவகைப் பிரிவு நிலைபெறத் தோன்றலும்
உரிய தாகு மெனமனா புலவா.

இது, பாலைகுரிய பொருளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல்

இ-ன் :—இரு வகை பிரியும்—[இருவகைப் பிரிவான] தலைமகளைப் பிரிதலும் தலைமகளை உடன்கொண்டு தமர்வரைப் பிரிதலும், நிலைபெற தோன்றலும்—நிலைபெறத் தோன்றலும், உரியது ஆகும் என்மன்ற புலவர்-பாலைக்குரிய பொருளாம் என்று கூறுவார் புலவர். [தமர்வரை-தமரை மட்டும்.]

உம்மை எச்சவும்மையாகலான், நிலைபெறத் தோன்றாது பிரிதற்குறிப்பு நிகழ்ந்ததழியும் பாலைக்குரிய பொருளா மென்றகொள்க. அதிகாழப்பட்டு வருகின்றது பாலை யாகலின், இருவகைப் பிரிவும் பாலைக்குரிய பொருளாயின். (கந)

திணைமயக் குறுதலுங் கடிநிலை யிலவே
நிலனொருங்கு மயங்குத லில்லென மொழிப
புலனன் குணர்ந்த புலமையோரே.

இது, மேல் அதிகரிக்கப்பட்ட நிலத்தினாலும் காலத்தினாலும் ஆகிய திணை மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ன் :—திணை மயக்குறுதலும் கடிநிலை இல்-ஒரு திணைக்குரிய முதற்பொருள் மற்றோர் திணைக்குரிய முதற்பொருளொடு சேர்த்துநலும் கடியப்படாது. நிலன் ஒருங்கு மயங்குதல் இல் என மொழிப-ஆண்டு நிலம்சேர்த்துநலும் இல்லை என்று சொல்லுவார், புலன் நன்கு உணர்ந்த புலமையோர்-புலன் நன்கு உணர்ந்த புலமையோர்.

எனவே, காலம் மயங்குமென்ற ஊராயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:—

“தொல்லாழி தடுமாறித் தொகல்மேண்டும் பருவத்தாற்
பல்வயி னுயிரெல்லாம் படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்போல்
எல்லுறு தெறுகதிர் மடங்கித்தன் கதிர்மாய
நல்லற நெறிநீதி : ஸகாண்ட வரசன்பின்
அல்லது மலைநதிருந் தறநெறி பிறுக்கல்லோ
மெல்லியான் பருவம்மீட்டி முடிநூற்றுள் தலைவர்
எல்லைக்கு வரம்பாய லிடும்பைகூர் மருண்பாரீ
பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கடல்
தூவறத் துறந்தென் றுறைவெனன் நவன்றிதம்
நோய்தெற யுழப்பார்க ணிமிழ்தி பா வெம்போலக
காதல்செய் தகண்ணுரை யுடையையோ நீ;
மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சே ரன்றில்
நன்றை கொன்றன ரவெனக் கலங்கிய
என்றுய ரறிந்தனை நறியோ வெம்போல
இன்றுணைப் பிரிந்தாரை யுடையையோ நீ
பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் சிறுமுழல்
இனிவரி னுயருமற் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடும்பைகண் டினைதியோ வெம்போல
இனியசெய் தகண்ணுரை யுடையையோ நீ

எனவாங்கு

அழிந்தய லறிந்த வெவ்வ மேற்படப்
பெரும்பே துறுதல் களைமதி பெரும!

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

வருங்கிய செல்லநீர் தினைநி யொருவன்

மருத்தரை கோடலிற் கொடிதே யாழரின்

அருந்தியோர் நெஞ்சு மழிந்துக விடினே.” [கலி-நெய்-கஉ] (கச)

[முதல் ஏகாரம் அசைநிலை. இரண்டாம் ஏகாரம் சுற்றசை.]

கரு. உரிப்பொரு எல்லன மயங்கவும் பெறுமே.

இஃது, எய்தாத தெய்துலித்தல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—உரிப்பொருள் அல்லன-உரிப்பொருளல்லாத கருப்பொருளும் முதற் பொருளும், மயங்கவும் பெறும்-மற்றொரு திணைப்பொருள் சேர்ந்தாகவும் பெறும்.

உம்மை எதிர்மறை யாசலான் மயங்காமை பெரும்பான்மை. எனவே, “உய்த்துக் கொண்டுணர்தல்” [மரபு-ககய] என்னும் தந்திர உத்தியான் எடுத்தோதிய காலமாகிய முதற்பொருளும், பூவும் புள்ளுமாகிய கருப்பொருளும் மயங்கும் மயங்காமையும் வரும். எனவே, உரிப்பொருள் மயங்கி வார தென்றலாறு. மயங்கிவருதல் கலி முதலாகிய சான்றோர் செய்யுளாகத்துக் கண்டுகொள்க.

“ஒண்ணெங் கழுநீர்த் தண்டிபா லாயிதழ்

மூசி போகிய சூழ்செய் மாவையன்

பக்கஞ் சேர்ந்திய செச்சைச் சண்ணியன்

சூய்மண் டாகஞ் செஞ்சாந்து கீலி” [அடம்-சஅ]

என்றவழி மருத்தின் கருப்பொருளாகிய கழுநீரும் குறிஞ்சிக்குரிய வெட்சிப் பூவும் அணிந்தோன் என்றமையாத் கருப்பொருள் மட்டி மாயிற்று. பிறவும் அன்ன. (கரு)

கச. புணர்தல் பிரித லிருத்த லிரங்கல்

ஊட லவற்றி-னிமித்த மென்மலை

தேரும் காலைத் திணைக்குறி-ப்பொருளே.

இஃது, உரிப்பொருளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இங்கல் ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்று இவை-புணர்தலும் பிரிதலும் இருத்தலும் இங்கலும் ஊடலும் அவற்றின் நிமித்தமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவை, தேரும் காலை திணைக்கு உரிப்பொருள்-ஆராய்ந் காலத்து ஐந்திணைக்கும் உரிப்பொருளாம்.

பிரிவுபாலைக்கு உரித்தாமாறு மேற்சொல்லப்பட்டது. ஏனைய, “மொழிந்தபொரு ளோடொன்ற வைத்தல்” [மரபு-ககய] என்னும் தந்திரவுத்தியால், புணர்தல் என்பது குறிஞ்சிக்கும், இருத்தல் என்பது முல்லைக்கும், இங்கல் என்பது நெய்தற்கும், ஊடல் என்பது மருத்திற்கும் பெரும்பான்மையும் உரித்தாகவும், சிறுபான்மை எல்லாப்பொருளும் எல்லாத்திணைக்கும் உரித்தாகவும் கொள்ளப்படும். இருத்தலாவது தலைமகன் வரும் துணையும் ஆற்றியிருத்தல். இங்கலாவது ஆற்றாமை, [என்று எவ்பது எண்ணி டைச்சொல். ஏகாரம் சுற்றசை.] (கச)

கஎ. கொண்டுதலைக் கழிதலும் பிரிந்தவ ணிரங்கலும்

உண்டென மொழிப வோரிடத்தான.

இதுவும், ஒருசார் உரிப்பொருள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உண்டு என்பதை இரண்டிடத்தும் கட்டுக. அன்றியும் உண்டென்பதனை இவ்
வென்பதன் மாறுக்கி விடவுத்திணையாக்கிப் பொதுப்பட நின்ற தெனவுமாம். ஓரிடத்
தென்றமையான், மேற்சொல்லப்பட்ட ஐவகை உரிப்பொருளும்போல் எல்லாத் திணைக்
கும் பொதுவாகி வருதலின், தொண்டுதலைக்கழித்ல் பாலேக்கண்ணும், பிரிந்தவணிகர்
கல் பெருந்திணைக்கண்ணும் வருமென்று கொள்க. தொண்டுதலைக்கழிதலாவது உடன்
தொண்டு பெயர்தல். அது, சிலம் பெயர்தலின் புணர்ச்சின் அடங்காமையானும்,
உடன்தொண்டு பெயர்தலின் பிரிதலின் அடங்காமையானும், வேறு ஒதுப்பட்டது.
பிரிந்தவணிகர்களாவது ஒருவரை ஒருவர் பிரிக்தவிடத்து இரங்கல். அது, கெட்டாறு
சென்றவழி இரங்குதலின்மையானும், ஒருவழித் தணர்வழி ஆற்றுவதலின் நி வேட்கை
மிகுதியால் இரங்குதலானும், வேறு ஒதுப்பட்டது. [இதற்கு] ஏறியமடற்றிறமும்,
மறுதலொழிந்த சாமத்து மிகுதிதரும் முடலாயின பொருள். இது பெருந்திணைக்கு
உரித்து. [இடத்தான் என்பது வேற்றுமை மயக்கம். மற்றகம் சாரியை.] (யௌ)

கலந்த பொழுதென்பது தலைமகனைக் கண்ணுற்றவழி மனரிகழ்ச்சி யுளதாங்க காலம்; அக்காட்சிப் பின்னர் குறிப்பறிதல் துணையும் ரிகழும் ரிகழ்ச்சி. காட்சியாவது தலைவியை எதிர்ப்படுத்தல். குறிப்பறிதல் பின்னர் புணரும் துணையும் ரிகழும் முன்னிலையாக்கல் முதலாயின புணர்ச்சுரிபுத்தம். இவை அந்நிலைவன்றிப் பொதுப்பட நின்றலின் வேறு ஒர்ப்பட்டன. அன்னவென்பது (இவையும்) ஓர் இடத்து ரிகழும் உரிப்பொருளென்றவாறு. ஓரிடமாகது கைக்கிளை. அஃகல், இவையும் புணர்ச்சு ரிபித்தமாயினால் வரும் குற்றம் என்னை யெனின், ஒருவன் ஒருத்தியை எதிர்ப்பட்டுழிப் புணர்ச்சி வேட்கை தோற்றதலும் தோற்றாமைபும் உண்மையின், காட்சி பொதுப்பட நின்றது. ஐயம் முதலாகக் குறிப்பறிதல் ஈறாக ரிகழும் மனரிகழ்ச்சி, தலைமகன்மாட்டுக் காமக்குறிப்பு இவ்வழிக் காமக்குறிப்பு உணராதது கூறுதலின், புணர்தல் ரிபித்தம் அன்றாயிற்று. (கஉ)

எனவே, ஏனையவெல்லாம் உரிப்பொருள் என்ற வாரும். இத்தனை பெற்ற
கெண்ணை யெனின், முதல் கரு உரிப்பொருள் என அதிகரித்து வைத்தார்; இனிக்
கருப்பொருள் கூறுகின்றார்; உரிப்பொருள் யாண்டுக் கூறினார் என ஐயம் நீங்கும்;
அது வீடுதல் என்பது. [சுட்டு நீண்டுநின்றது.] (சக)

உடு. தெய்வ முணுவே மாமாம் புப்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழி

இது, கருப்பொருள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன்:—தெய்வம் உணு மா மரம் புன் பறை செய்தி யாழின்பகுதியொடு தொகைஇ—தெய்வம் முதலாகச் சொல்லப்பட்டனவும், அவ்வகை பிறவும் கரு என மொழிப-அத்தன்மைப் பிறவும் கருப்பொருள் என்று கூறப்.

அவைபாவன முதற்பொருட்டெனத் தோன்றும் பொருள்கள். ‘மாயோன் மேய காடு றை வாய்’ [அகத்-டு] என்றதனான் பூல்லை (சு) தெய்வம் எண்ணன். ‘காடுறை விலகம்’ என்றதனாலும் ‘காரு மாலே’ம் முல்லை’ [அகத்-சு] என்றதனாலும் காட்டினும் கார்சா லத்தினும் மாலேப்பொருத்தினும் சிபுபாசை சொல்க. ‘எல்லா மருங்குந் கூடும் புள்ளும், அகர்பம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்” [அகத்-உக] என்றாலும், பிலமும் காலமும் பற்றிவருபவா ருப்பொருள் என்பது உணராம். உணவு-உருகும் மதினா ம். மா-மானும் முயலும். மாம்-சொன்னதையும் கருவதும் புதலும். புற-பாறாவுடனாக. பறை-ஏறுகோட் பறை. செய்தி-வைத்தியத்தால். பாழின்பகுதி என்பது பண். அது சாராரி. பிறவும் என்றதனால், பு-முல்லை மும்பிடவும் எனச் சொன்னாறு. பிறவும் இப்போது சொல்க.

குறிஞ்சிசூது தெய்வம் முரு ள். மைவரை மாயா கூதிர்வாழ்வும் உள்ளிரு ளும் கூறினமையான், அபுலத்திலும் பாதிவாய் மீட்டா சொல்க. உணவு-தினை யும் ஐயனமும் வெதிரெல் லார். மா-மாலே ம பு ம் பன்றி ம் தகும். மாம்-வோவரை ம் கோவரும். புள்-மயம், ம் சளிபா. பறை-உதிபாட்டுப்பறைபும் சொண்டபபறையும். செய்தி-உசைத் தக. பண்-குறிஞ்சி. பிறவும் என்றதனால், பு-வோவரைமும் மாயாட்டபம் குறிஞ்சிபும், கீர்-சுன்னீரும் அருவிநீரும். பிறவும் அன்ன.

பாலே (சு) மும் ஒதாது வேளிர்வாய்மும் மண்பதும் ஒதினமைபானும், “முல்லை புண் குறிஞ்சி, முனையையிற் றிரிந்து, கீர்வாய் பிழைது நெருதுபுருறுவதுப், பாலே யென்பபா ர் பதவாக சொள்ளும்” [திருப்பாவிரண்ட-சு-கௌ.] எனப் பிற சான்றோர் செய்ளா. பிறகுலானும், இவ் வாய் ம் வேளிர்வாய்மும் பிழைது கருப்பொருளாகக் கொள்ளப்படும். தெய்வம்-சொன்றாம். உணவு-ஆறலைத்தான் வரும் பொருள். மா-வலியழிந்த யானையும், வலியழிந்த புல் ம், வலியழிந்த தெய்வமும். மாம்-பாலே, இருப் பை, கள்ளி, சூரை. புள்-ஏருமை ம் பருவதும். பறை-ஆறலைப்பறைமும், குறைகொண்ட பறையும், செய்தி-ஆறலைத்தல். பண்-பாலே. பிறவும் என்றதனால், பு-மாய்ப்பூ; கீர்-அறுகீர்க் கூடலும் அறுகீர்க்கணையும், பிறவும் இப்போது சொல்க.

மருத்ததிர்க்குத் தெய்வம் இநதின். ‘சீம்புனலுலகம்’ [அகத்-டு] எனவும் ‘வைகறை விடியல்’ [அகத்-சு] எனவும் ஒதினமையால் அவ்விடத்தினும் காலத்தினும் நிகழ்பவை கொள்க. உணவு-உல். மா-ஏருமைமும் கீர்நாமும். மாம்-மருதும் காஞ்சிபுய. புள்-அன்ன மும் அன்றிலும். பறை-உல்லரிப்பறை. செய்தி-உழவு. பண்-மருதம். பிறவும் என்றத னால், பு-தாமரையும் கழுநீரும்; கீர்-ஆற்றநீரும் பொம்பகைநீரும். பிறவும் அன்ன.

நெய்ச்சர்க்குத் தெய்வம் வருணன். ‘மணலுலகம்’ [அகத்-டு] என்றதனாலும், ‘எற் பாடு’ [அகத்-ய] என்றதனாலும், ஆண்டு நிகழ்பவை கொள்க. உணவு-உப்பு விலையும் மீன் விலையும். மா-கராவும் சுறவும். மாம்-புன்னையும் கைதையும். புள்-உடற்காக்கை,

பறை-நாவாய்ப் பறை. செய்தி-மீன்படுத்தலும் உப்புவிளைத்தலும். பண்-செய்வழி. பிறவும் என்றதனால், பூ-செய்தல்; நீர்-சேணி நீரும் கடல் நீரும். பிறவும் அன்ன. (உ௦)

உ௧. எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்

அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்

வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்.

இது, மேலதற்கு ஓர் புறனடை உணர்த்துதல் ஈசலிற்று.

இ-ள் :—எ நிலமருங்கின் பூவும் புள்ளும்-பாதானும் ஓர் நிலத்திற் குறிப்பூவும் புள்ளும், அ நிலம் பொழுதொடு வாராவாயினும்-அந்நிலத்தொடும் பொழுதொடும் வந்திலவாயினும், வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்-வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்.

“வந்ததுகொண்டு வாராதது முடித்தல்” [மறு-௧௩] என்பதனால் சிறுபான்மை ஏனையவும் வாழ்வழிக் கண்டுகொள்க. இவ்வாறு வருவன திணைமயங்கம் அன்றென்ற வாறு. (உ௧)

உ௨. பெயரும் வினையுமென் றாயிரு வகைய

திணைதொறு மீஇய திணைநிலைப் பெயரே.

இதுவும், நோப்பொருளின் பாருபாடாகிய மஃட்டியம் உணர்த்துதல் நதலிற்று.

இ-ள் :—பெயரும் வினையும் என்று இருவகைய-குலப்பெயரும் தொழிற்பெயரும் என அவ்விருவகைப்படும், திணைதொறும் மீஇய திணைநிலைப்பெயர்-திணைதொறும் மருவிப்போகத் திணைநிலைப்பெயர்.

திணைநிலைப்பெயர் என்றதனால் அப்பெயருடைபார் பிறநிலத்து இவர் என்று கொள்ளப்படும். அதனானே எல்லா நிலத்திற்கும் உரியதாகிய மான்மக்களை ஒழித்து நிலம்பற்றி வாழும் கீழ்மக்களையே குறித்து ஒதினார் என்று சொன்னார். பெயர் என்றதனால் பெற்றதென்ன? மக்கள் என அமைமாடுதல்? எனின், மன்னாவார் புள்ளும் மாவும்போல வேறு பகுக்கப்பட்டார், ஒரு பிறமையார் வின். ஆகவே வேறுபடுக்குங்கால் திணைநிலைப்பெயர் அல்லது வேறுபடுதல் அருமையின், பெயர் என்றார். [சுட்டு நீண்டு நின்றது. ஏகாரம்-ஈற்றகை. திணைநிலைப்பெயர் எனவும் பாடம்.] (உ௨)

உ௩. ஆயர் வேட்டுவர் ராடுத் திணைப்பெயர்

ஆவயின் வருஉங் கிழவரு முனரே.

இது, நிறுத்தமுதையானே முல்லைக்குறிப்ப மஃட்டியம் உணர்த்துதல் நதலிற்று.

இ-ள் :—ஆடுத திணைப்பெயர் ஆயர் வேட்டுவர்-ஆணைசேனைப்பற்றி வரும் திணைப்பெயர் ஆயர் எனவும் வேட்டுவர் எனவும் வரும். ஆவயின் வரும் கிழவரும் உளர்-அவ்விடத்து வரும் கிழவரும் உளர்.

ஆயர் என்பார் நிறைமேய்ப்பார். வேட்டுவர் என்பவர் வேட்டைத் தொழில் செய்வார். அஃது எயினர் என்னும் குலப்பெயருடைபார்மேல் தொழிற்பெயராகி வந்தது. “வந்தது கொண்டுவாராதது முடித்தல்” [மறு-௧௩] என்பதனால் ஆம்ச்சியர் எனவும் கொள்க. அவ்விருநிறுத்தாரும் காடுபற்றி வாழ்தலின் அந்நிலத்தின் மக்களாயினார். அவ்வயின் வருஉங் கிழவர் இருவகையர், அந்நிலத்தை ஆட்சிபெற்றோரும் அந்நிலத்து உள்ளோரும் என. குறும்பொறைநாடன் என்பது போல்வன ஆட்சிபற்றி வரும். பொதுவன் ஆயன் என்பன குலம்பற்றி வரும். [சுட்டு நீண்டுகைத்தது. ஏகாரம் ஈற்றகை.] (உ௩)

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உச. ஏனோர் மருங்கினு மெண்ணுங் காலே

ஆனு வகைய திணைநிலைப் பெயரே.

இது குறிஞ்சி முதலாய திணைக்கண் வரும் திணைநிலைப்பெயர் உணர்த்துத் ததவற்று.

இ-ள்:—ஏனோர் மருங்கினும் எண்ணும் காலே-ஏனே நிலத்துள்ள மக்கண்மாட்டும் ஆராய் காலத்து, ஆன் அ வகைய திணை நிலைப்பெயர்-அவ்விடத்து அவ்வகைய திணை நிலைப்பெயர்.

என்றது, திணைதொறும் குலப்பெயரும் தொழிற்பெயரும் கிழவர்பெயரும் வரும் என்றவாறு. ஆன் என்பது அவ்விடம்; அ என்னும் கூட்டு நீண்டிசைத்தது. அவை வருமாறு:—குறிஞ்சிக்கு மக்கட்பெயர், குறவர் குறித்தி என்பன: தலைமக்கட்பெயர், மலை நாடன் வெற்பன் என்பன. பாலைகு மக்கட்பெயர், எயினர் எயிற்றியர் என்பன: தலைமக்கட்பெயர், மீளி விடலை என்பன. மருதத்திற்கு மக்கட்பெயர், உழவர் உழத்தியர் என்பன: தலைமக்கட்பெயர் ஊன் மகிழ்நன் என்பன. பெய்சற்கு மக்கட்பெயர், நாயர் நாளச்சியர் என்பன: தலைமக்கட்பெயர் சேர்ப்பன் துறைவன் கொண்கன் என்பன. பிறவும் அன்ன. [சொரம் ஈற்றசை.]

“கைக்களை முரலா” [அகம்-ச] என்னும் குறித்தும் முதலாக இத்துணையும் கூறப்பட்டது, மேலணை திணை நிலைநாணும் காலத்தானும் கருப்பொருளானும் உரிப்பொருளானும் நிலமக்களானும் தலைபயர்களானும் வரும் எனவும், அவை இலக்கணநெறியானும் வழக்குநெறிபாலானும் வரும் எனவும், கைக்களை பெருத்திணை உரிப்பொருளான வரும் எனவும், அகத்திணை ஏழிற்கும் இலக்கணம் ஒதியவாறு. உதாரணம்:

முல்லைத்திணைநீதச் செய்யுள்:—

“முல்லை வரை நனை தோன்ற லில்லமொடு
பைங்காற் கொன்னை மென்பிணி யுலிழ
இரும்பு நிரித்தன்ன மாயரு மருப்பிற்
பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த குறலம் புலம்புறச் கொடுப்பக
கருவி வானங் கதழுஹ சிதறிச்
காட்செய் தன்றே கவின்பெறு கானம்
குறங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புலி
நம்பார்ப் பன்ன வாங்குவன் பரிப
பூத்த பொங்குர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதற வஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாணவினைத் தேரின்
உதுக்காண் டோன்றும் குறம்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணது
நெடும்பெருங் குன்றத்து மன்ற காந்தட்
போதவி ழுலரி நாளும்
ஆய்தொடி யரிவைரின் மாணலம் படந்தே.” [அகம்-ச]

இதனுள், முல்லைக் குறித்தாகிய நிலமும் காலமும் கருப்பொருளும், இருத்தலாகிய உரிப்பொருளும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல்

“இல்லொடு மிடைந்த கொல்லை முல்லைப்
பல்லான் கோவலர் பைபு ளாம்பல்
புலம்புகொண் மாலை சேட்டொறுங்
கலங்குகொ ளளியணங் கா த லோனே.”

என்பதும் அது.

“திருநகர் விளங்கு மாசில் கற்பின்
அரிமதர் மழைக்கண் மாஅ யோனொடு
நின்னுடைக் கேண்மை யென்றோ முல்லை
இரும்பல் கூந்த னுற்றமு
முருந்தேர் வெண்பல் லொளிநீ பெறவே.”

இது, முதற்பொருள் வாய்ந்த கருப்பொருளானும் உரிப்பொருளானும் முல்லையாயின வாறு.

“சுரந்தை விழை இய தண்ணறும் கண்ணி
இனைய சேவ வியங்குபரி கடைஇப்
பகைமுனை வலிக்குந் தேரொடு
வினைமுடித் தனந்நங் கா த லோனே.”

இது, முதலும் கருவும் இன்றி உரிப்பொருளான் முல்லையாயிற்று.

“கதிரகை யாக வாங்கி ஞாயிறு
பைதறத் தெறுதலிற் பாயங்கண் மாறி
வீடுவாய்ப் பட்ட வியன்சண் மாநிலம்
காடுகவி நெய்தக் கணமழை பொழிதலிற்
பொறிவரி யினவண் டார்ப்பப் பலவுடன்
நறுவீ முல்லையொடு தோன்றி சோன்ற
வெறிவென் றன்றே வீகமழ் கானம்
எவன்கொன் மற்றவ னிலையென மயங்கி
இரும்பளி புறைக்குந் கண்டோ முனைபாங்
கின்னாஅ விறைவி தொன்னலம் பெறுஉம்
இதுமற் காலங் கண்டிசிற் பகைவர்
மதின்மூடு கதவ முருக்கிய மருப்பிற்
கந்துகா லொசிக்கும் யானே
வெஞ்சின வேந்தன் வினைவிடப் பெறினே” [அகம்-ககங்.]

இது, பிரிதற் பகுதியாகிய பாசறைப்புலம்ப லெனினும் நிலம்பற்றி முல்லையாயிற்று.

“மலிதிரை யூர்ந்துதண் மண்கடல் வெளவலின்” [கலி-முல்லை-ச] என்னும் முல்லைக்கவி புணர்த்தப்பொருண்மைத்தாயினும் முல்லைக்குரிய கருப்பொருளான் வருதலின் முல்லையாயிற்று. பிறவும் அன்ன.

குறிஞ்சித்திணைத்துச் செய்யுள்:—

“விடிந்த ஞாலம் கவின்பெறத் தலைஇ
இடிந்த வாய வெவ்வங் கூர
நிலம்பி தண்ணளி தவிராது புலந்தாய்

நீர்மலி கடாஅஞ் செருக்கக் கார்மலைந்து
 நனைபெயல் பொழிந்த நன்னென் யாமத்து
 மண்புரை மாசுணம் விஷங்கய நெறிய
 மலைஇ மணந்த மயங்கரி லாரல்ற்
 நிலைபொலிந் திலங்கு வையே செலந்தி
 இரும்பிடி புணர்ந்த செம்மல் பல்வுடன்
 பெருங்களிற்றுத் தொழுதியா டெண்குறிரை யிரிய
 சிறம்பா நெடுவை தத்திற் குரம்பமைந்
 த்ண்பியி லெழம்பி னிழிதரு மருவிக்
 குணநீர் மறுசுழி நீந்தி யொண்டொடி
 அமரல் மனமுச்சு ணல்லோன் பண்புநயந்து
 சுரன்முத லாரிடை நீந்தித் தந்தை
 வளமனை யொருசிறை நின்றனே மாகத்
 தலைமனைப் படலைத் தண்மழ் நறுந்தா
 துதுவண் முமிரிசை புணர்ந்தன்ன திறடி
 அரிச்சிலம் படங்கிச் செக்கையி னியலிச்
 செறிநனை நல்லி வெறிந்த வயலிக
 காவலர் மடிபட நோக்கி யோலியர்
 பொறிசெய் பாவையி னறிவுதளர் பொல்க
 அளக்க ளன்ன லாரிரு மரிய
 வினக்குமிந் பனைய மின்னிப் பாம்பு
 படவரைச் சிமையக் கழலுறு மேறே
 முனைப்பெய லின்னலக் கங்குலும் வருபவோ வென் றுதன்
 மெல்லி ல் செப்ப நொடியின ணல்யாழ்
 வடிபுறு நம்பிற் நீலியிழிற்றித்
 திருகுபு முயங்க யோனே கெனவேற்
 களிற்செழு தானைக் கழறெடி மலையன்
 ஒளிறந் தடுக்கக் கவைஇய காந்தன்
 மணங்கமழ் முள்ளூர் மீயிசை
 யணங்குடி சொண்ட மலரினுங் கமழ்ந்தே.”

இது, முதலும் கருவும் புணர்தலாகிய உரிப்பொருளும் வந்த குறிஞ்சிப்பாட்டு.

“நறையுந்த சாந்த மறவெறிந்து நாளால்
 உறையெதிர்த்து வித்தியனோ முனைந்—பிறையெதிர்த்து
 தாமரை போல் வாண்முகத்துத் தாழ்குழலீர் காணரோ
 ஏமரை போந்தன வின்டு.”—[திணைமாலையாந்-க]

இது, முதற்பொருள் இன்றிக் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் வந்தமையாற் குறிஞ்சித் திணையாயிற்று.

“முதுக்குறைத் தனனே முதுக்குறைத் தனனே
 மலைய னென்வேற் கண்ணி
 முலையும் வாரா முதுக்குறைத் தனனே.”

இஃது, உரிப்பொருள் ஒன்றுமே வந்த குறிஞ்சிப்பாட்டு.

பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல்

“பருவ மென்றினை பாலும் பெய்தன
கருவிரற் கிள்ளை கடியவும் போகா
பசும தந்திக் கடைவன வாடப்
பாசிப் பக்கப் பணிநீர்ப் பைஞ்சுனை
விரியிதழ்க் குவளை போல வில்லிட்
டெரிசுடர் விசம்பி னேறெழுந்து முழங்கக்
குன்றுபனி கொள்ளுஞ் சாரல்
இன்றுசொ றேழி யவர்கென்ற நாட்டே.”

இஃது இருந்திற்பொருண்மைக்கண் வந்ததேனும், முதற்பொருளானும் கருப்பொருளானும் குறிஞ்சிபாயிற்று.

“வாடாத சான்றோர் வடவெதிர் கொண்டிராய்க்
கோடாது நீர்கொடுப்பி னல்லது—கோடா
எழிலு மிலை மிணைமற்கு முந்நீர்ப்
பொழிலும் விலையாமோ போத்து.” [திணைமாலே நூற்கு]

இது கற்பிற் புணர்ச்சி; பொருளாத் குறிஞ்சிபாயிற்று.

“படாஅ தோழி பெங்கண்ண கொடுவரி
கொண்முரண் யானை கணவு
நன்மலை நாட னகையி னானே.”

இஃது இங்ஙனப்பொருண்மைபேனும் முதற்பொருளானும் கருப்பொருளானும் குறிஞ்சிபாயிற்று, பிறவும் அன்ன.

பாலைத்திணைக்குச் செய்யுள்:—

“அறியாய் வாழி தோழி யிருளற
விசம்புடன் விளக்கும் விடைகொழற் திகிரிக்
கடுங்கதி டெறித்த விவொய் நிறைய
நெடுங்காண் முருங்கை வெண்பூச் சாஅய்
நீரற வறந்த பம்பா நீளிடை
வன்னெயிறுச் செந்நாய் வருந்துபசிப் பிணவொடு
களளிபங் காட்ட மடத்திடை புழிஞ்சில்
உள்ளான் வாடிய சுரிமூக்கு நொள்ளை
பொரியறை புதைத்த புலம்புகொ ளியவின்
விழுத்தொடை மறவர் வில்லிட வீழ்ந்தோர்
எழுத்துடை நடுக லின்னிழல் வதிலும்
அருஞ்சூக் கவலை நீர்தி யென்றும்
இல்லோர்ந் கில்லென் நிறைவது காத்தல்
வல்லார் கெஞ்சம் வலிப்ப நம்மினும்
பொருளே காதலர் காதல்
அருளே காதல ரென்றி நீயே.” [அகம்-டுங்]

இதனுள் பாலைக்குரிய முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் பிரிவும் வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

“வளங்கெழு திருநகர்ப் பந்துகிறி தெறியினும்
 இளந்துணை யாயமொடு கழங்குட னாடினும்
 உயங்கின் தன்னையென் மெய்யென் றசைஇ
 மயங்கு வியர்பொறித்த துதல டண்ணென
 முயங்கின் வநியு முன்னே யினியே
 தொடிமாண் சுற்றமு மெம்மு முள்ளான்
 நெடுமொழித் தந்தையருங்கடி நீலி
 நொதும லான நெஞ்சுறப் பெற்றவென்
 சிறுமுதுக் குறைவி சிலம்பார் சிறடி
 வல்லகொல் செல்லத் தாமே கல்வென
 ஊரெழுந் தன்ன யுருகெழு செலவின்
 நீரி லத்தத் தாரிடை மடுத்த
 கொடுங்கோ லுமணர் பகடுதெழி தெள்விள்
 நெடும்பெருந் குன்றத் திமிழ்சொள வியம்புந்
 கருங்கதிர் திருகிப் புவப்பயில் பிரங்கற்
 பெருங்களி றுரிஞ்சிப மண்ணை யாஅத்
 தருஞ்சுரக் கவலை யதர்படு மருங்கின்
 ஈழரை யிலவத் தாழழி பன்மலர்
 விழவுத் தலைக்கொண்ட பழலிநன் மூதூர்
 நெய்யமிழ் சுடரிற் கால்பொச் சில்கு
 வைகுறு மீனிற் றென்றும்
 மைபடு மால்வரை விலங்கிப சுடின்.” [அரம்-சுஎ]

இஃது உடன் போக்கின்கண் வந்தது.

“நாளு நாளு மாள்வினை யழுங்க
 இல்லிருநது மகழ்வாரக் கில்லைபாற் புகழென
 ஒன்பொருட் சசல்வர்தன் காதலர்
 கண்பனி துடையினித் தோழி நீயே.” [சிற்றடக்கம்]

இது பிரிவுப்பொருளாற் பாஸையாயிற்று.

“உயர்கரைக் கானியாற் றவீரற லகன்றுறை
 வேனிற் பாதிரி விரிமலர் குவைஇத்
 தொடலை தையு மடவரன் மகனே
 கண்ணினுக் கதவரின் முலையே
 முலையினுக் கதவரின் தடமென் றேனே.” [ஐங்குறு-கசக]

இது புணர்த்தப்பொருளாயினும் சுருப்பொருளாற் பாஸையாயிற்று.

“சிலைவிற் பகழிச் செந்துவ ராடை” [ஐங்குறு-கசக] எனனும பாடடினுள்
 “கொலை லெயினர் தங்கை” எனப் புணர்த்தப்பொருண்மை வந்ததாயினும் பாலைக்
 குரிய மக்கட்பெயர் கூறுதலிற் பாஸையாயிற்று. பிறவும் அன்ன.

மருதத்திணைக்குச் செய்யுள் :—

“சேற்றுநிலை முனையு செங்கட் காரான்
 ஊர்மடி கங்குலி னெண்டனை பரீஇக்

கூர்முன் வேலி கோட்டி நீக்கி
 நீர்முதிர் பழனத்து மீனாட னிரிய
 அத்தம்பு வண்ண மயக்கத் தாமரை
 வண்ணே பனிமல ராரு மூர
 யாரை யோசிற் புலக்கேம் வாருந்
 முறையிறத் தொளிர்வருந் தாழ்நுந் கூத்தத்
 வீரமு மொருத்தியை யெம்மனைத் தந்தி
 வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வஃதியாக்
 கூறேம் வாழிய ரெந்தை செறுநர்
 களிமுடை யருஞ்சமந் ததைய நூறும்
 ஒளிறவாட் டீனைக் கொற்கைச் செழியன்
 பிண்ட மெல்லி னன்றா ரன்னவெம்
 ஒண்டொடி நெகிழினு நெகிழ்க
 சென்றிப் பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரே.” [அகம்-சக]

இதனுள் மருதத்திற்கு ஓதிய சிலனும் பொழுதும் கருப்பொருளும் ஊடற்பொருண்மையும் வந்தன. “தாமரை வண்ணே பனிமல ராருமூ” என் றமையான் வைகறை வந்தமை அறிக.

“பூக்கொடி மருங்கி நென்கை கேண்மை
 *முன்னும் பின்னு மாந்
 இன்னும் பாண நெம்வயி னானே.”

இஃது உரிப்பொருளால் மருதமாயிற்று.

“ஓரை யாய மறிய ளூன்
 நல்கினன் றந்த நறும்பூந் தண்டிழை
 மாறுபடி நெவனே தாழ்வி றுகிறந்த
 நெடுமொழி விளங்குந் தொல்குடி
 வருநாம் படுத லஞ்சுது மெனவே.”

இது புணர்தற்பொருண்மையேனும், திணைபிலைப்பெயரால் மருதமாயிற்று. பிறவும் அன்ன.

நெய்தல் திணைக்குச் செய்யுள் :—

“கானன் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப
 நீனிற் பெருங்கடல் பாடெழுந் தொலிப்ப
 மீனார் குருகின் மென்பறைத் தொழுதி
 குவையிரும் புண்ணைக் குடம்பை சேர
 அசைவண் டார்க்கு மல்குறு காலேத்
 தாழை தளரத் தூக்கி மாலை
 அழிதக வந்த கொண்டலொடு கழிபடர்க்
 காமர் நெஞ்சம் கையறு பிணையத்
 துயரஞ் செய்துநம் மருளா ராயினும்
 அருஅ ஸ்வேரோ வவருடைசு கேண்மை

அளியின் மையி னவணுரைவு முனைஇ
வாரற்க தில்ல தோழி கழனி
வெண்ணெல் வரிஞர் பின்றைத் ததும்புந்
தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தா னுரை
செறிமடை வயிரிற் பிளிற்றிப் பெண்ணை
அகமடற் சேக்குந் துறைவன்

இன் றயின் னார்பிற் சென்றவென் னெஞ்சே.” [அகம்-சுய]

இது முதலும் கருவும் இரங்குதற் பொருண்மையும் வந்த நெய்தற்பாட்டு.

“அங்கண் மதிய மட லின்வாய்ப் பட்டெனப்
பூசல் வாயாப் புலம்புமனைக் கலங்கி
ஏதின் மாக்களு நோவர் தோழ்
என்று நோவா ரில்லைத்
தெண்கடற் சேர்ப்ப னுண்டவென் னலக்கே.”

இது நினைநிலைப்பெயரானும் இரங்கற்பொருண்மையானும் நெய்தலாயிற்று.

“கங்குலும் பசுலங் கலந்துக் கொன்றி
வன் புறை சொல்லி நீத்தோ
ரன் புறு செய்தி யுடையரோ மந்தே.”

இஃது இரங்கற்பொருண்மையான நெய்தலாயிற்று.

“சுறவுப்பிற ழிருங்கழி நீந்தி வைகலு
மிரவுக்குறிக் கொண்கனும் வந்தனன்
விரவுமணிக் கொடும்புண் விளங்கியை யோயே.” [சிற்றடக்கம்]

இது புணர்த்தற்பொருளாயினும் நிலத்தான் நெய்தலாயிற்று.

“கோட்டக மலர்ந்த கொழுங்கொடி யடம்பி
னற்றுறை யணிநீர்ச் சேர்ப்பலிப்
பொற்றொடி யரிவைபைப் போற்றினை யளிமே.”

இது பாலைக்குறித்தாகிய பிரிவுமிகுத்தமாயினும் நிலத்தான் நெய்தலாயிற்று. (உச)

உரு. அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்
கடிவரை யிலுபுறத் தென்மனார் புலவர்.

இது, நடுவினைந்தினைக் குரிய தலைமக்களைக் கூறி, அதன் புறத்தவாகிய கைக்களை பெருந்தினைக்குரிய மக்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்—அடித்தொழில் செய்வார் பக்கத்தினும் வினைசெய்வார் பக்கத்தினும், கடிவரை இல (மேற் சொல்லப்பட்ட புணர் தல் முதலான பொருளைக் கூறல்) கடிந்து நீக்கும் நிலைமையில்லை, புறத்து என்மனார் புலவர்—ஐந்தினைப் புறத்தவாகிய கைக்களை பெருந்தினைக்கண் என்று சொல்வார் புலவர்.

‘புணர்தல் முதலான பொருள்’ என்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. ‘வினைசெய்வார்’ என்பதனால் அடியரல்லாதார் என்பது கொள்க. இவர் அகத்தினைக்கு உரியரல்லரோ வெனின், அகத்தினையாவது அறத்தின் வழாமலும் பொருளின் வழாமலும் இன்பத்தின் வழாமலும் இயலல்லேண்டும்; அவை யெல்லாம் பிறர்க்குக் குற்றேவல் செய்

வார்க்குச் செய்தல் அரிதாகலானும், அவர் பாணுக் குறையாமையாகலானும், குறிப் பறியாது வேட்கைவழியே சாரக் கருதுவாக்கலானும், இன்பம் இனிது நடத்துவார் பிறரேவல் செய்யாதார் என்பதனானும், இவர் புறப்பொருட்குரியாயினார் என்க எனவே, இவ்வொழுக்கைத் திணையும் அகம் புறம் என இருவகையாயின.

“என்னோற் றினேகொல்லோ,

நீரு ணிழல்போ லுடங்கிய மென்சாயல்

சங்குச் சுருங்கி,

இபுலுவாய் ின்னொ சொல்லெ னின்நீத்தை;

அன்னையோ, காண்டகை யில்லாக் குறையுழிப் போழ்தினான்
ஆண்டலைக் கின்ற பறழ்மகன் நயெம்மை
வேண்டிவெ லென்று லிலக்கினை நன்போல்வார்
திண்டப் பெறுபவோ மற்று;

மாண்ட, ஏறித்த படைபோன் முடங்கி மடங்கி
கெறித்துவிட் டன்ன நியோரா வெண்ணைப்
பொறுக்கல்லா நொய்செய்தாய் போறி நிறுக்கல்லென்
நீநல்க னுண்டென் னுயிர்;

குறிப்புக்கான், வல்லுப் பலகை யெடுத்து நிறுத்தன்ன
கல்லாக் குறையே கடும்கல் வந்தெம்மை
இல்லத்து வாவெனக் கைகொளிய வெல்லாநின்
பெண்டி குளர்மன்னோக்து;

நல்லாய்கேள், உக்கத்து மேலு நடுவயர்ந்து வான்வாய
கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் நின்னையான்
புக்ககலம் புல்லினெ னெஞ்சுன்று புறம்புல்லி
னக்குளுத்துப் புல்லலு மாற்றேனெனாமோ
பக்கத்துப் புல்லச் சிறிது;

போசுத்தை, மக்கண் முரியேநீ மாறினித் தொக்க
மக்கோட்டஞ் சேர்ந்தெழுந்த பூங்கொடி போல
நிப்பமில் யாக்கை தழீஇயின் மெம்மைப்
புரப்பேமென் பாரும் பலராத் பரத்தையன்
பக்கத்துப் புல்லியா யென்னுமாற் றெருக்க
உழுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னின்
இழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு;

கழிந்தாக்கே, யாம்வீழ்து மென்றுதன் பின்செலவு முற்றீயாக்
கூனி குழையுக் குழையுக்கான்;

யாமை, எடுத்து நிறுத்தற்றூற் றேருளிரண்டும் வீசி,
யாம்வேண்டே மென்று லிலக்கவு மெம்வீழுக
காமர் நடக்கு நடைகாண் கவர்களைச்
சாமனார் தம்முன் செலவுகான்;

ஓளுகான், நம்மு ணாகுதற் றெழுஇயர் நம்முணம்
உசாவுவக் கோனடிதொட் டேன்;

ஆங்காக, சாயலின் மார்ப வடக்கினேன் ஏஏ
 பேயும் பேபுந் துன்ன லுறுமெனக்
 கோயிலுட் கண்டார் நகாஅமை வேண்டுவல்
 தண்டாத் தகடுருவ வேறுகக் காவின்சீழ்ப்
 போத ரகடாரப் புல்லி முயங்குவேம்
 துகடர்பு காட்சி யடையத்தா ரோலை
 முகடுகாப் பியாதீதுவிட் டாங்கு.” [சலி-மரு-உக.]

இதனுள் ஒருவரையொருவர் இழித்துக் கூறினமையான் அடியார் என்பதனும் மிக்க காமத்தின் பவறுபட்டு வருதலாற் பெருந்திணைப்பாற் படும் என்பதனும் கண்டு கொள்க. இதுதானே கைக்கிளைக்கும் உதாரணமாம். வினைவல்லுமாட்டு வருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (உஇ)

உக. ஏவன் மரபி னேனோரு முரியர்
 ஆகிய நிலைமை யவரு மன்னர்.

இதையும், கைக்கிளை பெருந்திணைக்குரிய தலைமக்களை உணர்த்துதலு ததலிற்று.

இ-ள்:—ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர்-(மேற்சொல்லப்பட்ட அடியோரும், வினை வலரும்) ஏவுதல் மரபையுடைய ஏனோபோரும் (கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு) உரியர் ; அவரும் ஆகிய நிலைமை அன்னர்-அவரும் உரியார்குப நிலைமை அத்தன்மைய ராகலான்.

அவரு மாகிய நிலைமை என மொழிமாற்றுக. கைக்கிளை பெருந்திணை என்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. இத்தொற் சொல்லியது தலைமக்களும் கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு உரியாவார் என்பதாம். உரியாயினவாறு அறம்பொருள் இன்பங்கள் வழுவ மகளிரைக் காதுலித்தலான் என்றவா ருயிற்று.

“ஏ யில்தொத்த னுனிலன் தன்னொடு
 மேவேமென் பாரைபு மேவினன் கைப்பற்றும்
 மேவினு மேவாக் கடைபு மல்தெல்லா
 நீயறிதி யானகி தறிகல்வேன் பூவமன்ற
 மெல்லினர் செல்லாக் கொடியன்றாய் நின்னையான்
 புல்லினி தாகலிற் புல்லினே னெல்லா
 தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கினொ
 செய்வது நன்றாமோ மற்று ;

கடர்த்தொட, போற்றாய் களைநின் முதுக்குறைமை போற்றிக்கேள்
 வேட்டார்க்கினிதாயி னல்லது நீர்க்கினிதென்
 துன்பவோ நீருண் பவர் ;
 செய்வ தறிகல்வேன் யாதுசெய் வேன்கொல்லோ
 ஐவா யர வி னிடைப்பட்டு நைவாரா
 மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை
 வெளவிக் கொளலு மறனெனக் கண்டன்று;
 அறனு மதுகண் டற்றாயிற் நிறனின் நிக்
 உறுஞ்சொற் கேளா னலிதரும் பண்டமாம்

வேறலவ மெனபதொன் றுண்டா லவவெடு

மாறுண்டோ நெஞ்சே மமக்கு. ” [கலி-குறிஞ்சு-௨௪]

இதனுள் “ வெளவிக் கொளலு மறனெனக் கண்டன்று ” எனவும், “ நீர்க்கினி தென் றுண்பவோ நீருண்பவர் ” எனவும் தலைமன் கூறுதலானும், தலைமன் முன்இழித் துரைத்தலானும், ஊடியுணர்வான் போல உடன்பட்டமைபானும், இஃது உயர்ந்தோர் மாட்டு வந்த கைக்கிளை. பெருந்திணை வந்தவழிச் சுண்டுகொள்க. (௨௪)

௨௪. ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே.

மேல் கைக்கிளை முதலாக எழுதிணை; முணர்த்தினார், அவற்றுள் சிலம் பருக்கப் பட்ட முல்லை குறிஞ்சி மருதம் பெய்தல் என்னும் நான்கு திணையும் கனவு கற்பு என்னும் இருவகைக் கொடாளினும் சிகழ்தலின் அவற்றை யொழித்து சிலம் பருக்கப்படாத கைக்கிளை பெருந்திணையும் பாலைபுடும் இவ்வொத்தினுள் உணர்த்துகின்றன வாதலின், அவற்றுள் பாலைக் குறித்தாகிய பிரிவு உணர்த்துவான் பிரிவுக்கு சிமித்தம் ஆமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—ஓதல் பகை தூது இவை பிரிவு-ஓதலும் பகையும் தூதும் என்று சொல்லப்பட்ட இத்தன்மைய பிரிவிற் கு சிமித்தமாம்.

‘இவை’ என்பது இத்தன்மைய என்னும் பொருள்படின்றது. சிமித்தம் என்பது உய்த்துணர்ந்து கொள்ளக் கூடாதது. ஓதற்குப் பிரிதலாவது, தமது நாட்டகத்து வழங்காது பிரிநாட்டகத்து வழங்கும் நூல் உளவன்றே, அவற்றினைக் கற்றல் வேண்டிப் பிரிதல். பகையறிப் பிரிதலாவது மாற்றுவதெனும் போர்குறிப் பிரிதல். தூதிற்குப் பிரிதலாவது இருபெரு வேந்தரைச் சந்து செய்தற்பொருட்டுப் பிரிதல். [முதல் ஏகாம் அசை நிலை, இரண்டாம் ஏகாம் நற்றகை.] (௨௪)

௨௫. அவற்றுள்

ஓதலுந் தூது முயர்ந்தேனேமேன.

இது மேற்கூறப்பட்டவற்றுள் ஒதற்கும் தூதுபோதற்கும் உரிய தலைமக்களை உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேற்கூறப்பட்டவற்றுள், ஓதலும் தூதும்-ஓதல் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவும் தூதாகப் பிரியும் பிரிவும், உயர்ந்தோர்மேன-நால்வகை வருணத்தினும் உயர்ந்த அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் உரிய.

இவர் ஒழுக்கத்தானும் குணத்தானும் செல்வத்தானும் ஏனையரினும் உயர்புடையவராவின் ‘உயர்ந்தோர்’ என்றார். அச்சுரமும் தூதாகியவாறு வாசுதேவனால் உணர்க. [‘மேல என்பது நூறு திரிந்து ‘மேன’ என நின்றது.]

“ வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்குல்

உயவ லூர்திப் பயலைப் பார்ப்பான்

எல்லி வந்து நிலலாது புக்குச்

சொல்லிய சொல்லுச் சிலவே யதற்கே

எணியுஞ் சிப்புமாற்றி

மாண்வினை யானையு மணிகளைத் தன்னே ” [புறம்-௧௦௫]

இதனுள் பார்ப்பார் தூதாகியவாறு சுண்டுகொள்க.

உச. தானே சேறலும் தன்னொடு சிவணி

ஏனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே.

இது, பகைவயிற் பிரிதற்குரிய தலைமக்களை உணர்த்துல் நுதலிற்று.

இன்:—தானே சேறலும்(பகைவர் காரணமாகி அரசன்) தானே சேறலும், தன்னொடு சிவணி ஏனோர் சேறலும்-அவனொடு கூடி ஒழிந்தோர் சேறலும், வேந்தன் மேற்று-வேந்தன்கண்ணது.

பகை யென்றது மேனின்ற அநிராதிக்கான் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளக்கிடந்தது. 'தானே' என்பதன் ஏகாரம் பிரிசிலை; படைபயை யொழிய என்பவாறு. போரைக் குறித்துப் பிரிதலும் அரசர்சூ உரித்தென்று கொள். இதனுள் அரசன் தலைமகனாய் பகைதணிலினைப்பிரிவு எனவும், அவனொடு சிவணி ஏனோர் தலைவராய் பிழி வேந்தருந் துழிப்பிரிவு எனவும் இதனை இருவகையாகக் கொள். [ஏனாம் சுற்றகை.]

க.டு. மேலிய சிறப்பி னேனோர் படிமைய

மூல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையாற்

பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டியும்

இழைத்த பொண்பொருண் முடியவும் பிரிவே.

இது, மேற்சொல்லப்பட்ட மூலகை கிமித்தமுமன்றி வருவன உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன்:—[மேலிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய-நால்வகை நிலத்தினும் மேலிய சிறப்பையுடைய மக்களையல்லாத தேவரது புகையும் விழவும் முதலாயினவும், மூல்லை முதலாக சொல்லிய-மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் கெய்தல் எனச் சொல்லிய நிலத்தின் மக்களும், முறையால் பிழைத்தது பிழையாது ஆகல் வேண்டியும்-முறைமையில் தப்பிய வழி தப்பாது அறம் நிறுத்தல் காரணமாகவும், இழைத்த ஒண்பொருண் முடியவும் பிரிவு-செய்யப்பட்ட ஒன்றிய பொருள் ஆக்குதல் காரணமாகவும் பிரிவு உளதாம்.]

மேலிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய என்பது நால்வகை நிலத்தினும் மேலிய சிறப்பையுடைய மக்களையல்லாத தேவரது படிமையவாகிய பொருள்கள் என்றவாறு. மூல்லை முதலாச் சொல்லிய என்பது மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் கெய்தல் எனச் சொல்லிய நிலத்தின் மக்கள் என்றவாறு. முறையால் பிழைத்தது பிழையாதாகல் வேண்டியும் பிரிவே என்பது மேற்சொல்லப்பட்ட முறைமையில் தப்பியவழித் தப்பாது அறம் நிறுத்தற்பொருட்டும் பிரிவுளதாம் என்றவாறு. இழைத்த ஒண்பொருண் முடியவும் பிரிவே என்பது செய்யப்பட்ட பொருள் முடியவேண்டியும் பிரிவு உளதாம் என்றவாறு.

[இதன் பொழிப்பு, தேவரது புகை முதலாயினவும் மக்களும் முறைமை தப்பிய வழி தப்பாது அறம் நிறுத்தல் காரணமாகவும், பொருளாக்குதல் காரணமாகவும் பிரிவு உளதாம் என்றவாறு.]

காவல், பொருட்பிரிவு எனப் பிறநூல்கத்து ஓதப்பட்ட இருவகைப்பிரிவும் சண்டு ஓதப்பட்டதென்று கொள்க. 'மேலிய' என்பது "மாயொன் மேய காடுறை யுலகமுஞ், சேயொன் மேய மைவரை யுலகமும்" [அகத்-டு] என்பதனால் நால்வகை நிலத்தினும் மேலிய எனப் பொருளாயிற்று. 'சிறப்பினேனோர்' என்றதனால் சிறப்புடையார் மக்களும் தேவருமாகலின், மக்களல்லாதாரே தேவர் என்று பொருளாயிற்று. 'படிமை'

என்பது ப்ரதிமா என்னும் வடமொழித்திரிபு. அது தேவர்க்கு ஒப்புமையாக நிலத்தின் சண் செய்து அமைத்த தேவர்மேல் வந்தது. அவருடைய பொருளாவன பூசையும் விழாவும் முதலாயின.

‘முல்லை முதலாச் சொல்லிய’ என்பது “பிறந்தவழிக்கூறல்” [சொல்-ககச] என்னும் ஆகுபெயரான் அந்நிலத்தின்மக்களை சொக்கிற்று. ‘பிரிவு’ என்பதனை, பிழைத்தது பிழையாதாகல் வேண்டியும் பிரிவுளதாம், இழைத்த வொண்பொருண் முடிபவும் பிரிவுளதாம் என இரண்டிடத்துக் கூட்டுக. ஆம் என்பது எஞ்சுகின்றது.

தேவர் கரணமாகப் பிரியும் பிரிவுக்குச் செய்யுள்:—

“அரம்போழ்வனை தோணிலை நெகிழ
நீரம்பா வாழ்க்கை நேர்தல் வேண்டி
நர்க்காழின் வரும்புமுதி நீங்கை
ஆலியன்ன வால்வீதாஅய்
வைவா லோதி மைமண லேய்ப்பத்
தாது குவளைப் போதுபினி யலிழப்
படாஅப் பைங்கட பாவடிச் சயவாம்க்
படாஅ மாறிய யானை போலப்
பெய்துவறி தாகிய பொங்குசெவற் கொண்ம
மைத்தாய் விசம்பின் மாதித் திழைத்
பனிபட வின்ற பாளுட் கங்குல்
தடையோர் மதுகை தூங்காய் சுண்ணென
முனிய விலைத்தி முரணில் னிலைக்
கைதொழு மடபிற் கடவுள் சான்ற
செய்விலை மருங்கிற் சென்றோர் னிலைவரின்
விரிவினைப் பொலிந்த பரியுடைநீனை மான்
வெருவரு தானையொடு வேண்டிபுலத் திறுத்த
பெருவளர் னரிசான் முன்னிலைச் செல்லார்
சூடா வாகைப் பறத்தலை யாடுபெற
ஒன்பது குடையும் ஈன்புல வொழித்த
பீடின் மன்னர் போல
ஒடுகை மன்னால் நாடாகீ யொழுகே” [அகம்-கஉச] எனவரும்.

சேன் செங்குட்டுவனார் சுண்ணகையைச் கடவுள்மங்கலம் செய்ததற்குப் பிரிந்த பிரிவு சிலப்பதிகாரத்திற் சுண்டுகொள்க. இத்துணையும் பிரிவு அறுவகைப்படும் என்றவாறுயிற்று. அஃதேல் பாத்தையிற் பிரிவு என்பதோ எனின், அது நிலம் பெயர்ந்து உறையாமையானும், இவைபோற் சிறக்காமையானும், அறமுறைமை செய்யப் பிரிதலும் பொருள்காரணமாகப் பிரிதலுமின்றிப் பிரிதலினாலும், கற்பியலுள் கூறப்படும் என்க. ஈண்டும் சிறுபான்மை கூறுப.

(கூய)

உக. மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கு முரித்தே.

இது, திறுத்த முறையானே அறம்காரணமாகப் பிரிதற்குரிய தலைமக்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன்:—மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்து-மேலோராகிய தேவரது முறைமையை நிறுத்தற்குப் பிரியும்பிரிய நான்குவருணத்தார்க்கும் உரித்து. [ஏகாரம் ஈற்றகை.]

௩௨. மன்னர் பாங்கிற் பின்னோ ராகுப.

இது, காவற்பகுதியாகிய முறைசெய்வித்தற்கு உரியமக்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன்:—மன்னர் பாங்கின்-மன்னர்க்குரிய பக்கத்திற்கு, பின்னோர் ஆகுப-(அவ் வாறு முறை செய்தற்கு அரசன் தான் சேரல் வேண்டாமையின், அதற்குரியராய் அவனது ஏவல் வழி வரும்) வணிகரும் வேளாளரும் உரியர் ஆகுப.

மன்னர்க்குரிய பக்கமாவது காவல்; அஃதாவது நெறியின் ஒழுகாதாரை நெறியின் ஒழுக்கப் பண்ணுதல். (௩௨)

௩௩. உயர்ந்தோர்க்குரிய வோத்தி னான.

இது, வணிகர்க்கு உரியதோர் பிரிய; உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன்:—உயர்ந்தோர்க்கு-மேல் அதிகரிக்கப்பட்ட பின்னோராகிய இருவகையோரி உயர்ந்தோராகிய வணிகர்க்கு, ஒத்தினான உரிய-ஒதுதல் மிகுந்தமாகப் பிரிதலும் உரித்து.

ஒத்துப் பலவாதலின் 'உரிய' என்றார். சண்டு ஒத்து என்பது வேதம்; அது நால்வகை வருணத்தினும் மூவர்க்கு உரித் தென்பது இத்துணையெனக் கூறப்பட்டது.

௩௪. வேந்துவினை யியற்கை வேந்த னொரீஇய

ஏனோர் மருங்கினு மெய்திட னாடைத்தே.

இது, வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரியதோர் பிரிய உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன்:—வேந்து வினை இயற்கை-வேந்தனது வினை இயற்கையாகிய தூது, வேந்தன் ஓரீஇய ஏனோர் மருங்கினும்-வேந்தனை ஒழிந்த வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும், எய்து இடன் உடைத்து-ஆகுமிடன் உடைத்து.

வேந்தனது வினை-வேந்தற்குரிய வினை 'இடனுடைத்து' என்றதனான் அவர் தூதாக்காலம் அமைச்ச ராகியவழியே பிசுமும் என்றுகொள்க. [ஏகாரம் ஈற்றகை.]

௩௫. பொருள்வயிற் பிரிதலு மவர்வயி னுரித்தே.

இதுவும் அது.

இன்:—பொருள்வயின் பிரிதலும் அவர்வயின் உரித்து-பொருள்வயிற் பிரிவும் மேற்சொல்லப்பட்ட வணிகர் வேளாளரிடத்தில் உரியதாகும், [ஏகாரம் ஈற்றகை.] (1)

௩௬. உயர்ந்தோர் பொருள்வயி னொழுக்கத் தான.

இஃது, அந்தணர் பொருட்குப் பிரியுந்திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன்:—உயர்ந்தோர் பொருள்வயின் ஒழுக்கத்தான்-உயர்ந்தோராகிய அந்தணர் பொருள்வயிற் பிரியுங்காலத்து ஒழுக்கத்தானே பிரிப.

இதனாற் சொல்லியது, வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் வாணிகம் முதலாயின பொருளியித்தம் ஆகியவாறுபோல, அந்தணர்க்கு இவை பொருளியித்தம் ஆகா என்

பதாஉம், அவர்க்கு இயற்கையொழுக்கமாகிய ஆசாரமும், செயற்கையொழுக்கமாகிய ஸ்வயமே பொருட்டுக்காரணமாம் என்பதாஉம் கண்டவாறு. [சுற்றகரம் சாரியை.] ௧௯

௩௭. முந்நீர் வழக்க மகடேவோ இல்லை.

இதுவும், பொருள்வழிற் பிரிவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன் :—முந்நீர் வழக்கம் மகடேவோடு இல்லை—(சுண்டு அதிகரிக்கப்பட்ட பிரிவு காலிற் பிரிவும் கலத்திற் பிரிவும் என இருவகைப்படும்; அவற்றுள்) கலத்திற் பிரிவு தலை மகளுடன் இல்லை.

எனவே காலிற் பிரிவு தலைமகளை உடன்கொண்டு பிரியவும்பெறும் என்றவாறும். கலத்திற் பிரிவு.

தலைமகளை யொழியப் பிரித்தமைக்கீழ் செய்யுள் :—

“உலகுநீளர் தன்ன வருகெழு வங்கம்
புலவத்திரைப் பெருங்கட னீரிடை போழ
இரவு மெல்லையு மசைவின் ருகி
விரை செல வியற்கை வங்கு ழாட்டக்
கோடுயர் திணிமண லகன் றுறை நீகான்
மாட வொள்ளெரி மருங்கறிந் தொய்ய
ஆள்வினை புரிந்த கா தலர் நாள்பல
கழியா மையி னழிபட ரகல
வருவர் மன்னாற் றேழி தண்பனைப்
பொருபுனல் வைப்பி னம்ம ராங்கட்
கருவினை முரணிய தண்டித்த பகன்றைப்
பெருவன மலர வல்லி தீண்டிப்
பலவுக்காய்ப் புறத்த ிசம்பழம் புகல்
கூதழை மூதிலைக் கொடிநிறை தூங்க
அறனின் றிலைக்கு மாளு வாடை
கடிமனை மாடத்துக் கங்குல் வீசத்
நிருந்திழை நெடுகிழ்ந்து நெருங்கவின் சாஅய
நிரைவனை யூருந் தோளென
உரையொடு செல்லு மன்பினர்ப் பெறினே” [அகம்-௨௫௪]

எனவரும். காலிற் பிரிவுக்கு உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.

(௧௭)

௩௮. எத்திணை மருங்கினு மகடே மடன்மேற்

பொற்புடை நெறிமையின்மையான.

இத்துணையும் பாலைஞரித்தாகிய பிரிவிலக்கணம் கூறினார்; இது கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு உரிய இயல்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன் :—எ திணை மருங்கினும்-எல்லாக் குலத்தினிடத்தினும், மகடே மடல்மேல் (இல்லை)-பெண்பால் மடலேறுதல் இல்லை; பொற்புடை நெறிமை இன்மையான்-பொலிவுபெறு நெறிமை இல்லாமையான்.

‘மடன்மேல்’ என்பது மடலேறுதல் என்னும் பொருள் குறித்தது. இல்லை என்பது மேலைச் சூத்திரத்தினின்றும் தந்துரைக்கப்பட்டது. ‘பொற்புடை நெறிமை’ என்பது

பெண்பாற்று இன்றியமையாத நாணம் முதலாயின, மகநீ உ மடலேறுதல் இல்லை எனவே ஆரே உ மடலேறுதல் உண்டு என்பது பெற்றும். இது புணராரி க்கமாகிய கைக்கிளைக்கும், “தேறுதலொழிந்த காமத்து ிருகிறன்” [அகத்-ஞ்சு] ஆகிய பெருந்திணைக்கும் உரித்தாகியவாறு கண்டுகொள்க. [சுற்றகம் சாரியை.] (௩௮)

௩௯. தன்னு மவனு மவனாஞ் சுட்டி
மன்னு நிமித்த மொழிப்பொரு டெய்வம்
நன்மை தீமை யச்சஞ் சார்தலென்
றன்ன பிறவு மவற்றொடு தொகைஇ
முன்னிய கால மூன்றொடு விளக்கித்
தோழி தேஎத்துங் கண்டோர் பாங்கினும்
போகிய திறத்து நற்றூர் புலம்பலும்
ஆகிய கிளவியு மவ்வழி யுரிய.

இது, மேற்கூறப்பட்ட இருகைப் பிரிவினுள் [அகத்-௪௩] சமரப்பிரிதலாகிய உடன்போக்கில் நிகழ்ந்த நற்றூர்மாட்டு நெதாய கிளவி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

தன்னும்அவனும் அவனும் சுட்டிபெண்பது, தன்னையும் தலைமையையும் தலைமையையும் குறித்து என்றவாறு. மன்னுநிமித்தமாகவது, அட்சிபெற்ற நிமித்தம்; அது பல்லி முதலாயினவாம். மொழிப்பொருளாவது, பிறர் தம்புள் கூறும் மொழிப்பொருளை நிமித்தமாகக் கோடல்; அதனை நற்சொல் என்ப. தெய்வம் என்பது, உலகினுள்வாழும் இயக்கர் முதலாயினர் ஆட்சித்துக் கூறும் சொல். நன்மை தீமை அச்சம் என்பது, தனக்கும் அவர்க்கும் உளதாகிய நன்மை ம் தீமைபும் அச்சமும் என்றவாறு. சார்தல் என்பது, அவர் தன்னை வந்து சார்வல். என்று என்பது இடைச்சொல். அன்னபிறவும் என்பது, அத்தன்னைப் பிறவும் என்றவாறு. அவற்றொடு தொகைஇ என்பது, மேற்சொல்லப்பட்ட நிமித்தம் முதலாயினவற்றொடு கூட்டி என்றவாறு. அவ்வழியாகிய கிளவியும் உரிய என்பது, அவ்விடத்தாகும் கூற்றும் உரிய என்றவாறு.

இ-ள்:-[போகிய திறத்து நற்றூர் தன்னும் அவனும் அவனும் சுட்டி-தலைமையின் உடன் போகியவழி நற்றூர் தன்னையும் அவனையும் அவனையும் சுட்டி, மன்னும் நிமித்தம்-நிலை பெற்ற நிமித்தம், மொழிப்பொருள் தெய்வம் அவற்றொடு-மொழிப்பொருள் தெய்வம் என்பனவற்றொடு, நன்மை தீமை அச்சம் சார்தல்-தனக்கும் அவர்க்கும் உளதாகிய நன்மை தீமை அச்சம் சார்தல் என்பனவும், அன்னபிறவும் அவற்றொடு தொகைஇ-அத்தன்மைய பிறவும் அவற்றொடு கூட்டி, முன்னிய காலம் மூன்றொடு விளக்கி-குறித்த காலம் மூன்றும் ஒருங்குத்தாற்றுவித்து, தோழி தேஎத்தும் கண்டோர்பாங்கினும் புலம்பலும்-தோழிமாட்டும் கண்டோர்மாட்டும் புலம்புதலும், அவ்வழி ஆகிய கிளவியும் உரிய-அவ்வழி நிகழும் கூற்றும் உரிய.]

“போகிய திறத்து நற்றூர்” என்றதனை முன்னே கூட்டுக. “அவற்றொடு” என்பதனைத் தெய்வம் என்பதனோடும் கூட்டு. முன்னியகாலம் மூன்றுடன் விளக்குதலாவது, முன்பு இத்தன்மையனாயினுள்; இப்பொழுது இத்தன்மையனாகாநின்றான்; மேல் இன்னனாகருவன் என மூன்றுகாலமும் ஒருங்குத்தாற்றுவித்துப் புலம்புதல். அவ்வழி ஆகிய கிளவியும் என மொழிமாற்று. அவற்றிற்குச் சில உதாரணங்கள்:—

“தோழியர் குழத்துறைமுன்றி லாடுங்கால்
வீழ்பவன் போலத் தனருங்கா—நுழாது
கல்லத ரத்தத்தைக் காதலன் பின்போதல்
வல்லவோ மாதர் நடை” [ஐந்திணை ஐம்பது-௬]

என்பது தலைமகள் உடன்போயவழி நற்றாய் கவன்றுரைத்தது.

“மறுவி றுவிச் சிறுசருங் காக்கை
அன்புடை மரபினின் கிளைபோ டாரப்
பச்சுன் பெய்த பைந்நீண வல்சி
பொலம்புனை கலத்திற் றருளுவென் மாதோ
வெஞ்சின் விதல்வேற் காணியோ
டஞ்சி லோதியை வடக்கரைத் தீமே” [ஐங்குறு-௩௯]

என்பது நற்றாய் உடன்போய தலைமகள் பொருட்டாகக் காகத்திற்குப் பராயக் கடன் உரைத்தது.

“வேறாக கிண்ணை வினவுவேன் நெய்மத்தாற்
கூறுபோ கூறுங் குணத்தினனாய்—வேறாக
என் மனைக் கேறக் கொணருமோ வெல்வனையைத்
தன்மனைக்கே புய்க்குமோ சான்” [திணைமாலை நூற்-௯]

என்பது நற்றாய் தலைமகளின் உடன்போக் செண்ணிப் படிமத்தானை வினாஅயது.

பிறவும் அன்ன. ‘சன்நவன் புலம்பலும்’ என்ற உம்மையால், செவிலி புலம்பலும் கொள்ளப்படும். உதாரணம்:—

“பொய்த்தனென் முயங்கயான் லியர்த்தனெ னென்றனை
இனியறிந் தேனது துனியா குதலே
கழறொடி யாஅப் மழைதவழ்தபாதியிவ்
வேங்கையுங் காந்தஞ் நாறி
ஆம்பன் மலரினுந் தான் நண்ணியனே” [குறுந்-௮௪]

என்பது உடன்போக்கிய செவிலி கவன்றுரைத்தது.

“என்னு முள்ளினன் கொல்லை தன்னை
நெஞ்சணத் தேற்றிய வஞ்சினக் காணியோ
டமுங்கன் மூதூ ரலரெழச்
செழும்பல் குன்ற மிறந்தவென் மகளே.” [ஐங்குறு-௩௭]

என்பது தலைமகள் கொடுமைநினைந்து கூறியது.

“சன்றுபுறந் தந்த வெம்மு முன்னான்
வான்றோ யிஞ்சி நன்னகர் புலம்பத்
தனிமணி யிரட்டுந் தாமுடைக் கழகை
நழைநதி நெடுவேற் குறும்படை மழவர்
முனையாத் தந்து முரம்பின் வீழ்த்த
வில்லேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்
வல்லரண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்
நடுகற் பீலி சூட்டித் துடிபடத்
தொப்பிக் கன்னொடு துறூஉப்பலி கொடுக்கும்

போக்கருந் கவலைய புலவுநா நறஞ்சுரந்
துணிந்துபிற ளாயின ளாயினு மணிந்தணிந்
தார்வ வெஞ்சமோ டாய்நல னனைஇத்தன்
மார்புதுணை யாகத் துயிற்றுக் தில்ல
துஞ்சா முழுவிற் கோவற் கோமான்
நெடுந்தேர்த் காரி கொடுங்கான் முன்றுறைப்
பெண்ணையம் பேர்யாற்று நுண்ணறல் கடுக்கும்
நெறியிருந் ஈதுப்பினென் பேதைக்
கறியாத் தேளத் தாற்றிய துணையே” [அகம்-௩௮]

என்பது செவிலி தெய்வம் பராஅயது. பிறவும் அன்ன.

சய. ஏமாப பேரூர்ச் சேரியுஞ் சுரத்தூர்
தாமே செல்லுந் தாயரு முளரே.

இது, தலைமகள் உடன்போகியவழிச் செவிலிக்கு உரியதோர் திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—ஏமம் பேர் ஊர் (‘சரி’-ம்-ஏமம்பொருந்திய பெரிய ஊரகத்துச் சேரியின் கண்ணும், சுரத்தும்-ஊரின் றும் நீங்கிய சுரத்தின் கண்ணும், தாமே செல்லும் தாயரும் உளர்-தாமே செல்லுந் தாயரும் உளர்.

“தாமே செல்லுந் தாயர்” என்பதனால் செவிலி என்பது பெற்றும். ‘தாயரும்’ என்றதனால் கைத்தாயர் பலர் என்று கொள்ளப்படும். அவ்வழிச் சேரியோரை வினாதலும், சுரத்திற் கண்டோரை வினாதலும் உளவாம். சேரியிற் பிரிதலும் பாலையாகுமோ எனின், அது வருகின்ற சூத்திரத்தினால் விளங்கும். [சுற்றேகாரம் அசை.]

சேரியோரை வருவாயதந்திக் செய்யுள்:—

“இதுவென் பாவைக் கினியமன் பாவை
இதுவென் பைங்குளி பெடுத்த பைங்குளி
இதுவென் பூவைக் கினியசொற் பூவையென்
றலம்வரு நோக்கி னலம்வரு சுடர்நுதல்
காண்டொறுந் காண்டொறுந் கலங்கி
நீங்கின ளோவென் பூங்க ளோனே” [ஐங்குறு-௩௭]

எனவரும்.

சுரத்திடை வினாயதந்திக் செய்யுள்:—

“ஏறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழல்
உறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான் ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேரோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயன்மலைக் கொனைநடையந்தணிர்
வெவ்விடைச் செவன்மலை யொழுக்கத்தீ ரிவ்விடை
என்மக ளொருத்தியும் பிறண்மக ளொருவனுந்
தம்முனே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சியர்
அன்னா ரிருவரைக் காணிரோ பெரும.” [அகம்-௩௮]

“செய்வினை பொலிந்த செறிகழ னேன் றுள்
மையணற் களிையொடு பைய வியலிப்
பாவை யன்னவென் னுய்தொடி மடந்தை
சென்ற னென்றி னைய
ஒன்றின வோவவ ளஞ்சிலம் படியே.” (ஐங்குறு-௩௮௯)

என வருவதும் அது.

“காலே பரிசப் பினவென் னண்ணை
நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே
அகலிரு விசும்பின் மீளினும்
பலரே மன்றலிவ் வுலகத்துப் பிறரே” [குறுந்-௪௪]

என வருவது, சுரத்திடை வினாஅயது நிகழ்ந்தபின்னர் கூறியது (சய)

சக. அயலோ ராயினு மகற்சி மேற்றே.

இதுவும், பாலைக்கு உரியதோர் இயல்பு உணர்த்துதல் நதலிற்று.

இ-ள்:—அயலோராயினும்-(சேரியினும்-௪௩)த்தினும் பிரிவுவன்றித் தமது மனையயற் றண் பிரிந்தாராயினும், அகற்சிமேற்றே-பிரிவினாண்ணதே.

எனவே, ஓர் ஊரகத்து மனையபற்றண்ணும் பரிசுதையிற் பிரிவு பாலையாம் என் பதுஉம் உய்த்துணர்த்து கொள்ளப்படும். (சக)

சஉ. தலைவரு விழும நிலையெடுத் துரைப்பினும்
பேரக்கற் கண்ணும் விடுத்தற் கண்ணும்
நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும்
வாய்மையும் மொய்ம்மையும் கண்டோற கடடித
தாய்நிலை நோக்கித் தலைமொய்த்துக் கொளினும்
நோய்மிகப் பெருந்த தன்னெஞ்சு கலுழ்ந்தோண்
அழிந்தது களைமொன மொழிந்தது கூறி
வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் பிறத்தோ
டென்றிவை மெல்ல மிபல்புற நாடின
ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி மேன.

இது, பிரிவின் கண் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும் இடன் உணர்த்துதல் நதலிற்று.

இ-ள்:—தலைவரு விழுமதோழிமேன-தலைவரு விழும நிலையெடுத் துரைத் தல் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன தோழிமாட்டுப் பொருந்தித் தோன்றும்.

தலைவரும் விழுமநிலை எடுத்துரைத்தலாவது பின்பு வரும் கோய்நிலையை எடுத்துக் கூறுதல் என்றவாறு.

உதாரணம்:—“பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தான் மாசிரை

மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்

தூறதர்ப் பட்ட வாறுமயம் கருஞ்சுரம்

இறந்துநீர் செய்யும் பொருளினும் யாநுமக்குச்

சிறத்தன மாதலறிந்தனி ராயின்

கீளிரு முந்நீர் வளிகலன் வெளவலின்
 ஆள்வினைக் கழிந்தோர் போற லல்லதைக்
 டேன்பெருந் தகையோ டெவன்பல மொழிகுவ
 றாளுந் கொண்மின் தகைத்தலுந் தகைமே;
 கல்வெனக் கவின்பெற்ற விழவாற்றுப் படுத்தபிற்
 புல்லென்ற களர்போலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ;
 ஆள்பவர் கலங்குற விலைபெற்றாடுபோற்
 பாழ்பட்ட முகத்தொடு எபதல்வொண் டமைவாளோ;
 ஓரிரா வைசலுட் டாமரைப் பொய்கையுள்
 நீர்த்த மலர்போல நீர்ப்பின் வாழ்வாளோ;
 எனவாங்கு;
 பொய்நல்லல் புரிந்தனை புறந்தல் கைவிட்
 டெந்நாளோ நெடுந்தாய் நீசெல்வ
 தந்நாள்வொண் டிதக்குழிவ னரும்பெற லுயிரே” (கலி பாலை-சு)
 எனவரும். இதனுள் “பாய் நமஞ்ச் சிறச்சனமாந லறிந்தனிராயின்” என்றமை
 யாலும், “பொய்ந் நல்லல் புரிந்தனை” என்றமைமாலும் வரைவதன்முன்பென்று
 கொள்ளப்படும். இவன் இறந்துபடும் என்றமைமால் உடன்கொண்டுபோவது குறிப்பு.
 போக்கற்கண்ணும் என்பது ‘உடன்கொண்டு பெயர்’ என்று கூறுதற்கண்ணும்
 என்றவாறு.

உதாரணம்:—“மலையா மல்கலா மாரி வறப்ப
 வையாங்குருஞ்சுச் சாரிடைச் செல்வோர்
 சுரையம்பு மூழ்ச்சு சுருங்கப் புரையோர்ந்தம்
 உண்ணீர் வறட்டப் புலர்வாடு லாவிற்குச்
 தண்ணீர் பெருஅத திம்மாற் தருந்துயர்ந்
 சுண்ணீர் நனைக்குந் கடுமைய காடென்றால்
 என்னீர் நியாதிர் போல விவைகூறல்
 நின்னீர் வல்ல நெடுந்தகா பெய்மைபும்
 அன்பறச் சூழாதே யாற்றிடை தம்மொடு
 துன்பம் துணையாக நாடின துவல்லீ
 தின்பழ முண்ட்டா வொங்கு” [கலி-பாலை-டு]

எனவரும்.

விடுத்தற்கண்ணும் என்பது தலைமகள் உடன்போக் கொருப்பட்டமை தலைமகனாக்
 குக் கூறி அவளை விடுத்தற்கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்:—“உன்னம் கொள்கையோ ளெங்காந் துறையும்
 அன்னை சொல்லு முய்க வென்ன தூஉம்
 ஈரஞ் சேரா வியல்பில் பொய்ம்மொழிச்
 சேரியம் பெண்டிர் சுவையு மொழி,
 நாடுக ணகற்றிய வுதியஞ் சேரற்
 பாழ்ச் சென்ற பரிசிலர் போல
 உவவின் வாழி தோழி யவரோ

பொம்ம லோதி நம்மொ டொராங்குச்
செலவயார் தனரா லின்றே பரந்தெழு
மலேதொறு மால்கழை மிசைந்த நால்வாய்
கூரெரி மீன்கொள் பரதவர் கொடுத்தியில்
களிகுடர் வான்னோய் புணரிமிசைக் கண்டாங்கு
மேவரத் தோன்றும் யாவயர் நனந்தலை
உயவல் யானை வெரிநுச்சென் நன்ன
கல்லூர் பிழிதரும் புல்சாய் சிறுமெறி
காடுமீக் கூறுங் கோடேக் தொருத்தல்
ஆறுகடி கொன்னு மருஞ்சூர் பணைத்தேன்
நாரைநக் கூந்தற் கொம்மை வரிமுலை
நிரையித முண்கண் மகளிர்க்
கரிய வாலென வழங்கின செலவே” [அகம்-௧௫]

எனவரும். இஃது உடன்போக்கு நயப்பித்தது.

“வேலும் விளங்கின வினையரு மியன் நனர்
தாரூந் ததையின தழையுந் தொடுத்தன
நிலநீ ரற்ற வெம்மை நீங்கப்
பெயனீர் தலைஇய வுலவையிலே நீத்துக்
குறுமுறி யின் நன மரனே நறுமலர்
வேயந்தன போலத் தோன்றிப் பலவுடன்
தேம்படப் பொதுளின பொழிலே காணமும்
நனிநன் ருகிய பனிகீங்கு வழிநாட்
பாலெனப் பரத்தரு நிலவினமாலேப்
போதுவர் தன்றூற் றுதே நயும
கலங்கா மனத்தை யாகி யென்சொல்
நயந்தனை கேண்மோ நெஞ்ச மாக்குவி
தெற்றி யுலரினும் வயலை வாடினும்
நொச்சி மென்சினை வணர்குரல் சாயினும்
நின்னினு மடவ ணனநீ நயந்த
அன்னை யல்ல ருங்கின் னையர்
புலிமருள் செம்ம னேக்கி
வலிமா வின்னுந் தோய்கரின் முலையே” [அகம்-௨௫௬]

எனவரும். இது விடுத்தவழிக் கூறியது.

நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும் என்பது, தமரை நீக்குதலால் தமக்குற்ற நோயின்கண்ணுய் என்றவாறு.

உதாரணம்:—“வினம்பழங் கமழும் கமஞ்சூற் குழிசிப்
பாசந் தின்ற தேய்கான் மத்த
நெய்தொரி யியக்கம் வெளின்முதன் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியன் மெய்கரந்து தன்கரீல்
அசியமை சிலம்பு கழீஇப் பன்மாண்

வரிப்பினை பந்தொடு வைஇய செல்வோன்

இவைகாண் டோறு நோவர் மாதோ

அளியரோ வளியரென் னாயத் தோரென

தும்மொடு வரவுதா னயரவுந்

தன்வரைத் தன்றியுந் கலுழந்தன கண்ணே" [நற்-௧௨]

எனவரும். இஃது உடன்போக்குத் தவிர்தற்பொருட்டுக் கூறியது.

இன்னும் "நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழும்" என்றதனால் தலைமகட்டுக் கூறின் வும் கொள்க.

உதாரணம்:—"நாளு நாளு மான்வினை யழுங்க

இல்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லையாற் புகழென

ஒன்பொருட் ககல்வந்ந காதலர்

கண்பனி னுடையினித் தோழி நீயே" [சிறந்தடக்கம்]

எனவரும்.

வாய்மையும் பொய்ம்மையும் கண்டோற் சுட்டித் தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த் துக்கொளினும் என்பது, மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் காணப்பட்ட அவனைச் சுட்டித் தாய்நிலை நோக்கி மீட்டுக்கொள்ளுதற்கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்:—"பான்மருண் மருப்பி னூரல்புரை பாவடி

சர்நறுந் கமழ்கடாஅத் தினம்பிரி யொருத்தல்

ஆறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து

பொருள்வயிற் பிரிதல் வேண்டு மென்னும்

அருளில் சொல்லு நீசொல் லிணையே

நன்னர் நறுநுத னயந்தெமை நீலி

நின்னிற் பிரிபுலே னஞ்சலோம் பென்னும்

நன்னர் மொழியு நீமொழிந் தினையே

அவற்றின்,

யாவோ வாயின மாஅன் மகனே

கிழவ ரின்னோ ரென்னது பொருடான்

பழவினை மருங்கிற் பெயர்ப்பெயர் புறையும்

அன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் நின்னின்

நிமைப்புறரை வாழாண் மடவோன்

அமைக்கலின் கொண்ட தோளினை மறந்தே" [கலி-பாலை-௨௮]

எனவரும். இது தலைமகனைச் சுட்டிக் கூறியது. தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர் துக்கொண்டதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

நோய் மிகப் பெருகித் தன் நெஞ்சு கலுழந்தோனை அழிந்தது கணையென மொழிந் தது கூறி வன்புற நெருங்கி வந்ததன் திறத்தோடு என்றிவை எல்லாம் இயல்புற நாயன் ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன என்பது, தலைமகன் பிரிதலால் வந்துற்ற நோய் மிகவும் பெருகித் தன் நெஞ்சு கலங்கியோனை அழிந்தது கணைதல் வேண்டுமெனத் தலைமகன் சொன்ன மாற்றத்தைக் கூறி வன்புறையின்பொருட்டு நெருங்கிவந்ததன் திறத்தோடு இத்தன்மைய வெல்லாம் இயல்புற ஆராயின் தலைமகனோடு பொருந்தித் தோன்றும் தோழிமேலன என்றவாறு.

“ஒன்றித் தோன்றும் தோழி” என்றதனால் தோழிமார் பலருள்ளும் இன்றியமையாதான் என்றுகொள்க.

“தோழிதானே செவிலி மகனே” [களவியல்-௩௫] என்றதனால், அவன் செவிலிமகன் என்று கொள்ளப்படும்.

மொழிந்தது கூறி வன்புறை நெருங்குதலாவது, தலைமகன் மொழிந்தது கூறி வற்புறுத்தலாம்.

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோகக் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனய்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநல் காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி
அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையார்
கடியவே கனங்குழாஅய் காடென்ற ரக்காட்டுள்
துடியடிக்க யந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின் னுண்ணுங் களிநெனவு முரைத்தனரே”

எனவும்,

“இன்பத்தி னிகந்தொரீஇ யிலைநீந்த வுலவையாற்
றுன்புறாஉந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டுள்
அன்புகொண் மடப்பெடை யசைஇய வருத்தத்தை
மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே”

எனவும்,

“கன்மிசை வேய்வாடக் கணைகிழ் தெறுதலாற்
றுன்னருஉந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டுள்
இன்னிழ லின்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்குங் கலையெனவு முரைத்தனரே”

எனவும் அவன் மொழிந்தது கூறி,

“எனவாங்கு;
இளைநலமுடைய கானஞ் சென்றோர்
புனைநலம் வாட்டுந ரல்லர் மனைவயிற்
பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கணு மாடுமா லிடனே” [கலி-பாலி-௧௧]

என வற்புறுத்தியவாறு கண்டுகொள்க.

“என்றிவையெல்லா மியல்புறநாடி” என்றதனால், பருவம் வந்தது எனவும் பருவம் அன்று எனவும் வருவன கொள்க.

“வல்வருவர் காணாய் வயங்கி முருக்கெல்லாஞ்
செல்வச் சிறுர்க்குப்பொற் கொல்லர்போ—னல்ல
பவளக் கொழுந்தின்மேற் பொற்றாவி பாய்த்தித்
திவனக்கான் நீட்டன தேர்த்து” [திணைமாலையுநர்-௧௧]

இது பருவம் வந்தது என்றது.

“மடவ மன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை
கல்பிறங்கு கத்தஞ் சென்றோர் கூறிய
பருவம் வாரா வளவை கொநிராக்
கொம்புசேர் கொடியினை ரூழ்த்த
வம்ப மாரியைக் காரென மதித்தே.” [குறுந்-௧௧]

இது பருவம் அன்று என்றது.

இன்னும் ‘என்றிவை யெல்லாம்’ என்றதனால், பிரியங்காலத்துத் தலைமகன்கு உணர்ந்துகின்றேன் எனத் தலைமகற்கு உரைத்தலும், தலைமகன்கு அவர் பிரியார் எனக்கூறுதலும் கொள்க.

“மீனவுமா வல்சி யெயினர் தங்கை
இளமா வெயிற்றிக்கு நின்னிலை யறியச்
சொல்லினே னிரக்கு மளவை
வென்வேற் காளை விரையா தீமே.” [ஐங்குறு-௩௯]

இது விலக்கிற்று.

“விளங்கிழாஅய் செல்வாரோ வல்ல ருழற்பட
டசைந்த பிடியை யெழிற்குளிறு
கற்றடைச் செற்றிடைச் சின்னீரைக் கையாற்கொண்
டுச்சி யொழுக்குஞ் சுரம்.”

இது தலைமகன்குக் கூறியது.

சுரு. பொழுது மாறு முடகுவரத் தோன்றி
வழுவினாகிய குற்றங் காட்டலும்
ஊரது சார்புஞ் செல்லுந் தேயமும்
ஆர்வ நெஞ்சுமொடு செப்பிய வழியினும்
புணர்ந்தோர் பாங்கிற் புணர்ந்த நெஞ்சுமொ
டழிந்தெதிர் கூறி விடுப்பினு மாங்கத்
தாய்நிலை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினுஞ்
சேய்நிலைக் ககன்றோர் செலவினும் வரவினுங்
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.

இது, கண்டோர் கூற்று நிகழும் இடன் உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—பொழுதும் ஆறும் உட்குவரத் தோன்றி வழுவினாகிய குற்றம் காட்டலும் ஊரது சார்பும் செல்லும் தேயமும் ஆர்வ நெஞ்சுமொடு செப்பிய வழியினும் என்பது, காலமும் நெறியும் அச்சம் வருமாறு தோன்றி வருவதலினாகிய குற்றம் காட்டலும் ஊரது அணிமையும் செல்லும் தேயத்தின் சேய்மையும் ஆர்வ நெஞ்சுமொடு செப்பிய பக்கத்தினும் என்றவாறு.

உதாரணம்:—“எம்ம ரல்ல தூர்நணித் தில்லை
வெம்முரட் செல்வன் கதிரு மூழ்த்தனன்
சேந்தனை சேன்மோ பூந்தாழ் மார்பு
இளையன் மெல்லியன் மடக்கை
அரிய சேய பெருங்க லாநே” எனவரும்.

புணர்ந்தோர் பாங்கில் புணர்ந்த நெஞ்சமொடு அழிந்து எதிர் கூறி விடுப்பினும்
என்பது, புணர்ந்து செல்கின்றோர் பக்கத்து விரும்பின நெஞ்சத்தொடு மனை அழிந்து
எதிர்மொழி கூறி விடுத்தற்கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

உதாரணம்:— “அழுந்துபட வீழ்த்த பெருந்தண் குன்றத்
தொலிவ லீந்தி னுலவை யங்காட
டாறு சென்மாக்கள் சென்னி யெறிந்ந்
செம்மறுத் தலைய நெய்த்தோர் வாய
வல்லியம் பெருந்தலைக் குருளை மாலை
மரனோக்கு மிண்டிவ ரீங்கைய சுடனே
வையெயிற் றையண் மடந்தை முன்னுற்
றெல்லிடை நீங்கு மினையோ னுள்ளங்
காலொடு பட்ட மாரி
மால்வரை மிளிர்க்கு முருமினுங் கொடிதே” [நற்-௨]

எனவரும்.

ஆங்கு அத் தாய்நிலை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினும் என்பது, ஆண்டுப் பின்சென்ற
அச்செவிலித்தாயது நிலைமையைக்கண்டு போகாமல் தடுத்தற்கண்ணும் போகவிடுத்தற்
கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்:— “அறம்புரி யருமறை நவின்ற நாவீற்
றிறம்புரி கொள்கையந்தணிர் தொழுவலென்
றொண்டொடி வினவும் பேரையம் பெண்டே
கண்டனெ மம்ம சுரத்திடை யவனே
இன்றுணை யினிதுபா ராட்டக்
குன்றுயர் பிறங்கன் மலையிடுந் தோனே” [ஐங்குறு-௩௮௭]

எனவரும். இது செவிலி வினாஅயவழிக் கூறியது.

“பெயர்ந்து போகுதி பெருமூ தாட்டி
சிலம்புகெழு சீறடி சிவப்ப
இலங்குவேற் காணையோ டிறந்தனள் சுரனே.”

இது தடுத்தற்கண் வந்தது.

“நெருப்பவிர் கணலி யுருப்புச்சினற் தனியக்
கருங்கால் யாத்து வரிசிழ லிரீஇச்
சிறுவரை யிறப்பிற் காண்குவை செறிதொடிப்
பொன்னேர் மேனி மடந்தையொடு
வெண்மேல் விடலை முன்னிய சுரனே.” [ஐங்குறு-௩௮௮]

இது விடுத்தற்கண் வந்தது.

சேய்நிலைக்கு அகன்றோர் செலவினும் வரவினும் என்பது, சேய்மைக்கண் அகன்
றோர் செல்லுதற்கண்ணும் வரவிற்கண்ணும் என்றவாறு.

உதாரணம்:— “வில்லோன் காலன கழலே தொடியோன்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்

யார்கொ லனியர் தாமே யாரியர்
கயிராடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும்
வேய்பயி லழுவ முன்னி யோரே” [குறம்-௪]

எனவரும்.

கண்டோர் மொழிதில் கண்டது என்ப என்பது, இவ்விலிடங்களில் கண்டோர் சொல்லுதல் வழக்கிற் காணப்பட்ட தென்ப என்றவாறு. (௪௩)

சச ஒன்றாத் தமரினும் பருவத்துஞ் சுரத்தும்
ஒன்றிய மொழியொடு வலிப்பினும் விடுப்பினும்
இடைச்சுர மருங்கி னவடம ரெய்திக்
கடைக்கொண்டு பெயர்தலிற் கலங்கு ரெய்திக்
கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை யுளப்பட
அப்பாற் பட்ட வொருதிறத் தானும்
நாளது சின்மையு மிளமைய தருமையுந்
தாளான் பக்கமுந் தகுதிய தமைதியும்
இன்மைய தினிவு முடைமைய துயர்ச்சியும்
அன்பின தகலமு மகற்சிய தருமையும்
ஒன்றப் பொருள்வயி னூக்கிய பாலினும்
வாயினுங் கையினும் வகுத்த பக்கமோ
நீதியங் கருதிய வொருதிறத் தானும்
புகழு மானமு மெடுத்துவற் புறுத்தலுந்
தூதடை யிட்ட வகையி னானும்
ஆகிக் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினும்
மூன்றன் பகுதியு மண்டிலத் தருமையுந்
தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் மேன்மையும்
பாசறைப் புலம்பலு முடிந்த காலத்துப்
பாகனொடு விரும்பிய வினைத்திற வகையினும்
காவற் பாங்கி னாங்கோர் பக்கமும்
பரத்தையி னகற்சியிற் பிரிந்தோட் குறுகி
இரத்தலுந் தெளித்தலு மெனவிரு வகையோ
மரைத்திற நாட்டங் கிழவோன் மேன.

இது பிரிவின் கண் தலைமகற்குக் கூற்று நிகழும் இடன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன்:—ஒன்றாத் தமரினும் பருவத்தும் சுரத்தும் ஒன்றிய மொழியொடு வலிப்பினும் விடுப்பினும் என்பது, வரைவு உடன்படாத் தமர்கண்ணும் பருவத்தின்கண் ணும் சுரத்தின்கண்ணும் பொருந்திய சொல்லொடு தலைமகனை உடன்கொண்டு போகத்துணியினும் விடுத்துப்போகினும் கிழவோர்க்குக் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

‘உரைத்திற காட்டம் உளவாம் கிழவோற்கு’ என்பதை ஏனைய பகுதிக்கும் ஒட்டிக.

வசீத்தந்திச் செய்யுள் :—

“ஆறுசெல் வருத்தஞ் சேறடி சிவப்பவுஞ்
சினேகீக்கு தளிரின் வண்ணம் வாடவுங்
தான்வர றுணிந்த விவளினு மிவளுடன்
வேய்பயி லழுவு முவக்கும்
பேதை நெஞ்சம் பெருந்தக வுடைத்தே.

எனவும்,

“வேட்டச் செந்நாய் கிளைத்தாண் மிச்சில்
ருளவி மொய்த்த வழுக்க சின்னீர்
வணையுடைக் கைய மெம்மோடு மனீஇய
வருகதில் லம்ம தானே
அளியனோ வளியனென் னெஞ்சமார் தோனே” [குறும்-௧௧]

எனவும் வரும்.

அல்வழி இடைச்சுரத்திற் கூறியதந்திச் செய்யுள் :—

“அழிவில முயலு மார்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வக் கட்கண் டாஅங்
கலமரல் வருத்தந் தீர யாழரின்
நலமென் பணைத்தோ னெய்தின மாகலிற்
பொரிப்பூம் புன்கி னெழிற்றகை யொண்முறி
சுணங்கணி வனமுலை யணங்குகொளத் திமிரி
நிழல்காண் டோறு நெடிய னைகி
மணல்காண் டோறும் வண்ட னைஇ
வருந்தா தேருமதி வாலெயிற் றேரேயே
மாநனை கொழுதி மகிழ்குயி ளாஅ
நறுந்தண் பொழில் காணங்
குறும்ப லூர யாஞ்செல்லு மாநே [நற்-௯]

எனவரும்.

விடுத்தந்திச் செய்யுள் :—

“இரும்புலிக் கிரிந்த கருங்கட் செந்நாசு
நாட்டயிர் கடைஞரல் கேட்டெர றும் வெருஉம்
ஆரிலைப் புள்ளி யல்க நம்மொடு
மானுண் கண்ணியும் வருமெனின்
வாரா ராயரோ பெருங்க லாதே”

எனவரும். இஃது உடன் கொண்டு பெயர்தல் வேண்டுமென்ற தோழிக்குக் காட்டது கடுமை கூறி விடுத்தது.

“தளிபுரை கிளவியா யெம்மொடு நீவரிற்
றளிபொழி தளிரன்ன வெழின்மேனி கவின்வாட
முளியரில் பொத்திய முழங்கழ லிடைபோழ்த்த
வளியுறி னவ்வெழில் வாடுவையல்லவோ” [கலி-பாலை-௧௨]

என்பது தலைவிக்குக் காட்டது கடுமை கூறி விடுத்தது.

இடைச்சூர் மருங்கின் அவன் தமர் எய்திக் கடைக்கொண்டு பெயர்தலில் கலங்கு அஞர் எய்திக் கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை உளப்பட அப்பால் பட்ட ஒரு திறத்தானும் என்பது, தலைமகள் செல்கின்ற இடைச்சூர்த்திடைத் தலைமகள் தமர் எய்தி மீட்டுக் கொண்டு பெயர்தல் மரபாதலின் அங்ஙனம் பெயர்வர் எனக் கலங்கி வருத்தமுற்றுக் கற்பொடு புணர்ந்த ஆலர் உளப்பட அப்பகுதிப்பட்ட உடன்போக்கின்கண்ணும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

அவ்வழி, வருவரெனக்கூறலும் வந்தவழிக்கூறலும் உளவாம்.

உதாரணம் :—“ வினையமை பாவையி னியலி நுந்தை

மனைவரை யிறந்து வந்தனை யாயிற்

றலேநாட் கெதிரிய தண்பெய வெழிலி

யணிமிரு கானத் தகன்புறம் பரந்த

கடுஞ்செம் மூதாய் கண்டுந் கொண்டும்

நீவினா யாடுக சிறிதே யானே

மழகளி றுரிஞ்சிய பராஅரை வேங்கை

மணலிடு மருங்கி னிரும்புறம் பொருத்தி

அமர்வரி னஞ்சேன் பெயர்க்குவன்

நுமர்வரின் மறைகுவென் மாஅ யோனே.” [நற்-௩௯.௨]

இது வருவர் என ஐயுற்றுக்கூறியது. ‘கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை’க்குச் செய்யுள் ழந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

நாளது சின்மையும் இளமையது அருமையும் தாளான் பக்கமும் தருதியது அமை தியும் இன்மையது இளிவும் உடைமையது உயர்ச்சியும் அன்பினது அகலமும் அகற் சியது அருமையும் ஒன்றிப் பொருள்வயின் ஊக்கிய பாலினும் என்பது, நாளது சின்மை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எட்டிலையும் பொருந்தாத பொருட்கண் ஊக்கிய பக்கத்தி னும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

‘ஒன்றி’ என்னும் பெயரெச்சம் ‘பால்’ என்னும் பெயர் கொண்டு முடிந்தது. அது ‘பொருள்வயி னூக்கிய பால்’ என அடையடுத்து நின்றது.

நாளது சின்மையை ஒன்றாமையாவது, யாக்கை நிலையாது என உணரும் உணர்ச்சியைப் பொருந்தாமை.

இளமையது அருமையை ஒன்றாமையாவது, பெறுதற்கரிய இளமை நிலையாது என உணரும் உணர்ச்சியைப் பொருந்தாமை.

தாளான் பக்கத்தை ஒன்றாமையாவது, முயற்சியான் வரும் வருத்தத்தை உணரும் உணர்ச்சியைப் பொருந்தாமை.

தருதியது அமைதியை ஒன்றாமையாவது, பொருண்மேற் காதல் உணர்ந்தோர்க் குத் தகாது என உணரும் உணர்ச்சியைப் பொருந்தாமை.

இன்மையது இளிவை ஒன்றாமையாது, இன்மையான் வரும் இளிவரலினைப் பொருந்தாமை.

உடைமையது உயர்ச்சியை ஒன்றாமையாவது, பொருள் உடையார்க்கு அமைவு வேண்டுமன்றே, அவ்வமைவினைப் பொருந்தாமை: அஃதாவது மென்மேலும் ஆகை செலுத்துதல்.

அன்பினது அகலத்தை ஓனருமையாவது, சிறத்தார்மாட்டுச் செல்லும் அன்பினைப் பொருந்தாமை.

அகற்சியது அருமையை ஓனருமையாவது, பிரிதலருமையைப் பொருந்தாமை.

பொருள் தேடுவார் இத்தன்மைய ராதல் வேண்டுமென ஒருவாற்றான் அதற்கு இலக்கணங் கூறியவாறு.

வாயினும் வையினும் வருத்த பக்கமோடு ஊதியும் கருதிய ஒரு திறத்தானும் என்பது, வாயான் வருத்த பக்கமோடும் கையான் வருத்த பக்கமோடும் பயன் கருதிய ஒரு கூற்றானும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

வாயான் வருத்த பக்கமாவது-ஒதுதல். கையான் வருத்த பக்கமாவது-படைக்கலம் பயிற்றலும் சிற்பங்கற்றலும். ஊதியும் கருதிய ஒருதிறனாவது மேற்சொல்லப்பட்ட பொருள்வயிற் பிரிதலன்றி அறத்திறம் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு. இது, மறுமைக்கண் பயன் தருதலின் 'ஊதியம்' ஆயிற்று.

“அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு” [குறள்-௩௨]

என்பதனானும் அறிக்,

புகழும் மானமும் எடுத்து வற்புறுத்தலும் என்பது, பிரித்ததனால் வரும் புகழும் பிரியாமையான் வரும் குற்றமும் குறித்துத் தலைமகளை யான் வருந்துணையும். ஆற்றியிருத்தல் வேண்டுமெனக் கூறுதற்கண்ணும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

பொருள்வயின் ஊக்கிய பாலினும் ஊதியம் கருதிய ஒருதிறத்தானும் வற்புறுத்தல் எனக்கூட்டுக.

உதாரணம் :—

“அறனு மீகையு மன்புந் கிளையும்
புகழு மின்புந் தருதலிற் புறம்பெயர்ந்
தருவது துணிந்தமை பெரிதே
விரியுந் கோதை விளங்கழை பொருளே”

எனவரும்.

ஊதிடை இட்ட வகையினனும் என்பது, இரு பெரு வேந்தர் இகலியவழிச் சந்து செய்தற்குத் தூதாகிச் செல்லும் வகையின்கண்ணும் அவற்குக் கூற்று நிகழும்.

ஆகித் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினும் என்பது, தனக்குப் பாங்காகித் தோன்றுவார் பக்கத்துப் பிரியும்வழியும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்றவாறு. அதுவும் வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரியும் பிரிவு.

மூன்றன் பகுதியாவன, நால்வகை வலியினும் தன்வலியும் துணைவலியும் வீணைவலியும் என்பன. அவை பகைவர்மாட்டுள்ளன.

மண்டிலத்து அருமையாவது, பகைவர் மண்டிலம் கொண்ட அருமை என்றவாறு.

தோன்றல் சான்ற என்பது, (இவை) மிகுதல் சான்ற என்றவாறு.

மாற்றோர் மேன்மையாவது, மாற்றோரது உயர்ச்சியானும் என்றவாறு. ஆறன் உருபு எஞ்சினிற்றது.

மூன்றன் பகுதியானும் மண்டிலத்தருமையானும் தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் எனக் கூட்டுக.

பாசறைப் புலம்பல் என்பது, பாசறைக்கண் தலைமகன் தனிமையுரைத்தல் என்ற வாரும்.

தூதிடை வகையினனும், வேந்தற்கு உற்றுழியினனும், மாற்றோர் மேன்மையினனும் பாசறைக்கட் புலம்பல் எனக்கூட்டுக. அஃதாவது, தூதினும் வேந்தற்குற்றுழியினும் பகைதணிவினையினும் பாசறைக்கட் புலம்பல் உளதாகும் எனக்கொள்க.

உதாரணம்:—

“வேளாப் பார்ப்பான் வானந் துமித்த
வளைகளைந் தொழித்த கொழுந்நி நன்ன
தனாபினி யவிழாச் சரிமுதிழ்ப் பகன்றை
சிதரலந் துவலை தூவலின் மலருந்
தைஇ லின்ற தண்பெயற் கடைநான்
வயங்குகதிர் கந்த வாடை வைகறை
விசம்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுக
மங்குன் மாமழை தென்புலம் படரும்
பனியிருந் கங்குலந் தமிழ ணீந்தித்
தன்னூ ரோனே நன்னுதல் யாமே
கடிமதிந் கதவம் பாய்தலிற் றெழபின்ந்து
நதிமுக மழுங்கிய மண்ணெவெண் கோட்டுச்
சிறுகண் யானை நெடுநா வொண்மணி
கழிபிணிக் கறைத்தோற் பொழிகளை யுதைப்பத்
தழங்குருன் முரசமொடு மயங்கும் யாமத்துக்
கழித்துறைச் செறியா வாளுடை யெறுழ்த்தோள்
இரவுத்துயின் மடிந்த தானே
உரவுச்சின வேந்தன் பாசறை யொமே.” [அகம்-உச]

இது வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் கூற்று.

“வைகுபுலர் விடியல மைபுலம் பரக்கக்
கருகளை யவிழ்ந்த ஆழுறு முருக்கின்
எரிமருள் பூஞ்சினை யிளைச்சித ரார்ப்ப
நெடுநெ லடக்கிய கழனியேர் புருத்துக்
குடுமிக் கட்டிய படப்பையொடு மிளிர
அரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட் பிழுவர்
ஓதைத் தெள்விழி புலந்தொறும பரப்பக்
கோழிண ரெதிரிய மரத்த கவினிக்
காடணி கொண்ட காண்டரு பொழுதின்
நாம்பிரி புலம்பி னலஞ்செலச் சாஅய்
நம்பிரி பறியா நலனெடு சிறந்த
நற்றோ ணெகிழ வருந்தினன் கொல்லோ

மென்சிறை வண்டின் நண்கமழீ பூந்துணர்;

தாதின் றுவலை தளிர்வார்ந் தன்ன

அங்கலுழ் மாமைக் கிளைஇய

நண்பரி நித்தி மாஅ யோனே” [அகம்-சக]

என்பது பகையிற் பிரியும் தலைமகன் கூற்று. பிறவும் அன்ன. இவ்வாறு வருவன குறித்த பருவம் பிழைத்துழி என்று கொள்க.

முடிந்த காலத்துப் பாகனொடு விரும்பிய வினைத்திற வகையனும் என்பது, வினை முடிந்த காலத்துப் பாகனொடு விரும்பப்பட்ட வினைத்திறத்தினது வகையின்கண்ணும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்றவாறு.

அது பாசறைக்கட் கூறலும், மீண்டு இடைச்சூத்துக் கூறலும் என இரு வகைப்படும். இன்னும், ‘வகை’ என்றதனான் நெஞ்சிற்குக் கூறியனவுக்கொள்க.

உதாரணம் :—

“வந்துவினை முடித்த வேந்தனும் பகைவருந்
தந்திறை கொடுத்துத் தமரா யினரே
முன்செறிந் திருந்த சேனையி னுண்டும்
ஒன்றென வறையந் தபணையே றின்றேர்
முன்னியங் கூதிர்ப் பின்னிலை யியா
தூர்க பாக வொருவினை கழிய
நன்ன னேற்றை நறும்பு, ணத்தி
துன்னருங் கடுத்திறந் சங்கண் சுட்டி
பொன்னணி வல்லிற் புன்றுறை யென்றாக்
சுன்றவர் குழிஇய வளப்பருங் கட்டுர்ப்
பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
சண்டது பொரு ளாகித் திண்கூர்க்
கணைய னுசுப்படக் கழுமலந் தந்த
பிணையலங் கண்ணிப் பெரும் புட் சென்னி
அழம்பி லன்ன வறாஅ பாணர்ப்
பழம்பன் னெல்லின் பல்சூழப் பரவைப்
பொங்கடி கடிய மண்டிய கடியினைத்
தண்குடவாயி லன்றோள்
பண்புடை யாகத் தின்றுயில் பெறவே” [அகம்-சச]

எனவும்,

“கேள்கே றின்றவுங் கிளைஞ ராரவுங்
கேனல் கேளீர் கெழிஇயின ரொழுக்கவுங்
ஆள்வினைக் கெதிரிய வுக்கமொடு புக்கிறந்
தாரங் கண்ணி யடுபோர்ச் சோழர்
அறங்கெழு நல்லவை புறந்தை யன்ன
பெறவரு நன்கல மெய்தி நாடுஞ்
செயலருஞ் செயலினை முற்றின மாயின்
அரண்பல கடந்த முரண்கொ டானை
வாடா வேம்பின் வழுதி கூடல்
நானங் காடி நாறு நறுநுதல்

தொல்காப்பியம் - இளம்பரணம்

நீளிருநு ஊர்ந்தன்ன அயோனொடு
வரைகுயின் தன்ன வான்றோய் நெடுநகர்
துரைமுதக் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
நிவந்த புள்ளி நெடுஞ்சுடர் வினக்கத்து
நலங்கேழாகம் பூண்வடுப் பொறிப்ப
முயங்குக்கு சென்மோ நெஞ்சே வரிநுதல்
வயந்திகழ்ப்பிழிதரும் வாய்புகு கடாஅத்து
மீளி முன்பொடு நிலநெறியாக் குறுகி
ஆட்கோட் பிழையா வஞ்சவரு தடக்கைக்
கடும்பகட் டியானை நெடுந்தேர்க் கோதை
நிருவமர் வியனகர்க் கருவூர் முன் றுறைத்
தண்ணீர் ருயர்களைக் குவைஇய
தண்ணைப் பொருளை மணலினும் பலவே” [அகம்-கூந]

எனவும் வருவன நெஞ்சிற்குக் கூறியன.

“கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் பெஃகின்
வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
அப்புறனை யேய்ப்ப வரும்பிய வீருப்பைச்
செப்பட ரன்ன செங்குழை யகந்தோ
நிழுதி னன்ன திம்புழற் றும்வாய்
உழுதுகாண் டினைய வாகி யார்கழல்
பாலி வானிற் காலொடு பாறித்
தூப்பி னன்ன செங்கோட் டியவின்
நெய்த்தோர் மீயிசை நினத்திற் பரிக்கும்
அத்த நண்ணிய வங்குடிச் சிறுர்க்
கொடுநுண் ணோதி மகளி ரோச்சிய
தொழமா னுலக்கைத் தூண்டுந் பாணி
நெடுமால் வரைய குழிஞையோ டிரட்டுந்
குன்றுபின் னெழியப் போகி புரந்துரந்து
ஞாயிறு படினு மூர்சேய்த் தெனது
துன்பரி தூர்க்குந் துஞ்சாச் செலவின்
எம்மினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மான்
ஒங்குயர் நல்லி லொருசிறை நிலைஇப்
பாங்கார் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோ னெய்திக்
கைகவியாச் சென்று கண்டுகையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகத் தீண்டி
தொழக்கை தைவரத் தேரய்த்தன்று கொல்லோ
நாடுநாடு முடைந்த கற்பின் வாணுதல்
அத்தினை விவரித் குறுமகன்

மென்றோள் பெறகைஇச் சென்றவன் நெஞ்சே” [அகம்-க

இஃது இடைச்சுரத்துச் சொல்லியது.

காவல் பான்கின் ஆங்கு ஓர் பக்கமும் என்பதுவு ஊவற்பக்கத்தின்கண் ஒரு பிரிவினும் கூற்ற நிகழும் என்றவாறு.

‘ஆங்கு’ என்பது இடங்குறித்து நின்றது; “நின்னாங்கு வருஉமென்னெஞ்சினை” [கலி-பாலை-உஉ] என்றும் போலக் கொள்க. இது வர்ரியுள் யானை காணவும், நாடுகாணவும், புனலாடவும், கடவுளரை வழிபடவும் பிரியும் பிரிவு. ஒருபக்கம் நாட்டெல்லையிலிருந்து பணைவரைக் காக்கவேண்டிப் பிரிவது பணைவயிற் பிரிவின் அடங்குதலின், அஃதன் உண்மைக்கண் பிரியும் பிரிவு என்று ஒதப்பட்டது.

பரத்தையின் அகற்சியின் என்பது, பரத்தையரிற் பிரியும் பிரிவில்கண்ணும் என்றவாறு. உம்மை எஞ்சி நின்றது.

பிரிந்தோட் குறுகி இரத்தலும் தெளித்தலும் என இருவகையோடு என்பது, பிரியப்பட்ட தலைமகளைக் குறுகி இரத்தலும் தெளித்தலும் ஆகிய இரண்டு வகையோடே கூட என்றவாறு.

காவற்பான்கின் ஆங்கோர் பக்கத்தினும் பரத்தையின் அகற்சியினும் பிரியப்பட்டார் எனக் கூட்டுக. அஃதேல் பரத்தையின் அகற்சி ஊடலாகாதோ வெளின், ஊடலின் மிக்க நிலையே ஈண்டுக் கூறுகின்றதெனக் கொள்க.

கடவுள்மார்பீப் பிரிந்துவந்த தலைமகனைத் தலைமகள் புணர்ச்சி மறுத்தந்தச் செய்யுள்:—

மருதக்கலியுள் கடவுட் பாட்டினுள் [கலி-மரு-உஅ],

“வண்டுது சாந்தம் வடுக்கொன் றீவிய”

தண்டாத்தீஞ் சாயற் பரத்தை வியன் மார்க்க

பண்டின்னை யல்லெம்மன் லீங்கெல்லீ வந்தியு

கண்ட தெவன்மற் றரை;

நன்றும்,

தடைஇய மென்றோளாய் கேட்டவா யாயின்

உடனுறை வாழ்க்கைக் குதவி யுறையுள்

கடவுளர் கட்டங்கி னேன்:

சோலை, மலர்வெய்ந்த மான்பிணை யன்னார் பலர்நீ

கடவுண்மை கொண்டொழுகு வாந்”

எனவும்,

“சிறுவரைத் தங்கின் வெருள்வர் செறுத்தக்காய்

தேறினென் சென்றீந் சொல்லாய் விடுவாயேயல்

நற்ற ரகலத்துக் கொஞ்சார் மேலிய

நெட்டிருந் கூந்தற் கடவுள் ரெல்லார்க்கு

முட்டிப்பா டாகவு முண்டு”

எனவும் புணர்ச்சிக்கு உடன்பட்டது கூறுதலானும்,

குறும்பூழ்ப் பாட்டினுள் [கலி-மரு-கவி],

“விடலை நீத்தலி னோம்பெரி தேய்க்கும்

கடலைப்பட்டெல்லாநின் பூழ்.”

என்றவழி மருதநிலத்தின் தலைமகனை விடலை என்றமையானும், இதனுள்

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

“பொய்யெல்லா மேற்றித் தவறு தலைப்பெய்து
கையொடு கண்டாய் பிழைத்தே நருளினி”

என இரத்தமையானும் கண்டு கொள்க.

“ஒருணச், கொடியிய நல்லார் ருளுற்றத் துற்ற
முழுதுதிர் பூந்தாது மொய்யம்பின வாசத்
தொடி இய வெமக்குந் யாழை பெரியார்ச்
கடியிரோ காற்றா தவர்;
கடியர் தமக் கியார் சொல்லத் தச்சரா மற்று;

வினைக்கெட்டு, வாயல்லா வெண்மையுடையாது சென்றீ நின்
மாய மருள்வா ரகத்து;

ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லா லின் னுயிர் வாழ்கல்லா
என்க னெவனோடு தவறு;

இஃதொத்தன், புள்ளிக் கனவன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல்
வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வானெயி றுற்றனவும்
ஒள்ளிதழ் சேர்ந்ததின் கண்ணியு நல்லார்
சிற நுபு றேச் சிவந்தரின் மாற்பும்
தவறாதல் சாலாவோ கூறு;

அதுதக்கது, வேற்றுமை யென்கண்ணோ வோராதி தீ தின்மை
தேற்றக்கண் டயாய் தெளிக்கு;
இனித் தேற்றேம் யாம்,
தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை யந்நல்லார்
தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி
நீகூறும் பொய்ச்சு ளணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு”. [கலி-மரு உரு]

இதனுள் இரத்தலும் தெளித்தலும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

கலித்தொகையிற் கடவுட்பாடமுனுள் உரிப்பொருண்மை பற்றிவரும் பாட்டுக்
களும் மருதநிலத்துத் தலைமகன் பெயர் கூறுது பிற பெயர்படக் கோத்தமையானும்
ஊடற்பொருண்மையின் வேறுபாடுண்மை அறிக.

உரைத்திறம் நாட்டம் கிழவோன் மேன எனபது, இவ்விவ்விடங்கள்பற்றி உரை
யாடுங் குறிப்புத் தலைமகன் மேலன என்றவாறு (சச)

சரு. எஞ்சி யோர்க்கு மெஞ்சுதக விலவே.

இதுகாறும் பிரிவின்கண் கூறுதலுரியார் பலருள்ளும் நற்றாயும் செவிலியும் கண்
டோரும் தோழியும் தலைமகனும் கூறுக்கூற்றுக் கூறினார். இஃது அவரை யொழிந்த தலை
மகட்கும் பாங்கற்கும் பார்ப்பார்க்கும் பாணர்க்கும் கூத்தார்க்கும் உழையோர்க்கும் கூற்று
நிகழுமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இன் :—எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதல் இல-முன்னர்க் கூறுது எஞ்சி நின்றார்க்கும்
கூற்று ஒழிதல் இல.

‘பாங்கர் முதலாயினுரை இச்சூத்திரத்தாற் கூறுப; தலைமகன் கூற்றுத் தனித்
துக்கூறல் வேண்டும், இவரோடு ஒரு நிகரன்மையின்’ எனின், ஒக்கும். தலைமகன்

கூற்று உணர்த்திய சூத்திரம் காலப் பழமையாற் பெயர்த்தெழுதுவார் விழ எழுதினர் போலும். ஆசிரியர் இச்சூத்திரத்தானும் பொருள் கொள்ள வைத்தமையின், தலைமகன் கூற்று வருமாறு. தலைமகன் பிரிதலுற்ற தலைமகன் குறிப்புக் கண்டு கூறுதலும், பிரிவுணர்ந்து கூறுதலும், பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குக் கூறுதலும், உடன்போவல் எனக் கூறுதலும், இடைச்சரத்து ஆயத்தார்க்குச் சொல்லி விட்டனவும், தமர்வர் துற்றவழிக் கூறுதலும், மீளலுற்ற வழி ஆயத்தார்க்குக் கூறிவிட்டனவும், பிரிவாற்றாமை யும், ஆற்றவல் என்பது படக் கூறுதலும், தெய்வம் பராவலும், பருவங்கண்டு கூறுதலும், வன்புறை எதிரழிந்து கூறுதலும் இவையெல்லாம் கூறப்படும்.

பிரியலுற்ற தலைமகன் குறிப்புக்கண்டு கூறியதந்திச் செய்யுள் :—

“நெஞ்சு நடுக்குறக், செட்டுக் கடுத்துந்தாம்
அஞ்சிய தெல்லா மணங்காரு மென்னுஞ்சொல்
இன்றிக் கிளவியாய் காப்மன்ற கிண்கேள்
புதுவது பன்னாளும் பாராட்ட யாலும்
இதுவொன்றுடைத்தென் வெண்ணி யதுதேர
மாசில்வான் செக்கை மண்ணத் புணர்ச்சிபுட்
பாயல்கொண் டென்றோட் கனவுவா ராய்கோல்
தொழிலை முன்கையான் கையாறு கொள்ளான்
கழமனை காத்தோம்ப வல்லுவன் னெல்லோ
இடுமருப் பியானை யிலங்குதேர்க் கோடு
நெடுமலை வெஞ்சூரம் போக நடுகின்றெஞ்
செய்பொருண் முற்று மனவென்ற ராயிழாய்
தாமிடை கொண்ட ததுவாயிற் தம்மின்றி
யாமுயிர் வாழு மதுகை யிலேமாயில்
தொய்யி றுறந்தா ரவரெனத் தம்வயின்
நொய்யார் நுவலும் பழநிற்பத் தம்மொடு
போயின்று சொல்லென் னுயிர்.” [கலி-பாலை-௨௬]

பிரிவுணர்ந்த தலைமகன் தலைமகனுடன் கூறியதந்திச் செய்யுள் :—

“செவ்விய நீவிய சொல்லி யவற்றெடு
பைய முயங்கிய வஞ்ஞான் றவையெல்லாம்
பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோ மற்றைய
அகனகர் கொன்னா வலர்தலைத் தந்து
பகன்முனி வெஞ்சூர முள்ள லறித்தேன்
மகனல்லே மன்ற வினி ;
செல்லினிச் சென்றுச் செய்யும் வினைமுற்றி
அன்பற மாறியா முன்னத் துறந்தவன்
பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரை
என்றிறம் யாதும் வினவல் வினவிற்
பகலின் வினங்குநின் செம்மல் சிதையத்
தவலருஞ் செய்வினை முற்றும் லாண்டோர்
அவலம் படுதலு முண்டு.” [கலி-பாலை-௨௭]

பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குக் கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“அருளு மன்பு நீக்கித் துணைதுறந்து
பொருள்வயிற் பிரிவோ ருரவோ ராயின்
உரவோ ருரவோ ர
மடவ மாக மடந்தை மடபம்.”
“செல்லாமை யுண்டே லெமக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குறை.” [குறள்-ககருக] என்பதும் அது.

உடன்போக்கு ஒடுப்பிட்டதற்குச் செய்யுள் :—

“சிலரும் பலரும் கடைக்க ணைக்கி
மூக்கி னுச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டி ரம்ப றுற்றச்
சிறுகோல் வலந்தன னன்னையிலேப்ப
அலந்தனென் வாழி தோழி கானற்
புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குருஉச்சுவற்
கடுமா பூண்ட நெடுந்தேர் கடைஇ
நடுகான் வருஉ மியதேற்க் கொண்கனொடு
செவ்வயர்க் திசினால் யானே
அலர்சுமல் தொழிகவிவ் வழுங்க லூரே.” [நற்றிணை-கசக]

இடைச்சுரத்து ஆயத்தார்க்குக் சொல்லிவட்டதற்குச் செய்யுள்.—

“சேட்டில முன்னிய விரைநடை யந்தணர்
தும்மொன் றிரந்தனென் மொழிவ லெம்மார்
யாய்நயந் தெடுத்த வாய்நலந் கவின
ஆரிடை யிறந்தன னென்மின்
நேரிறை முன்கையென் னாயத் தோர்க்கே.” [ஐங்குறு-நாஅச]
“கடுங்கட் காணையொடு நெடுந்தே ரேறிக்
கோள்வல் வேங்கைய மலையிறக் கொழிய
வேறுபல் லருஞ்சர மிறந்தன னவனெனக்
கூறுமின் வாழியோ வாறுசென் மாக்கன்
நற்றோ ணயந்துபா ராட்டி
எற்கெடுத் திருந்த வறனில் யாய்க்கே.” [ஐங்குறு-நாஅடு]

தமர் வந்துற்றவழிக் கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“அறஞ்சா வியரோ வறஞ்சா வியரோ
வறனுண் டாயினு மறஞ்சா வியரோ
வான்வனப் புற்ற வருவிக்
கோள்வ லென்னையை மறைத்த குன்றே.” [ஐங்குறு-நாஉஉ]

மீண்டு வருவாள் ஆயத்தார்க்குக் கூறிவிட்டதற்குச் செய்யுள் :—

“கலிழ்மயி ரெருத்திற் செந்நா யேற்றைக்
குருளைப் பன்றி கொன்னாது கழியும்
கரணி வாரா நின்றன னென்பது

பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல்

முன்னுற விரைந்தநீ ருரையின்

இன்னகை முறுவலென் னாயத் தோர்க்கே.” [ஐங்குறு-௩௬௭]

பிரிவாற்றுமைக்குச் செய்யுள் :—

“அரிதரோ தேற்ற மறிவுடையார் கண்ணும்

பிரிவோ ரிடத்துண்மை யான்.” [குறள்-௪௪௫௩]

“அஞ்சுவல் வாழி தோழி சென்றவரீ

நெஞ்சுணத் தெளிதீத கம்பவின்

வஞ்சஞ் செய்தல் வல்லின வாறே.”

“அரும்பெறற் காதல ரகலா மாத்திரம்

இரும்புத லீங்கை யினந்தளிர் நடுங்க

அலங்குத்திர் வாடையும் வந்தன்று

கலங்களு ரெவ்வந் தோழிநா முறவே.”

இவை பிரிந்தார் என்றவழிக் கூறியன.

ஆற்றுவல் என்பதுபடக் கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“தோனந் தொடியு நெகிழ்ந்தன துதலும்

நெய்புகு பள்ளி யாகுக தில்ல

யானஃ தவலந் கொள்ளேன் னுனஃ

தஞ்சுகரு கான மென்றதற்

கஞ்சுவ ரோழி நெஞ்சத் தானே.”

தேயிலம் பராயுதத்துச் செய்யுள் :—

“புனையிழா யீங்குநாம் புலம்புறப் பொருள்வெஃகி

முனையென்றார் காதலர் முன்னிய வாற்றிடைச்

சினைவாடச் சிறக்குநின் சினந்தணிந் திகெனக்

கணைத்திர்க் கணலியைக் காமுற லியைவதோ.” [கவி-பால-௧௫]

பருவங்கண்டு கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“என்னெடு புலந்தனர் கொல்லோ காதலர்

மின்னெடு முழங்குதா வானம்

கின்னெடு வருது மெனத்தெளிந் தோரே.”

வன்புறா எதிரறிந்து கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“வெறுக்கைக்குச் சென் றூர் விளங்கியாய் தோன்றூர்

பொறுக்கவென் றுற்பொறுக்க லாமோ—ஒறுப்போற்

பொன்னு னுறுபவளம் போன்ற புணர்முருக்கம்

என்னு னுறுநோய் பெரிது.” [திணைமலை-௬௭]

தூதுவிடக் கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“காண்மதி பாணநீ புரை த்தற் குரியை

துறைகெழு கொண்கன் பிரித்தென

இறைகே ழெல்வளை கீங்கிய நிலையே.” [ஐங்குறு-௧௪௪]

ஆயத்தார் கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“ மாந்தர் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுநெறி
தான்வரு மென்ப தடமென் றோழி
அஞ்சின னஞ்சின னொதுங்கிப்
பஞ்சி மெல்லடிப் பரவ்வுடுக் கொளவே.”

பாணர் கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“ நினக்கியாம் பாணரு மல்லே மெமக்கு
நீயுந் குருசிலை யல்லை மாதோ
நின்வெங் காதலி நன்மனைப் புலம்பி
சரித முண்க ணுகுத்த
பூசல் கேட்டு மருளா தோயே.” [ஐங்குறு-சஅய]

பாரீப்பார் கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“ துறந்ததற் கொண்டு துயரடச் சாஅய்
அறம்புலந்து பழிக்கு மனாக ணட்டி
எவ்வ நெஞ்சிற் கேம மாக
வந்தன னேரின் மடமகள்
வெந்திறல் வெள்ளேல் விடலைமுந் துறவே.” [ஐங்குறு-சகக] (1)

ச.சு. நிகழ்ந்தது நினைத்தற் கேதுவு மாகும்.

இதுவும் பாலைக்கு உரியதோர் மர பு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவும் ஆகும்-முன்பு நிகழ்ந்தது பின்பு விசாரித்தற்கு ஏதுவும் ஆகும். உம்மை எதிர்மறை.

உதாரணம் :—

“ வேர்பிணர் வெதித்துக் கால்பொரு நரலிசை
கந்துபிணி யானை யயாவயிர்த் தன்ன
என்றாழ் நீடிய வேப்பயி லழுவத்துக்
குன்றார் மதிய நோக்கி நின்றாநினைந்
துள்ளினே னல்லனோ யான்முன் னெயிற்றுத்
திலகந் தைஇய தேக்கமழ் திருதுதல்
எமது முண்டோர் மதிநாட் டிங்கள்
உரற்குரல் வெவ்வளி யெடுப்ப நிழற்பல
உலவை யாகிய மரத்த
சல்பிறங்கு மாமலை யும்பரஃ தெனவே.” [நற்றிணை-கஉ] (சக)

ச.சு. நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலுந் தினையே.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலும் திணை-முன்பு நிகழ்ந்ததனைக் கூறிப் போகா தொழிதலும் பாலைத்தினையாம்.

உதாரணம் :—

“சன்பருந் துயவும் வான் பொரு நெடுஞ்சினைப்
பொரியனை வேம்பின் புள்ளி நீழற்
கட்டளை யன்ன வட்டாங் கிழைத்துக்
கல்லாச் சிறுஅர் நெல்லிவட் டாடும்
வில்லே ருழுவர் வெம்முனைச் சிறார்ச்
சுரன்முதல் வந்த யுர ண்மாய் மாலீ
உள்ளினை ணல்லனோ யானே யுள்ளிய
வினைமுடித் தன்ன வினியோள்
மனைமாண் சுடசொடு படர்பொழு தெனவே.” [நற்றிணை-௩] ()

ச.அ. மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாசி
விரவும் பொருளும் விரவு மென்ப.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—மரபு நிலை திரியா மாட்சிய ஆகி வியவும் பொருளும் விரவும் என்ப-
மரபுநிலை திரியாத மாட்சிமையுடைய வாசி வியவும் பொருளும் விரவும் என்ப.

அஃதாவது பாலுக்கு ஒதிய பாசறைப் புலம்பற்கண்ணும், தேர்ப்பாகற்குக் கூறு
தற்கண்ணும் முல்லைக்குரிய முசற்பொருளும் சுருப்பொருளும் விரவுதலாம். இந்நிகரண
பிறவுக் கொள்க.

மரபுநிலை திரியாமையாவது, பாசறைக்கண் வினை முடித்தவழிக் கார்காலம்
வந்ததாயின் ஆண்டுக் கூறும் கூற்று. அஃது அக்காலத்தைப் பற்றி வருதலின் மரபு
நிலை திரியா தாயிற்று.

உதாரணம் :—

“வேந்து வினை முடித்த” என்னும் அகப்பாட்டினுள் [ராச] கண்டுகொள்க,
இன்னும் ‘மாட்சியவாகி விரவும் பொருளும் வியவும்’ என்றதனால் பாசறைக்
கண் தூது கண்டு கூறுதலும் தலைமகளை இடைச்சூத்து வினைத்துக் கூறுதலும் கொள்க.

உதாரணம் :—

“நீடின மென்று கொடுமை தூற்றி
வாடிய நுதல் னாகப் பிறிதுநினைந்
திரயம்வெங் காதவி நோய்மிகச் சாஅய்ச்
சொல்லிய துடைமதி நீயே
முல்லை நல்யாழ்ப் பாணமற் றெமச்சே.” [ஐங்குறு-௪௭௮]

இது தூது கண்டு கூறியது.

“பனிமலர் நெடுகண் பசுவீபாயத்
துனிமலி துயரமோ டரும்பட ருழப்போள்
கையற நெஞ்சிற் குசாஅத்துணை யாகச்
சிறுவரைத் தங்குவை யாயிற்
காண்குவை மன்னாற் பாணவெந் தேரே.” [ஐங்குறு-௪௭௭]

இது தூது விடம் தலைமகன் கூறியது.

“நெடுங்கழை முளிய வேனி நீழக்
கடுங்கதிர் ஞாயிறு கல்பகத் தெறுதலின்
வெய்ய வாயின முன்னே யினியே
ஒண்ணுத லரிவையை யுள்ளுதொறுந்
தண்ணிய வாயின சுரத்திடை யாதே.” [ஐக்குறு-௩௨௨]

இஃது இடைச்சுரத்துக் கூறியது.

சக. உள்ளுறை யுவம மேனை யுவமமெனத்
தள்ளா தாகுந் திணையுணர் வகையே.

இஃது, உவமவகையான் ஐந்திணைக்கும் உழியதோர் இயல்பு உணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

இ-ள்:—உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் என-உள்ளுறைக்கண் வரும் உவம
மும் ஒழிந்த உவமமும் என இருவகையாலும், திணை உணர்வகை தள்ளாது ஆகும்-திணை
உணரும் வகை தப்பாதாகும். [ஏசாரம் சுற்றகை.]

உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும்.

நய. உள்ளுறை தெய்வ மொழிந்ததை நிலமெனக்
கொள்ளு மென்ப குறியறிந்தோரே.

இஃது, உள்ளுறையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை-உள்ளுறையாவது கருப்பொருட்டெய்வம்
வம் ஒழிந்தபொருளை, நிலம் என கொள்ளும் என்ப குறி அறிந்தோர்-இடமாகக்கொ
ண்டு வரும் என்று சொல்லுவார் இலக்கணம் அறிந்தோர். குறி-இலக்கணம். (கூய)

நக. உள்ளுறுத் திதனோ டொத்துப்பொருண் முடிசென
உள்ளுறுத் துரைப்பதே யுள்ளுறை யுவமம்.

இஃது, உள்ளுறை உவமம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—உள்ளுறுத்து பொருள் இதனோடு ஒத்து முடிசு என-(உள்ளுறுத்தப்பட்ட
கருப்பொருளை) உள்ளுறுத்துக் கருதிய பொருள் இதனோடு ஒத்து முடிசு என, உள்ளு
றுத்து உரைப்பதே. உள்ளுறை உவமம்-உள்ளுறுத்துக் கூறுமதே உள்ளுறை உவமம்.

எனவே, உவமையாற் கொள்ளும் வினை பயன் மெய் உரு கின்றிப் பொருளு
வமையாற் கொள்ளப்படுவது.

உதாரணம்:—

“வெறிகொ ளினச்சுரும்பு மேய்ந்ததோர் காவிக்
குறைபடுதேனை டெய்தென் குறாகும்—நிறைமதுசேர்ந்
துண்டாடுந் தன்முகத்தே செவ்வி யுடையதோர்
வண்டா மரைபிரிந்த வண்டு.”

இது வண்டோரணையர் மாந்தர் எனக் கூறுதலான் உவமிக்கப்படும் பொருள்
புலப்படாமையின் உள்ளுறையுவும மாயிற்று. இதனுட் காவியும் தாமரையும் கூறுத
லான் மருதமாயிற்று. (கூக)

௩௨. ஏனை யுவமம் தானுணர் வகைத்தே.

இஃது, ஏனை உவமம் ஆமாறு உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—ஏனை உவமம் தான் உணர் வகைத்து-உள்ளுறை யொழிந்த உவமம் தான் உணரும் வகையான் வரும்.

தான் உணரும் வகையாவது, வண்ணத்தானாகவ் வழுவானாகவ் பயனாகவ் தொழிலாகவ் உவமிக்கப்படும் பொருளொடு எடுத்துக்கூறுதல் [ஏகாரம் ஈற்றகை.]

அது வருமாறு உவமவியலுட் கூறப்படும்.

இதனால் திணை உணருமாறு:-

“ உமையர் தகைத்தவண்ணபடு நறும்பொழின்
முனைகிறை முறுவ லொருத்திபொடு நெருநர்
குறிந் செய்தனை யென்ப வல்லோ
குரவ நீள்கிணை புறையம்
பருவ மார்க்குயிற் கௌவையிற் பெரிதே.” [ஐங்குறு-௩௪௬]

இஃது ஊடற் பொருண்மைத்தனும், வேளிர்காலத்து நிகழும் குயிற்சூழலை உவமித்தலிற் பாலேத்திணையாயிற்று. குரவம்-குராமம்.

“ உணைத்திசிற் றேழியது புறைய்தோ வன்றிற
துருக்கம் கமழு மென்றேன்
துறப்ப வென்றி யிற்புயலென் னுயிலே.” [திற்றடக்கம்]

இது துருக்கம் என உவமை கூறுதலார் குறிஞ்சியாயிற்று.

௩௩. காமஞ் சாலா விளமையோன்வயின்
எமஞ் சாலா ஈடும்பை யெய்தி
நன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறத்தாடி
றன்னொடு மவனொடுந் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்லெதிர் பெருஅன் சொல்லி யின்புறல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே.

மேல் நடுவண்ணத்திணைக்குரிய பொருண்மையெல்லாம் கூறினார். இது கைக்கிணையாமாறு உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—காமம் சாலா இளமையோன்வயின்-காமம் அமையாத இளையான்மாட்டு, ஏமம் சாலா இடும்பை எய்தி-ஏமம் அமையாத இடும்பை எய்தி, நன்மையும் தீமையும் என்று இரு திறத்தான்-புகழ்க்கலும் பறித்தலுமாகிய இரு திறத்தால், தன்னொடும் அவனொடும் தருக்கிய புணர்த்து-தனக்கும் அவட்கும் ஒத்தன புணர்த்து, சொல் எதிர் பெருஅன் சொல்லி இன்புறல்-சொல் எதிர் பெருஅய்த் தானே சொல்லி இன்புறதல், புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பு-பொருந்தித் தோன்றும் கைக்கிளைக்குறிப்பு.

‘பொருந்தித்தோன்றும்’ என்றதனால் அகத்தொடு பொருந்துதல் கொள்க. என்னை? ‘காமஞ்சாலா’ என்றதனால் தலைமைக்குக் குற்றம் வாராதாயிற்று. ‘புல்லித் தோன்றும்’ என்றதனால், புல்லாமற்றேன்றும் கைக்கிளையும் கொள்ளப்படும். அஃதாவது, காமஞ்சான்ற தலைமகன்மாட்டு நிகழும் மனநிகழ்ச்சி. அது களவியலுள் கூறப்படுகின்றது. [‘என்று’ என்பது எண்ணிடைச்சொல். ஏகாரம் ஈற்றகை.]

காமம் சாலா இளமையோள்வயிற் கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“ ஐர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற்
கொழுநிழன் ஞாழன் முதிரினர் கொண்டு
சமூம முடித்துக் கண்கூடு கூழை
சுவன்மிசைத் தாதொடு தாழ வகன்மதி
தீங்கதிர் லிட்டது போல் முசனமர்ந்
தீங்கே 'வருவா எரிவன்யார்கொ லாங்கேயோர்
வல்லவன் தைஇய பாணைகொ ணல்லார்
உறுப்பெலாங் கொண்டியற்றி யாங்கொல் வெறுப்பினால்
வேண்டுருவங் கொண்டேதார் கூற்றங்கொ லாண்டார்
கடிதிவளைச் சாவார் விடுதல் கொடியியற்
பல்சிலைச் சில்புங் கலங்கச் சத் எரிக்கீதோர்
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள் ;
இவளைச், சொல்லாழிக் காண்பென் றகைத்து;
நல்லாய்வேன்,
நூப்தூவி யனமென வணியமிற் பெடையெனத்
தூதுணைப் புறவெனத் துதைந்தின் னெழினலம்
மாற்சொண் மாடுஞ்சின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
பேதுறாஉ மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ ?
நணங்கமைத் திடுமென நண்ணிழை யணையென
முழங்குநீர்ப் புணையென வமைந்தின் றடமென்றோள்
வணக்கதை வாவெயிற் றநல்லாய் நிற்கண்டார்ச்
சணங்காரு மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ ?
முதிர்க்காங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையெனப்
பெபுறளி முகமுனைப் பெருந்தின் னிளமுலை
மயிர்வாரந்த கரிமுன்னை மடநல்லாய் நிற்கண்டார்
உயிர்வாங்கு மென்பதை புணர்தியோ வுணராயோ ?
எனவாங்கு,
பேதுற்றாய் போலப் பிறறெவ்வு நீயறியாய்
யாதொன்றும் வாளா திறந்தீவாய் கேளினி
நீயுந் தவறிலை சின்னைப் புறங்கடைப்
போதற லிட்ட நுமருந் தவறிலர்
சிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப்
பறையறைந் தல்லது செல்லற்க வென்றோ
இறையே தவறுடை யான்.” [கலி-குறிஞ்சு-உ]

ருசு. ஏறிய மடற்றிற மிளமை தீர்திறந்
தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே.

இது, பெருந்திணை ஆமாறு உணர்த்துதல் முதலிற்று.

இன் :—ஏறிய மடல் திறம்-ஏறிய மடற்றிறமும், இளமை தீர்திறம்-இளமை தீர்திறமும், தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்-தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிறமும், மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇ-மிக்க காமத்து மாறாய் நிறனொடு கூட்டி, செப்பிய நான்கும் பெருத்திணைக் குறிப்பு-சொல்லப்பட்ட நான்கு திறமும் பெருத்திணைக் கூறுத்து.

கைக்கிளை புணராது சிகழும் என்றமைபால், இது புணர்ந்தபின் சிகழும் என்று கொள்க. ஏறிய மடற்றிறம் தலைமகற்கே உரித்து. அது வருமாறு :—

“எழின்மருப் பெழில்வேழ மிகுதரு சுடர்த்தான்
தொழின்மரறித் தலைவைத்த தோட்டிகை சிமிர்த்தான்
கறிவுகம் மறிவாய்ந்த வடக்கழு நாணொடு
வறிதாகப் பிறனென்னை நருபவு நருபுடன்
பின்னவிர் நடக்கமுங் கனவும்போன் மெய்காட்டி
என்னெஞ்ச மென்னொடு சில்லாமை நனிவொளவித்
தன்னலன் கரந்தானைத் தலைப்படுமா நெவன்கொலோ
மணிப்பீலி சூட்டிய நூலொடு மற்றை
அணிப்பூளை யாவிரை பெருக்கொடு பிணித்தியாத்து
மல்லலார் மறுகின்சு ணிவட்பாடு மிவனொருத்தன்
எல்லீருங் கேட்டமீ னென்று ;
படரும் பிணையின்ற மாவுஞ் சுடரிழை
நல்கியா ணல்கி யவை ;
பொறையென் வரைத்தன்றிப் புதுத லீயைத்
நிறையழி காமநொய்நீந்தி யறையுற்ற
உப்பியல் பாவை யுறையுற்ற துன்போல
உக்கு விடுமென் னுயிர் ;
பூளை பொலமல ராவிரை வேய்வென்ற
தோளா னெமக்கீத்தயு ;
உரித்தென் வரைத்தன்றி யொள்ளிழை தந்த
பரிசுழி பைதனென மூழ்க் பெரிபாந்த
நெய்யுண் மெழுதி னிலையாது பைபயத்
தேயு மளித்தென் னுயிர் ;
இனையாரு மேதி லவரு முனையயான்
உற்ற துசாவற் துணை ;
என்றியான் பாடக் கேட்டு
வன்புறு கிளவியா னருளிகந் தளித்தலிற்
துன்பத்திற் றுணையாய மடல்வி லிவட்பெற
இன்பத்து ளிடம்படவென் றிரங்கன னன்புற்
நடக்கருந் தோற்றத் தருந்தவ முயன்றோர்தம்
உடம்பொழித் துயருல கினிதுபெற் றுங்கே.” [சுல-நெய்-உக]

இளமை தீர்திறமாவது, இளமை நீங்கிய திறத்தின்கண் சிகழ்வது. அது மூவகைப்படும் ; தலைமகன் முதியனாகத் தலைமகன் இனையாளாதலும், தலைமகன் முதிய

னாகத் தலைமகன் இனையனாகலும், இவ்விருவரும் இளமைப்பருவம் நீங்கியவழி அறத்தின்மேல் மனம் நிகழ்த்தலன்றிக் காமத்தின்மேல் மனம் நிகழ்த்தலும் என.

உதாரணம்:—

“உளைத்தவர் கூறு முறையெல்லா நிழ்க்
முளைத்த முறுவலார்க் கெல்லாம்—விளைத்த
பழங்க ளனைத்தாய்ப் படுகளி செய்யு
முழங்கு புன் னூரன் மூப்பு.” [வெண்-இருபாற்பொருந்தினை-௧௪]

இதனுள் தலைமகன் இளமை தீர் திறம் வந்தவாறு காண்க.

“அரும்பிற்கு முண்டோ வலா து நாற்றம்
பெருந்தோன் விதலி பிணங்கல்—சுரும்போ
டதிரும் புனலூரன் காமமிழ்த மன்றோ
முதிரு முலையார் முயக்கு.” [வெண்-இருபாற்பொருந்தினை-௧௫]

இதனுள் தலைமகன் இளமை தீர் திறம் வந்தவாறு காண்க.

“ஆண்டலைக் கீன்ற பறழ்முனே நீயெம்மை
வேண்டுவ லென்று விலக்கினே நின் போல்வார்
திண்டப் பெறுபவோ மற்று” [கலி-மருதம்-௨௬]

எனவும்,

“உக்கத்து மேலு நடுவுயர்ந்து வாள்வாப
கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் நினைவான்
புக்ககலம் புல்லினெஞ் சூன்றும் புறம்புல்லின்
அக்குருத்துப் புல்லலு மாந்தே னருளீமோ
பக்சத்துப் புல்லல் சிறிது” [கலி-மருதம்-௨௭]

எனவும் முறையே தலைமகன் தலைமகள் ஆவார் இருவர் இளமை தீர் திறம் வந்த வாறு காண்க.

சேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகு திரமாவது, தெளிவு ஒழிந்த காமத்தின்கண்ணே மிகுதலும் என்றவாறு.

இது பெரும்பான்மை தலைமகட்டே உரித்து.

உதாரணம்:—

“புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்திரை
அருகுவித் தொருவரை யகற்றலிற் றெரிவார்கட்
செய்யின்ற பண்ணினுட் செவிசுவை கொள்ளாமை
நயனின்ற பொருள்கெடப் புரியுறு நரம்பினும்
பயனின்ற மன்றம் காம மிவண்மன்னும்
ஒண்ணுத லாயத்தா றோராங்குத் திளைப்பினும்
முண்ணுனை தோன்றாமை முறுவல்கொண் டடக்கித்தன்
கண்ணினு முகத்தினு டுருபவன் பெண்ணின்றி
பாவருந் தண்குரல் கேட்ப நிரை வெண்பன்
மீடியர் தோன்ற நகரா நக்காக்கே
பூவுயிர் தன்ன புகழ்சா லெழிலுண்கண்
ஆயிதழ் மல்க வழும;

ஓஓ ! அழிதகப பாராதே யல்லல் குறுங்குணை
காண்பான் கண்குழை பண்பு ;
என்று, எல்லீரு மென்செய்தி மென்னை நகுதிரோ
நல்ல நகாஅலர் மற்கொலோ யானுற்ற
அல்ல லுநீஇயான் மாய மலர்மார்பு
புல்லிப் புணரப் பெறின் ;
எல்லா நீ, உற்ற தெவனோம் நென்றிறே வெந்நிறை
செய்தா னிவனென வுற்ற திதுவென
எய்த வுரைக்கு முரணசத் துண்டாயிற்
பைதல வாகிப் பசக்குவ மன்னோவென்
நெய்தன் மலரன்ன கண் ;
கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப் பிறிதொன்று
நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுட் கண்டாங்கு
ஆடையான் மூஉ யசப்படுப்பென் சூடிய
சாணன் நிரிதருங் கொல்லோ மணிமிடற்று
மாண்மலர்க் கொன்றை யவன் ;
தெள்ளியோ மென்றுரைத்துத் தேரா தொருசிலேபே
வள்ளியை யாகென நெஞ்சை வலிநீஇ
உள்ளி வருகுவர் கொல்லோ வுளைந்தியான்
எள்ளி யிருக்குவென் மற்கொலோ நள்ளிருண்
மாந்தர் கடிக்கொண்ட கங்குற் கனலினாற்
தோன்றின னொசத் தொடுத்தென்மன் யான்றனைஇப்
பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
சையுளே மாயந்தான் கரந்து ;
உதிப்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயின்
அவரை வினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித்
தருகவை பரயிற் நவிருமென் நெஞ்சத்
துயிர்நிரிபா மாட்டிய தீ ;
மையில் சுடரே மலைசேர்தி யாயிற்
பௌவரீர்த் தோன்றிப் பகல்செய்பு மாத்நிறை
கைவிளக் காகக் கதிரில தாராயென்
தொய்யில் சிதைத்தானைத் தேர்கு ;
சிதைத்தானைச் செய்வ தெவன் கொலோ வெம்மை
நயந்து நலஞ்சிதைத் தான் ;
மன்றப் பிணைமேன் மலைமாந் தளிரேநீ
தொன்றிவ் வுலகத்துக் கேட்டு மறிதியோ
மென்றோண் நெஞ்சுத்தான் நகையல்லால் யான்காணென்
நன்றுநீ தென்று பிற ;
நோயெரி யாகச் சுடினுஞ் சுழற்றியென்
ஆயித மூள்ளே கரப்பன் கரந்தாங்கே
நோயுறு வெந்நீர் தெளிப்பிற் நலைக்கொண்டு

கேவ தளித்திவ் வுலகு ;
 மெலியப் பொறுத்தென் கணந்திமின் சான்,
 நலிதருங் காமமுங் கெனையு மென்றிவ்
 வலிநி னுயிர்காவாத் துங்கியாக் கென்னை
 நலியும் விழும மீரண்டு ;
 எனப்பாடி
 இணைந்துநாந தழுதன னினைந்துநீ யுயிர்த்தனன்
 எல்லையு மிரவுங் கழிந்தவென் நெண்ணி யெல்லிரா
 நல்கிய கேள்வ னிவன்மன்ற மெல்ல
 மணியுட் பரந்தநீர் போலத் துணிபாங்
 கலஞ்சிதை யில்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்
 கலங்கிய நீர்போற் நெளிந்து நலம்பெற்றாள்
 நல்லெழின் மார்பனைச் சார்ந்து.” [கலி-நெய்-௨௫]

மிக்க காமத்து மிடலாவது, ஐந்திணைக்கண் நிகழும் காமத்தின் மாறுபட்டு வருவது. அஃதாவது, வற்புறுத்துந் துணையின் நிச்செலவழுங்குதலும், ஆற்றருமை கூறுதலும், இழந்திருந்து கூறுதலும், இடைபூறு கிளத்தலும், அஞ்சிக்கூறுதலும், மனைவி விடுத்தலிற் பிறன்வயிற் சேறலும், இன்றோன்ன ஆண்பாற்களவியும், முன்னுறச் செப்பலும், பின்னிலை முயறலும், கணவனுள்வழி இரவுத்தலைச்சேறலும், பருவம் மயங்கலும், இன்றோன்ன பெண்பாற் கிளவியும், குற்றிசையும், குறுங்கலிபும் இன்றோன்ன பிறவுமாகி ஒத்த அன்பின் மாறுபட்டுவருவன வெல்லாம் கொள்ளப்படும். அவற்றுட் சில வருமாறு:—

“நடுங்கி நறுநுதலா ணன்னலமயா பூப்ப
 ஒடுங்கி புயங்க லொழியக்—கடுங்கனை
 வில்லே ருழவர் விடரோங்கு மாமலைச்
 செவ்வே மொழிக செலவு.” [வெண்-இருபாற்பெருந்திணை-௧]

இது செலவழுங்குதல்.

“பணையா யறைமுழங்கும் பாயருவி நாடன்
 பணையா மார்பம் பிணையத்—துணையாய்க்
 கழிகாம முய்ப்பக் கணையிருட்கட் செவ்வேன்
 வழிகாண மின்னுச வான்.” [வெண்-பெருந்திணை-௧]

இஃது இரவுத்தலைச்சேறல்.

“பெரும்பணை மென்றோள் பிரித்தாரெம் முள்ளி
 வரும்பருவ மன்றுகொ லாங்கொல்—சுரும்பியிரும்
 பூமலி கொன்றை புறவெலாம் பொன்மலரும்
 மாமயிலு மாலு மலை.” [வெண்-இருபாற்பெருந்திணை-௧]

இது பருவமயங்கல். பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. மெய்ப்பாட்டியுலுள் “இஃ பத்தை வெறுத்தல்” [மெய்ப்பாடு-௨௨] முதலாக நிகழ்பவை பொருளாக வரும்கிளவியு இதன் பருதியாகக் கொள்க.

௫௫. முன்னைய நான்கு முன்னதற் கென்ப.

இது, கைக்கிளைக்குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுகலிற்று.

இன்:—முன்னைய நான்கும்—மேற்சொல்லப்பட்ட நான்கினும் முந்துற்ற நிலைமை நான்கும், முன்னதற்கு என்ப—முற்கூறப்பட்ட கைக்கிளைக்காம் என்ப.

அவையாவன:— ஏறு மடற்றிறம், இளமை தீராத்திறம், தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகாத்திறம், மிக்க காமத்தின் மாளுகாத்திறம் என்பன.

ஏறுமடற்றிறம் வெளிப்பட இரத்தலாம். இளமை தீராத்திறம் கலம் பாராட்டலாம். தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகாத்திறம் புணராலிரக்கமாம். மிக்க காமத்தின் மாளுகாத்திறம் நயப்புறுத்தலாம்.

இவை ஒருவாற்றான் உணர்த்தியவாறு.

“கைக்கிளை செந்திறம் பெருந்திணை நோந்திறம்

அத்திற மிரண்டு மகத்திணை மயங்கி

தத்திணை யானே யாத்நனர் புலவர்.”

இதனானே கைக்கிளை இன்பம் பயப்ப வருமென்பதாலும், பெருந்திணை துன்பம் பயப்ப வருமென்பதாலும் அறிந்துகொள்க. (௫௫)

௫௬. நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கங்

கலியே பரிபாட் டாயிரு பாலினும்

உரிய தாகு மென்மனார் புலவர்

இதுவும், அகத்திணைக்கு இன்றியமையாத செய்குறை வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுகலிற்று.

இன்:—நாடக வழக்காவது, சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஒரிடத்து வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறுதல். அஃதாவது செல்வத்தானும், குலத்தானும், ஒழுக்கத்தானும், அன்பினனும் ஒத்தார் இருவராய்த் தமரின் நீங்கத் தனியிடத்து எதிர்ப்பட்டார் எனவும், அவ்வழிக் கொடுப்போரு மின்றி அடுப்போரு மின்றி வேட்கை மிகுதியாற் புணர்ந்தார் எனவும், பின்னும் அவர் களவொழுக்கம் நடத்தி இலக்கண வகையான் வரைந்தெய்தினார் எனவும், பிறவும் இந்நிகரானவாகிச் சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஒருங்கு வந்தனவாகக் கூறுதல்.

உலகியல் வழக்காவது, உலகத்தார் ஒழுக்கலாற்றுகு ஒத்துவருகது.

பாடல் சான்ற புலன் நெறி வழக்காவது, இவ்விருவகை யானும் பாடல் சான்ற கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்க் கூறப்படுகின்ற அகப்பொருள்.

கலியே பாபாடய அ இரு பாலினும் உரியது ஆகும் என்மனார் புலவர் என்றது, கலியும் பரிபாடலும் என்னும் இரண்டு பாலினும் உரிமைபுடைத்தாம் என்று உரைப்பார் புலவர் என்றவாறு.

எனவே, இவை இன்றியமையாதன என்றவாறு. ஒழிந்த பாக்கள் இத்திணை அகப்பொருட்டு உரியவாய் வருதலின்றிப் புறப்பொருட்டும் உரியவாய் வருதலின் ஓதா

யலினர். புறப்பொருள் உலகியல்பானன்றி வாராமையின், அது நாடகவழக்கம் அன்றாயிற்று.

௫௭. மக்க னுதலிய வகணைத் திணையுள்

சுட்டி யொருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறுவர்.

இது, நடுவணைத்திணைந்ருயிதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—அகன் மக்கள் நுதலிய ஐந்திணையும்-அகத்திணையுள் கைக்களைப் பெருந்திணை ஒழிந்த ஐந்திற்கும் உரியவாகிய நிலமும் காலமும் கருப்பொருளுமன்றி மக்களைப்பற்றி வரும் புணர்தலும் பிரிதலும் இருத்தலும் இடங்களும் ஊடலும் என்று சொல்லப்பட்ட ஐந்து பொருண்மையும், சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப் பெறுர்-(அவ்வைந்திணைக்கண்ணும் தலைமகனாகப் புலனெறி வழக்கம் செய்ய வேண்டின்,) நாடன் ஊரன் சேர்ப்பன் என்னும் பொதுப்பெயரானன்றி ஒருவர்க்கு உரித்தாகவரும் பெயர் கொள்ளப் பெறுர் புலவர். (௫௭)

௫௮. புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தி னல்ல

தகத்திணை மருங்கி னளவுக லிலவே.

இஃது, எந்தாதது எய்துலித்தல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது-ஒருவா யபயா புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தினல்லது, அகத்திணை மருங்கின் அளவுத் த இஃ-அகத்திணை மருங்கின் வருதல் இல்லை. [ஏகாயம் ஈற்றசை].

இதனாற் சொல்லியது, ஒருவர்க்குரித்தாக கரும்பெயர் அகத்திணைபற்றி வரும் கைக்களைப் பெருந்திணையினும் வரப்பெறுது என்பதாலும், புறத்திணையுள் வரும் என்பதாலும், ஆண்டும் பாடாண் பாட்டுக் காமம் பொருளாக வரின் அவ்வழி வருதல் என்பதாலும் கூறியவாறு. இக்கனாள் அகப்பொருள் ஒருவரைச் சாராது பொதுப்பட வருமென்பது கொள்க. (௫௮)

முதலாவது அகத்திணையியல் முற்றிற்று.

இரண்டாவது புறத்திணையியல்.

இவ்வொத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், புறத்திணையியல் என்னும் பெயர்த்து. இது புறப்பொருளுணர்த்துதலாற் பெற்ற பெயர்.

அஃது யாவ்வனம் உணர்த்தினாலோ வெனின், மேல் அகத்திணையாகப் புறத்திணையாக ஈற்றி, அவற்றின் புறத்து சித்தனை எழுதினை உணர்த்தினவென்று கொள்க. அவை, மலையாகப் புறத்திணையியல் இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் என்னும் வேறுபாடு குறித்து வெட்சி எனவும் காந்தை எனவும் இரண்டு குறி பெறுதலும், காடுறையுலகாகிய முல்லையியல் மண்ணைச் செலவாகியால் எடுத்துச் செலவுபுரிந்த வேந்தன்மேல் அடல் குறித்துச் செலவு புரிதலான் அவ்விரு பெருவேந்தரும் ஒரு விளையாகிய செலவு புரிதலன் அது வஞ்சி என ஒரு குறி பெறுதலும், புன லுலகாகிய மருந்திடுபுறம் எயில் அழித்தலும் எயில் காத்தலும் என்னும் வேறுபாடு குறித்து உழிஞை எனவும் நொச்சி எனவும் இரண்டு குறி பெறுதலும், மணலுலகாகிய நெய்க்குட்டியும் இரு பெருவேந்தரும் பொருதலாகிய ஒரு கொழிலே புரிதலால் அது நயம்பை என ஒரு குறி பெறுதலும், நடுநிலைத்திணையாகிய பாலைபுறம் வெந்திரையினும் ஏனையோரையினும் தமது மிகுதியாகப் பெற்றிறைக் குறித்தலால் அது வாழை என ஒரு குறி பெறுதலும், பெருத்திணையியல் மலையாகிய பொருந்திப் பொருளே குறித்து வருதலின் காஞ்சி என ஒரு குறி பெறுதலும், வங்கிக்காட்டியும் சென்றிறமாகிய ஒரு பொருளே குறித்து வருதலின் பாடலாக என ஒரு குறி பெறுதலும் உணர்த்தியவாறு என்க.

மேலே ஒத்தினுள் “புறத்திணை மருங்குற் பொருந் திணை” மருங்கு னையுத் திணை” [அகநா.அ] என அகத்திணைச் செய்யுள் இயற்பெயர்கூறப்பெறு தென்றமையானும் புறத்திணை மருங்குற் பொருந்தும் என்றமையானும் உலகப் போடு ஒத்துவரும் காமப்பொருளுடைய பாடாண் பாட்டின்கண் இன்பம் இயற்பெயர் சார்த்தி வரப்பெறு மென்று கொள்க.

“ஆன்ற சிறப்பி னறம்பொரு ளின்பமென

முன்றுகை நுதலிய துலக மவற்றான்

அறமு மின்பமு மகா தாகப்

புறனெனப் படுவது பொருள்குறித் தன்றே”

என்னும் பன்னிருபடல்ச் செய்யுளுள் புறப்பொருள் அறமும் இன்பமும் அகலாதாக் எனக்கூறினார்; அவர் கூறுதல் வானகத்திணைக்கண் ‘கடவுள் நீத்த பால்’ முதலாகக் ‘காமம் நீத்தபால்’ ஈறாக அறங்கூறுதலால் அச்சார்பாகக் கூறியது மயங்கக் கூறுதலாம்.

“ஆங்குன முறைப்பி னவற்றது வகையால்

பாங்குறக் கனந்தன வென்ப வவைதாம்

வெட்சி காந்தை வஞ்சி காஞ்சி

உட்குவரு சிறப்பி னுழிஞை நொச்சி

முண்ம்கு சிறப்பிற் றும்பையுள் ளிட்ட

மறனுடை மரபி னெழே யெனை

அமர்கொண் மரபின் வாகையஞ் சிறந்த
பாடாண் பாட்டொடு பொதுவிய லென்ப”

எனவும்,

“கைக்களை யேனைப் பெருந்திணை யென்றாக்
கத்திணை யிரண்டு மகத்திணைப் புறனே ”

எனவும் புறப்பொருள் பன்னிரண்டு வகைப்படக் கூறில், அகமும் பன்னிரண்டாகப் பாட்டேறு பெறுதல் வேண்டும். அகத்திணை ஏழாகப் புறத்திணை பன்னிரண்டாகில், “மொழிந்தபொருளோ டொன்றவைத்தல்” [மரபுறம்] என்னுந் தந்திவித்திக்கும் பொருந்தாதாக் “மேலையடக்கூறல்” “நன்னொரு பொருள் கருதிக்கூறல்” [மரபுறம்] என்றும் குற்றமும் பபக்கு மென்க. அன்றியும் பெருந்திணைப் புறனாகப் காஞ்சி நிலை மாமை யாதலானும், பொதுவிய லென்பது

“பல்லமர் செய்து படையுட் டப்பிய
கல்லாண் மார்க் கெல்லாரும் பெறுதலின்
திறப்பட மொழிந்து தெரிய விரித்து
முதற்பட வெண்ணிய வெழுதிணைக்கு முரித்தே ”

எனவும் தாமே கூறுகின்றாராக னென் முதல்திறகு முதலாகிய வெட்சியின் எடுத்துக் கூறாமென்னும் கூறாமையானும், கைக்களையும் பெருந்திணையும் புறம் என்றாயின் புறத்திணை ஏழ் என்றது, இச்சொல்லு வேண்டுமாதலானும், பிறம் முதலாகச் சொல் லப்பட்ட மணம் எட்டனுள்ளும் யாதோர் கூட்டமாகிய மணத்தை யொழித்து ஏனைய புறம் புறப்பொருளாதல் வேண்டுதலானும், முனைவன் னாலிற்றும் சலி முதலாகிய சான் றார் செய்யுட்கும் உணர்ந்தோர் வழக்கிற்கும் பொருந்தாதென்க.

இங். அகத்திணை மருங்கி னறிய வுணர்ந்தோர்
புறத்திணை யிலக்கணத் திற்ப்படக் கிளப்பின்
வெட்சி தானே குறிஞ்சிய ந புறனே
உட்குறார் தோன்று டீரேழ் துறைத்தே.

இத்தலைக்குத் திறம். என் துறவுந் துறவெனின், வெட்சித்திணைக்கு இடமும் துறை ம் வரையறுத்து உணர்த்துதல் நச்சிற்று. இதனானே திணையும் துறையும் என்ற றும் புறப்பொருள் என்று கொள்க.

இ-ள் :—அகத்திணை மருங்கின் அறில் டப உணர்ந்தோர் புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின் - அகத்திணையிடத்து மயக்கம் கெட உணர்ந்தோர் புறத்திணை யிலக்கணம் வகைப்படக் கூறின்.

அகத்திணை மருங்கின் மயக்கம் கெட உணர்தலாவது, மேல் ஓதிய இலக்கணத்தால் மயக்கம் கெட உணர்தல்.

வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே - வெட்சி என்னும் திணை குறிஞ்சி என்னும் திணைக்குப் புறனும்.

வெட்சி குறிஞ்சிக்குப் புறனாவது எவ்வாறெனின், நிரைகோடல் குறிஞ்சிக்குரிய மலைசார்ந்த நிலத்தின்கண் கிழத்தலானும், அந்நிலத்தின் மக்களாயின் பிறகாட்டி ஆன்

சிரையைக் களவிற்கோடல் ஒருபுடை குறிஞ்சிக்கு உரித்தாகிய களவோடு ஒத்தலானும், அதற்கு அது புறமயிற் றென்க. குடும் பூவும் அச்சிலத்திற்குரிய பூவாதலானும் அதற்கு அது புறமாம்.

உட்குவரத் தோன்றும் ஈர் ஏழ் துறைக்கே-வெட்சித்துறை உட்குவரத் தோன்றும் பதினாறு துறையை உடைத்து.

துறை பதினான்கும் வருகின்ற சூத்திரத்துள் காட்டுவாய்.

கூடு. வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக களவின் ஆதற் தோம்பன் மேவற் றாகும்.

இது, வெட்சித்திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப் புலக் களவின் ஆதற் றும்பல் மேவற்று ஆகும்-வேந்தனால் விடப்பட்ட முனைபூசக் கள்ளார் விவற்று நாட்டின்கண் களவினானே ஆவைக்கொண்டு பெயர்ந்து பாதுகாக்கும் மேவலை புடைத்து.

ஓம்புதலாவது, மீனாமல் காத்தல். புறப்பொருட் பாதுகாப்பால் பொருளினும் அறத்தினும் பொருள் தேடுதற்குரிய நால்வரை வருண்பாரினும் சிறப்புடையார் அசைதலானும், அவர்க்கு மாற்றாசர்பால் திறைபொண்டபொருள் சிலவும் சிறந்ததாலானும், அப்பொருள் எய்துங்கால் அவரைப் பாரிப்பென்று சொடல் வேண்டுகலானும், போர்க்கு முத்து சிரைகோடல் சிறந்ததாகலானும், இப்பொருள் முன் கூறப்பட்டது.

பரிசுறு படலத்துள் “தன்னுறு தொழிலை பெறுதுறு தொழிலென், தன்னலிரு வகைத்தே வெட்சி” என இரண்டு கூறுபடக் கூறினாரெனும் முன் வருகின்ற வந்தி, உழிஞை, தும்பை முதலாயின எடுத்துச்செல்லு, எயிலாத்தல், பார்செய்தல் என்பன அரசர்மேல் இயன்று வருதலின் பெற்று தொழில் ஒழித்து, தன்னுறு தொழிலெனத் தன் நாட்டும் பிறர் நாட்டும் களவின் ஆண்பரை கோடலின் இவர் அரசாது ஆணையை நீங்களுராவர். ஆதலால், அவர் அவ்வாறு கூறல் மிகைபடக் கூறலாம். அதனால், பன்னிருபடலத்துள் வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியர் கூறினான்றல் பொருந்தாது. என்னை?

“ஒத்த சூத்திர முறைப்பிற் காண்டுகை
மெய்ப்படக் கிணந்த வையா தாகி
சுரைக் குற்றமு மின்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை புத்திடொடு புணரின்
துலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்”

எனவும்,

“சிறைவெனப் படுமலை, வசையற் நாழன்
கறியது கூறல் மாறுசொளக்கூறல்
குன்றக் கூறல் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில் கூறல் மயங்கக் கூறல்
கேட்டோர்க் கின்னா யாப்பிற் றுதல்
பழித்த மொழியா னிழுக்கக் கூறல்

தன்னு னொருபொருள் கருதித் கூறல்
என்ன வகையினு மனங்கோ ளின்மை
அன்ன பிறவு மவற்றுவிரி வாகும்”

எனவும் கூறிய ஆசிரியர் தாமே மாறுசொளக்கூறல், குன்றக்கூறல், மிகைபடக்கூறல் பொருளிலகூறல், மயங்கக்கூறல், தன்னுனொருபொருள் கருதிக்கூறல் என்னும் குற்றம் பயப்பக் கூறினொரு வகுமாகலான்.

௬௧. படையியங் கரவம் பாக்கத்து விரிச்சி
புடைகெடப் போகிய செலவே புடைகெட
ஒற்றி னாகிய வேயே வேய்ப்புறம்
முற்றி னாகிய புறத்திறை முற்றிய
ஊர்கொலை யாகோள் பூசன் மாற்றே
நோயின் றுய்த்த னுவல்லழித் தோற்றந்
தந்துகிரை பாதி ண்டாட்டுக் கொடையென
வந்த வீரோழ் வகையிற் றாகும்.

இது, வெட்சித் துறையாமாறு உணர்த்துதல் நதவற்று.

இ-ள்:—படையியங்கரவம் முதலாகக் கொடை அறுபது சொல்லப்பட்ட பதினான்கு துறைபை யுடைத்து வெட்சித்திணை,

வெட்சியென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. படை இயங்கு அவம்-(கிரைகோடல் கருதிப்) படையெழும் அவம்.

உதாரணம்:—

“அடிபடு காணத்து நீனவேன் மறவர்
அடிபடுத் தாநர் செல்வான்—துடிபடுத்து
வெட்சி மலைய லிரவார் மணிகிரைக்
எட்சிபுட் காரி யெழும்” [வெண்பா-வெட்சி-க]

பாக்கத்து விரிச்சி-(குறித்த பொருளின் பாயன் அறிதற்குப்) பாக்கத்துக்கண் நற் சொல் ஆய்தல்.

உதாரணம்:—

“எழுவணி சிறா ரிருண்மலை முன்றிற்
குழவினம் கைகூப்பி நிற்பத்—தொழுவிற்
குடக்களஞக் கொண்டோர் வென்றான் குணிலில்
தடக்கையாய் வென்றி தரும்.” [வெண்பா-வெட்சி-ச]

புடை கெடப் போகிய செலவு-பக்கம் கெடப் போகிய செலவு.

பக்கம் கெடுசலாவது, மாற்றரசர் பக்கத்தாராகத் தம்மாட்டு ஒற்றொடு நிற்பார் அறியாமல் போதல். பக்கத்தினுன்னாரைப் பக்க மென்றார்.

உதாரணம்:—

“கூற்றினத் தன்னார் கொடுவி லிடனேந்திப்
பாற்றினம் பின்படர முன்படர்—தேற்றின

நின்ற நிலைகருதி யேகொர் நீன்கழைய
குன்றம் கொடுவில் லவர்.” [வெண்பா-வெட்சி-௫]

புடை கெட ஒற்றின் ஆகிய வேயே-மாற்றரசர்பக்கத்துன்னார் அறியாதவகை
ஒற்றரால் ஆகிய ஒற்றுதலும்.

ஒற்று என்பது எவ்விடத்தும் வேண்மொயினும், ஆதிவிளக்காக இவ்வோத்தின்
முதற்கண் வைத்தாரென்று கொள்க.

உதாரணம்:—

“நிலையும் சிரையும் சிரைப்புறத்து நின்ற
சிலையுஞ் செருமுனையுள் வைக—இலைபுனைந்த
கள்ளவீழ் கண்ணிக் கழல்வெய்யோய் சென்றறிந்து
நள்ளிருட்கண் வந்தார் நமர்.” [வெண்பா-வெட்சி-௬]

வேய் புறம் முற்றின் ஆகிய புறத்து இறை-(அவ்வாறு) வேய்க்கப்பட்ட இடத்
தின் புறத்தினைச் சூழ்தலான் ஆகிய புறத் திருக்கை.

‘வேய்’ என்பது ஆகுபெயராய் அவ்விடத்தின்மேல் நின்றது.

உதாரணம்:—

“உய்ந்தொழிவா நீங்கில்லை யுழிக்கட் டியேபோல்
முந்தமரு ளேற்றார் முரண்முருங்கத்—தந்தமின்
ஒற்றினு நெற்றி புரவோர் குறம்பினைச்
சுற்றினார் போகாமற் சூழ்ந்து.” [வெண்பா-வெட்சி-௭]

முற்றிய ணர் கொலை-(அவ்வாறு) சூழப்பட்ட ணரை அழித்தல்.

உதாரணம்:—

“இகலே துணையா வெரிதவழிச் சிறிப்
புகலே யரிதென்றார் புக்குப்—பகலே
தொலைவில்லார் வீழத் தொடுகழ லார்ப்பக்
கொலைவில்லார் கொண்டார் குறம்பு.” [வெண்பா-வெட்சி-௮]

ஆ கோள்-(ஆண்டுளதாகிய) சிரையைக் கோடல்.

உதாரணம்:—

“கொடுகரி.கடிக் குழைக்கொண்டனைத்தால்
நெடுவரை நீன்வேய் நல்லு—நடுவூர்க்
கணநிறை கைக்கொண்டுகையகலார் நின்ற
நிணநிறை வேலார் நிலை.” [வெண்பா-வெட்சி-௯]

பூசல் மாற்று-(அவ்வாறு கொண்ட நிரையை மீட்டற்கு வந்தார் பொருள்) பூசல்
மாற்றிப் பெயர்தல்.

உதாரணம்:—

“சூழ்ந்த நிரைபெயர்ச் சுற்றித் தலைக்கொண்டார்
வீழ்ந்தனர் வீழ்ந்தார் விடக்குணிய—தாழ்ந்த
குலவுக் கொடுஞ்சிலைக்கைக் கூற்றனையா ரெய்த
புலவுக் கணைவழிபோய்ப் புன்.” [வெண்பா-வெட்சி-௧௦]

கோய் இன்று உய்த்தல்-(அவ்வாறு கொண்ட நிரையை) வருந்தாமல் உய்த்தல்.

உதாரணம் :—

“செருப்பிடைச் சிறுபர லன்ன கணைக்கால்
அவ்வயிற் றகன்ற மார்பிற் பைங்கட
ருச்சி னிரைத்தன் குருமயிர் மோவாய்
செவியிறந்து தாழ்த்தருங் கவுளன் வில்லோ
டியார்கொலோ வளியன் தானே தேரின்
ஊர்பொரி திகந்தன் று மிலனே யரணெனக்
காடுகைக் கொண்டன் று மிலனே காலுப்
புல்லா ரின ரிரை செல்புற நோக்கிக்
கையிற் சுட்டிப் பையென வெண்ணிச்
சிலையின் மாற்றி யோனே யவைதாம்
மிகப்பல வாயினு மென்னு மெனைத்தும்
வெண்கோ டோன்றக் குழிசியொடு
காளுறை மத்தொலி கேளா தோனே.” [புறம்-உடுஎ]
நவல்வழித் தோற்றம்-தமர் கவன்று [சொல்லியவ] ழிக் தோன்றுதல்.

உதாரணம் :—

“நறவுந் தொடுமின் விடைபும் வீழ்மின்
பாசவ லிட்ட புன்காற் பந்தர்ப்
புனறரு மிளமண னிறையப் பெய்ம்மின்
ஒன்றா முன்னிலை முருக்கப் பின்னின்று
நிறை யொடு வருஉ மென்னைக்
குழையோர் தன்னினும் பெருஞ்சா யலரே.” [புறம்-உசுஉ]
தந்து நிறை-(கொள்ளப்பட்ட, நிரையைத்) தம்மூர்க்கத்துக் கொணர்ந்து நிறுத்தல்.

உதாரணம் :—

“தண்டா விருப்பின டன்னை தலைமலைந்த
வண்டார் கமழ்க்கண்ணி வாழ்கென்று—கண்டாள்
அணிநிறை வாண்முறுவ லம்மா வெயிற்றி
மணிநிறை மல்கிய மன்று.” [வெண்பா-வெட்சி-கக.]

பாதிடு-(அந்நிரையைக்) கூறிடுதல்.

உதாரணம் :—

“ஒள்வாண் மலைந்தார்க்கு மொற்றாய்ந் துரைத்தார்க்கும்
புள்வாய்ப்பச் சொன்ன புலவர்க்கும்—விள்வாரை
மாறட்ட வென்றி மறவர்தஞ் சேறுரிற்
கூறிட்டார் கொண்ட நிறை.” [வெண்பா-வெட்சி-கச]
உண்ட ஆட்டு-(நிரைபகுத்த மறவர்) களிப்பினால் அயரும் விளையாட்டு.

உதாரணம் :—

“இளிகொண்ட தீஞ்சொ லினமா வெயிற்றி
களிகொண்ட நோக்கங் கவற்றத்—தெளிகொண்ட
வெங்கண் மலிய விளிவதுகொல் வேற்றார்மேல்
செங்கண் மறவர் சினம்.” [வெண்பா-வெட்சி-கடு]
கொடை-(பகுத்த நிரையை வேண்டி இரப்பார்க்குக்) கொடுத்தல்.

உதாரணம் :—

“இனமா வெயிற்றி யிவைகாணின் னையர்
தலைமாரி வேட்டத்துத் தந்த நிரைகள்
கொல்லன் றடியன் கொண்புணர்ச் வல்ல
கல்லியாழ்ப் பாணர்தம் முன்றி னிறைந்தன
முருந்தே ரினகை காணயின் னையர்
கரந்தை யலறக் கவர்ந்த நிரைகள்
கன்விலை யாட்டிகல் வேய்திரி காணவன்
புன்வாய்ப்பச் சொல்கணி முன்றி னிறைந்தன .
கயமல ருண்கணை காணயின் னையர்
அயலா ரலற வெறித்தநல் லாக்கன்
கயனின் மொழியர் நரைமுதிர் தாடி
எயின ரெற்றியர் முன்றி னிறைந்தன.” [சிலப்-வேட்டுவாசிரி] (௩)

௬௨. மறங்கடைக் கூட்டிய குடிநிலை சிறந்த
கொற்றவை நிலையு மத்திணைப் புறமே.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—மறம் கடை கூட்டிய குடி நிலை-மறத்தொழில் முடித்தலையுடைய குடியி
னது நிலைமையைக் கூறலும், சிறந்த கொற்றவை நிலையும்-சிறந்த கொற்றவையது நிலை
மையைக் கூறலும், அ திணை புறம்-குறிஞ்சித்திணைப் புறஞ்சிய வெட்சித்திணையாம்.

குடிநிலை என்றதனால் மைந்தர்க்கும் மகளிர்க்கும் பொதுவாதல் அறிக.

உதாரணம் :—

“யாணை தாக்கினு மாவுமேற் செலினும்
நீனிற விசும்பின் வள்ளேறு சிலைப்பினும்
சூழ்மகன் மாறு மறப்பூண் வாட்கை
வலிகூட் டுணவின் வாட்குடிப் பிறந்த
புலிப்போத் தன்ன புல்லன்னற் காண
செந்நா யன்ன கருளிற் சுற்றமொடு
கௌ மன்னர் கடிபுலம் புஞ்ஞ
நாளா தந்து நறவுநொடை தொலைச்சி
இல்லக் சுள்ளின் ரொப்பிப் பருகி
மல்லன் மன்றத்து மழவிடை கெண்டி
மடிவாய்த் தண்ணுமை கெட்ட சிலைப்பச்
சிலைவி வெறுழத்தோ ணோச்சி வலன்வளைபூப்
பகன்மகிழ் தூங்குந் தூங்கா விருக்கை
முளிதலை களித்தவ ருள்ளுந் காதலிற்
றனக்குழுகந் தேந்திய பசும்பொன் மண்டை
இவற்கு தென்னு ததற்குமன் நிசினே
கேட்டியோ வாழி பாண பாசறைப்
பூக்கோ ளின்மென் றறையும
மடிவாய்த் தண்ணுமை யிழிசின்ன் குரவே.” [புறம்-௨௮௬.]

“கெடுக சிந்தை கடிதிவ டுணிவே
 மூதின் மகளி ராத றருமே
 மேனா னுற்ற செருவிற்குவடண்ணை
 யானை யெறிந்து களத்தொழிந் தன்னே
 செருந லுற்ற செருவிற்குவன்கொழுநன்
 பெருநிறை விலங்கி யாண்டுப்பட்டனனே
 இன்றும்,
 செருப்பறை கேட்டு விரும்புற்று முயங்கி
 வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித் துடஇப்
 பாறுமயிர்க் குடுமி யெண்ணெய் நீவி
 ஒருமக னல்ல தில்லோன்
 செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே.” [புறம்-௨௪௯.]

இவற்றுள் ஆண்பால் பற்றிவந்ததனை இல்லாண்முல்லை யெனவும், பெண்பால் பற்றிவந்தனை மூதின்முல்லை யெனவும் கூறுப.

‘கொற்றவை நிலை’ என்றதனானே, குறிஞ்சித்திணைக்கு முருகவேளையன்றிக் கொற்றவையும் தெய்வ மென்பது பெற்றும்.

உதாரணம்:—

“ஆளி மணிச்சொழிப் பைங்கிளிப் பாய்கலைக்
 கடளி மலிபடைக் கொற்றவை—மீளி
 அரண்முருங்க வாகோன் கருதி னடையார்
 முரண்முருங்கத் தான்முந் துறும்.” [வெண்பா-வெட்சி-௨௮]

வெறியழி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
 வெறியாட் டயர்ந்த கார்தனா முறுபகை
 வேந்திடை தெரிதல் வேண்டி யேந்துபுகழ்ப்
 போந்தை வேம்பே யாரென வருடஉ
 மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்
 வாடா வள்ளி வயவ ரேத்திய
 ஓடாக் கழனினை யுளப்பட வோடா
 உடல்வேந் தடுக்கிய வுன்ன நிலையும்
 மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பிற்
 ருவா விழுப்புசுழிப் பூவை நிலையும்
 ஆரம ரோட்டலு மாபெயர்த்துத் தருதலுஞ்
 சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத் துரைத்தலும்
 தலைத்தா ணெடுமொழி தன்னெடு புணர்த்தலும்
 மனைக்குரி மரபினது கரந்தை யன்றியும்
 வருதார் தாங்கல் வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தலென்
 றிருவகைப் பட்ட பிள்ளை நிலையும்
 வான்மலைந் தெழுந்தோனை மகிழ்ந்துபறை தூங்க

நாடவற் கருனிய பிள்ளை யாட்டும்
காட்சி கல்கோ ணீர்ப்படை நடுதல்
சீர்த்த மரபிற் பெரும்படை வாழ்த்தலென்
நிருமூன்று மரபிற் கல்லொடு புணரச்
சொல்லப் பட்ட வெழுமூன்று துறைத்தே.

வேலன் முதலாக வெட்சித்திணைக்குரிய துறை கூறினார், இனி அதற்கு மாறிய கரத்தைத் திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று. அதுவும் ஆகிரைமீட்டல் காரணமாக அந்நிலத்தின்கண் நிகழ்வதாகலின், வெட்சிப்பாற்பட்டிக்குறிஞ்சிக்குப் புறமாயிற்று.

இன்:—வெறியாட்டயார்த் காந்தன மென்பது முதலாகத் தலைத்தானெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும் என்பது ஈராகச் சொல்லப்பட்ட பதின்மூன்று துறையும் காட்சி முதலாக வாழ்த்தல் ஈராகச் கல்லொடு புணர்த்துக் கூறும் துறையொடுங் கூடச் சொல்லப்பட்ட இருபத்தொரு துறைத்து.

வெறி அறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தனம்-வெறியாடுதலை அறியும் சிறப்பினைபுடைய வெவ்விய வாயினைபுடைய வேலன் வெறியாடிய காந்தனம்.

காந்த னென்பதனை மடலேறுதற்குப் பெயராகக் கூறுவா ருளாகலின், வெறியாட்டயார்த் காந்த னென்றார். அன்றியும், காந்தன் என்பது மடலேறுதலான் அத்திணையாற்றாளாகிய பெண்பால்மாட்டு நிகழும் வெறி 'காந்தன்' எனவும் பெயராம். இதனானே காமவேட்கையின் ஆற்றாளாகிய பெண்பாற்பச்சுமாகிய வெறியும் அந்நிலத்துள்ளார் வென்றி வேண்டி ஆடும் வெறியும் கொள்ளப்படும். இவ்வெறி இந்நிலத்திற்குச் சிறந்தமை அறிக. இது வெட்சிப் பின்னந் வைத்தார், பெரும்பான்மையும் குறிஞ்சிபற்றி நிகழ மாகலின்.

உதாரணம் :—

“வெய்ய வெடிதுயிர வெற்ப னளிசினையா

ஐய நனிநீங்க வாடினான்—மையல்

அயன்மனைப் பெண்டிரோ டன்னேசொ லஞ்சி

வியன்மனைபு ளாடும் வெறி.”[வெண்பா-இருபாற்பெருந்திணை-வி]

இது காமவேட்கை தோற்றமால் தலைமகள் தானே முருகு மேல்நீதி யாடியது. வென்றி வேண்டியாடுதற்குச் செய்யுள் சிலப்பதிகாரத்து வேட்கிவவரிபுட் கண்டு கொள்க. இனி வேலன் தானே ஆடியதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

உறு பகை வேந்து இடை தெரிதல் வேண்டி ஏந்து புகழீ போந்தை வேம்பு ஆர் என வரும் மா பெருங் தானையர் மலைந்த பூவும்-மிக்க பகைவேந்தன் வேறுபாடு தெரிதல் வேண்டி உயர்ந்த புகழையுடைய போந்தையெனவும் வேம்பெனவும் ஆரெனவும் தமிழ்நாட்டு நிலவேந்தர் குடிய பூவும்.

உதாரணம் :—

“ருடையலர் காந்தட்டன் கொல்லிச் சனைவாய்த்
தொடையலிழ் தண்குவளை ருடான்—புடைதிகழார்

தேர்திரப் பொங்குந் திருந்துவேல் வானவன்
போரெதிரிற் போந்தையாம் பூ.” [வெண்பா-பொது-க.]

இது சேரன் பூ.

“தொடியணிதோ ளாடவர் தும்பை புனைக
கொடியணிதேர் கட்டணங்கும் போரின்—முடியணியும்
காத்தல்சால் செங்கோற் கடுமா நெடுவழுதி
ஏத்தல்சால் வேம்பி னிணர்.” [வெண்பா-பொது-உ.]

இது பாண்டியன் பூ.

“கொல்களி றார்வர் கொலைமலி வாண்மறவர்
வெல்கழல் வீக்குவர் வேலினோருர்—மல்குந்
கலங்க லொலிபுனற் காலிரி நாடன்
அலங்க லமரமுவத் தார்.” [வெண்பா-பொது-ச.]

இது சோழன் பூ.

நிரைகோள் கேட்டவழி நெடுநிலவேந்தரும் கதுமென எழுவராதலின், நிரை
மீட்டலின்கண் பூப் புகழப்பட்டது.

வாடா வள்ளி-வாடுதல் இல்லாத வள்ளி.

‘வள்ளி’ என்பது ஒருகூத்து; அஃது அந்நிலத்தின் நிகழ்தலின் ‘வாடாவள்ளி’
என்றார். உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

வாயவர் ஏத்திய ஓடா கழல் நிலை-வீரராத் புகழப்பட்ட கெடாத கழல் நிலை.

உதாரணம்:—

“வாளமரின் முன்விலக்கி வானபடர்வார் யார்கொலோ
கௌலார் நீக்கிய கண்கணிக்காத்—காளை
கலங்கழல் வாயிற் கடுத்தீற்றி யற்றூற்
பொலங்கழல் கான்மேற் புனைவு.” [வெண்பா-பொது-ஏ.]

ஓடா உடல் வேந்து அடுக்கிய உன்ன நிலையும்-ஓடாத வெருண்ட வேந்தரைச்
சாத்திய உன்ன நிலையும்.

‘உன்னம்’ என்பது மரம். அது தன் நாட்டகத்துக் கேடுவருங்கால் உலறியும்,
வாராத காலம் குழைந்தும் நிற்கும்.

உதாரணம்:—

“துன்னருந் தானைத் தொடுகழலான் றுப்பெதிர்த்து
முன்னர் வணங்கார் முண்முருங்க—மன்னரும்
சுடெலார் தாங்க யிகலவிந்தார் நீயுநின்
கோடெலா முன்னங் குழை.” [வெண்பா-பொது-ச.]

பிறவும் நிமித்தமாக வருவன வெல்லாவற்றிற்கும் இதுவே துறையாகக் கொள்க.

மாயோன்மேய மன் பெருஞ் சிறப்பின் தாவா விழு புகழ் ஆவை ஈனையும்-மாயோ
னைப் பொருந்திய நிலைபெற்ற பெருஞ் சிறப்பினையுடைய கெடாத விழுப்புகழைப்
பொருத்திய பூவை நிலையைக் கூறுதலும்.

பூவைமலர்ச்சியைக்கண்டு மாயோன் நிறத்தை யொத்ததெனப் புகழ்தல் காடெல்லை
காடாதலின், அக்காட்டிடைச் செல்வோர் அப்பூவைவயைக் கண்டு கூறுதல். உன்னம்
கண்டு கூறினர் போல இதுவும் தூர் வழக்கு.

உதாரணம்:—

“பூவை விரிபும் புதுமலர் புக்கழல்வாய்
யாவை விழுமிய யாமுணரேம்—மேலார்
மறத்தொடு மல்லர் மறங்கடந்த காளை
சிறத்தொடு நேர்தருத லான்.” [வெண்பா-பாடாண்-ச]

இஃது உரையன்மென்பார், மாயோன் முதலாகப் தேவர்களுடிக் உவமித்தலே
பூவைநிலை பென்ப.

உதாரணம்:—

“இந்திர நென்னி னிரண்டேக னேறுந்நத
அந்தரத்தா நென்னிற் பிறையிலை—அந்தாத்திற்
கொழியா நென்னின் முன்னென்றே கோதையை
யாழியா நென்றுணர் பாரறு.”

வேறு கடவுளை நோக்கி உவமித்து வருபவையெல்லாம் பூவை நிலையாகக்
கொள்க. என்னை?

“ஏற்றுந்நி யானு மிகல்வெம்போர் வானவனும
ஆற்றலு மான்வினையு மொத்தொன்றி னெவ்வாரே
கூற்றக் கணிச்சியான் கண்முன் நிர்ண்டேயாம்
ஆற்றல்சால் வானவன் கண்.”

என முத்தொள்ளாயிரத்து வந்தவாறு காண்க. பிரயம் அன்ன. பூவைநிலையும் அந்நி
லத்தின் தெய்வமாகிய கருப்பொருளாதலின், அதுமாமல வாகுகது.

ஆர் அமர் ஓட்டலும்-அரிய அமரைப் போக்குதலும்.

உதாரணம்:—

“புலிக்கணமுஞ் சீயமும் போர்க்களிறும் போல்வார்
வலிச்சினமு மானமுந் தேசம்—ஒலிக்கும்
அருமுனை வெஞ்சுரத் தான்பூசந் கோழிச்
செருமலைந்தார் சிற்றஞ் சிறந்து.” [வெண்பா-கரந்தை-ச]

ஆ பெயர்த்துத்தருதல்-நிறை மீட்டல்.

உதாரணம்:—

“அழுக்கனீர் வையகத் தாருயிரைக் கூற்றம்
விழுங்கியபின் வீடுகொண் டற்றாற்—செழுங்குழிகள்
தாரார் கரத்தை தலைமேலுந்து தாங்கொண்டார்
நேராரகைக் கொண்ட நிரை.” [வெண்பா-கரந்தை-ச]

எனவும்,

“ஏறுடைப் பெருநிரை பெயர்தரப் பெயரா
நிலைபுதை பெருங்காட்டுத் தலைகாந் திருந்த
வல்வின் மறவ ரொடுக்கல் காணும்

செல்லல் செல்லல் சிறக்கநின் னுள்ளம்
முருகுமெய்ப் பட்ட புலைத்தி போலத்
தாவுபு செறிதரு மான்மேற்
புடையிலங் கொள்வாட் புனைகழ லோயே” [புறம-உஞ்சு]

எனவும் வரும்.

சீர் சால் வேந்தன் சிறப்பு எடுத்து உரைத்தலும்-சீர்மை பொருந்திய வேந்தனது மிருதியை எடுத்துக் கூறலும்.

உதாரணம் :—

“அங்கையு ணெல்லி யதன்பய மாதலாற்
கொக்கலர் தாரான் குடைநிழற்கீழ்த்—தங்கிச்
செயிர்வழங்கும் வானமருட் சென்றடையார் வேலவாய
உயிர்வழங்கும் வாழ்க்கை யுறும்.” [வெண்பா-கரந்தை-யிசு]

இது மற்றுள்ள திணைக்கும் பொது.

தலைத்தான் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும்-தனமாட்டுள்ள போர்வலி முயற்சியினாலே கொடுஞ்சொற்களைத் தன்னொடு புணர்த்திக் கூறுதலும்.

உதாரணம் :—

“ஆளமர் வெள்ளம் பெருகி னதுவிலக்கி
வானொடு வைருவேம் யாமாக—நானுந்
கழிமகிழ் வென்றிக் கழல்வெய்யோ யியப்
பிழிமது வுண்பார் பிறர்.” [வெண்பா-கரந்தை-கசு]

இது மற்றுள்ள திணைக்கும் பொது.

வரு தார் தாங்கல் வான் வாய்த்து கலிழ்தல் என்று இருவகைப்பட்ட பிள்ளை நிலையும்-மேல்வருகின்ற கொடிப்படையைத் தாங்கலும் வான் வாய்த்தலாற் படுதலும் என இரண்டு வகைப்பட்ட பிள்ளை நிலையும்.

உதாரணம் :—

“பிள்ளை கடுப்பப் பிணம்பிறங்க வானெறிந்து
கொள்ளுகொ ளாயந் தலைக்கொண்டார்—எள்ளிப்
பொருதழிந்து மீளவும் பூங்கழலான் மீளான்
ஒருதனியே ரின்ற னுளன்.” [வெண்பா-கரந்தை-எ]

இது வருதார் தாங்கல்.

“உரைப்பி னதுவியப்போ வொன்னூர்கைக் கொண்ட
நிரைப்பி னெடுத்தகை சென்றான்—புரைப்பின்
றுளப்பட்ட வாயெல்லா மொள்வான் கொளவே
கணப்பட்டான் சென்றான் கரந்து.” [வெண்பா-கரந்தை-சு]

இது வான் வாய்த்துக் கலிழ்தல்.

வான் மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்த்து பறை தாங்க நாடு அவற்கு அருளிய பிள்ளை யாட்டும்-வானான் மாறப்பட்டு எழுந்தவனை மகிழ்த்து பறை ஒலிப்ப அவற்குத் துறக்க மாகிய நாட்டை அளித்த பிள்ளையாட்டும்.

உதாரணம் :—

“மாட்டிய பின்னை மறவர் நிறத்திற்று
கூட்டிய வெண்கண் குடர்மலை—கூட்டியபின்
மாநிரியச் சிறி நடஞ்சுவான் சைக்கொண்ட
வேநிரிய லிம்முக் துடி.” [வெண்பா-௧2 நடை-௬]
காட்சி-(போர்க்களத்துப் பட்டவீரரைக் கல்) றுத்தர் பொருட்டுக் கற் காண்டல்.

உதாரணம் :—

“மிசையணங்கு மெய்க்கிழிஇ மீள் மறவர்
புசையணங்கப் பூமாரி சிந்திப்—புசையணங்கும்
விளைக் கடுக்கிணைபால் வேருகி விண்படர்ந்த
காண்க்குக் கண்டமைத்தார் கல்.” [வெண்பா-பொது-அ]
கல் கோள்-(அவ்வாறு காணப்பட்ட) கல்லைக் கைக்கொடல்.

உதாரணம் :—

“பூவொடு நீர்தூலிப் பொங்க விரைபுடைத்து
சாவடை நன்மணி நன்கியம்ப—மெவார்
ஆழன்மறங் காற்றி யலிந்தாற்கென் தேற்றிக்
கழன்மறவர் கைக்கொண்டார் கல்.” [வெண்பா-பொது-௬]
நீர்ப்படை-(அக்கல்லை) நீர்ப்படுத்தல்.

உதாரணம் :—

“நாடு கணற்றக் குதிரோன் சினஞ்சொரியக்
கூடிய வொட்டை குளிர்கொன்னப்—பாடி
நயத்தக மண்ணி நறுவிரை கொண்டு டாட்டிக்
கயத்தகத் துய்த்திட்டார் கல்.” [வெண்பா-பொது-௮]
நடுதல்-(அக்கல்லை) நடுதல்.

உதாரணம் :—

“மலை துயல் மணியெறிந்து மட்டுகுத்துப்
பீலி யணிந்து பெயர்பொறித்து—பெலமருள்
ஆண்டகீரின்ற வமர்வெய்றோற் கிஃதென்று
காண்டக நாட்டினார் கல்.” [வெண்பா-பொது-௧௨]
சீர் தரு மரபின் பெரும்படை-மிகவுந் தக்க மரபினையுடைய பெரும்படையினும்.
அஃதாவது, நாட்டிய கல்லிற்குக் கோட்டஞ் செய்தல். அஃது இங்கொண்டு புதுத
லென உரைத்த துறை. [கோட்டம்-கோயில், படை-படைத்தல்.]

உதாரணம் :—

“வாட்புகா ளூட்டி வடிமணி நின்றியம்பக்
கோட்புலி யன்ன குரிசில்க—வாட்கடிந்து
விற்கொண்ட வென்றி விறன்மறவ ரெல்லாரும்
இற்கொண்டு புக்கா ரியைந்து.”
வாழ்த்து-(அக்கல்லைப்) பழிச்சுதல்.

உதாரணம்:—

“அமெபுகழ் பாடி யமுதழு தாற்றி
திடும்பையுள் வைகி யிருந்த—கடும்பொடு
கைவண் குரிசில்கற் கைதொழுது செல்பாண்
தெய்வமாய் நின் னுன் நிசைக்கு.” [வெண்பா-பொது-கக.]

இவையெல்லாம் கரத்தைக்கு உரித்தாக ஒதப்பட்டனவேனும், “ஒருபாற் கிளவி ஏனைப்பாற் கண்ணும், வருவகை தானே வழக்கென மொழிப” [பொருளியல்-உஅ] என்றதனான், மறத்துறை ஏழிற்கும் கொள்ளப்படும். சண்டு ஒதப்பட்ட இருபத்தொரு துறையினும் நிரைமீட்டற் பொருண்மைத்தாகிக் கரத்தையென ஒதப்பட்டன் ஏழாயின. கரத்தையாயினவாறு என்னையெனின், வெறியாட்டும் வள்ளிக்கூத்தும் மலை சார்ந்த இடத்து வழங்குதலின், வந்த நிலத்திற்கு உரிய பொருளாகி வந்தன. பூவை நிலையும் அந்நிலத்தைச் சார்ந்து வருவதோர் தெய்வமாதலின், அந்நிலத்தின் கருப் பொருளாகி வந்தது. கற்கோள்நிலையாறும் உன்னநிலையும் முடியுடை வேந்தர் குடும்பூவும் கழல்நிலையும் ஏனையவற்றிற்கும் பொதுவாகலான், எடுத்துக்கொண்டகண்ணே கூறுதல் இலக்கணமாதலின் சண்டு ஒதப்பட்டதென வுணர்க. பன்னிருபடலத்துள் கரத்தைக்கண் புண்ணொடுவருதல் முதலாக வேறுபடச் சிலதுறை கூறினாகலின், புண்படுதல் மாற்றீறாட்செய்த மறத்துறைபாகலின், அஃது இவர்க்கு மாறாகக்கூறலும் மயங்கக்கூறலுமாம். ஏனையவும் இவ்வாறு மயங்கக்கூறலும் சூன்றக்கூறலும் மிகைபடக் கூறலு மாயவாறு எடுத்துக்காட்டின் பெருகுமாதலான், உய்த்துணர்ந்து கண்டு கொள்க. இத்துணையும் கூறப்பட்டது வெட்சித்திணை. (டு)

௬௪. வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே
எஞ்சா மண்ணைசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று நடல்குறித் தன்றே.

இது, வஞ்சித்திணையாமாறு உணர்த்துதல் முதலிற்று.

இ-ள்:—வஞ்சி முல்லையது புறன்-வஞ்சியாகிய புறத்திணை முல்லையாகிய அகத்திணைக்குப் புறனும். எஞ்சா மண் நகை வேந்தனை வேந்தன் அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று அடல் குறித்தன்று-அஃது ஒழியாத மண்ணை நச்சுதலையுடைய வேந்தனை மற்றொரு வேந்தன் அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று அடல் குறித்தது.

ஒழியாத மண்ணை நச்சுதலாவது, வேண்டிய அரசர்க்குக் கொடாமை. “அகத்திணை மருங்கின் அரிதப் உணர்ந்தோர், புறத்திணை யிலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்” [புறத்-க] என்பதனைக் கொணர்ந்து உரைத்துக்கொள்க. இவ்வுரை இனி வருகின்ற திணைக்கும் ஒக்கும். அதற்கு இது புறனாகியவாறு என்னையெனின், “மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்” [அகத்-டு] கார்காலமும் முல்லைக்கு முதற்பொருளாதலானும், பகைவயிற் சேறலாகிய வஞ்சிக்கு நிழலும் நீருமுள்ள காலம் வேண்டுதலானும், பருமரக் காடாகிய மலைசார்ந்திடும் ஆகாமையானும் அதற்கு இது சிறந்ததென்க. அன்னதாகல் முல்லைப்பாட்டினுள்

“கான்யாறு தழீஇய வகனெடும் புறவீற்
சேனாறு பிடவமொடு பைம்புத வெருக்கி
வேட்டுப் புழையருப்ப மாட்டிக் காட்ட

இருமடப் புரிசை யேழுற வளஇப்
படுகீர்ப் புணரியிற் பந்த பாடி.

௮)

என்பதனும் அறிக.

௬௫. இயங்குபடை யரவ் மெரிபரந் தெடுத்தல்
வயங்க லெய்திய பெருமை யானும்,
கொடுத்த லெய்திய கொடைமையானும்
அடுத்தூர்ந் தட்ட கொற்றந் தானும்
மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி யானும்
பொருளின் மய்த்த பேராண் பக்கழம்
வருவிசைப் புணலைக் கற்சிறை போல
ஒருவன் றுங்கிய பெருமை யானும்
பிண்ட மேய பொருஞ்சேற்று நிலையும்
வென்றோர் விளக்கழந் தேற்றோர் தேய்வுந்
நுன்றூச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளியும்
அழிபடை தட்டோர் தமிழ்செயொடு தொகைஇக்
கழிபொருஞ் சிறப்பிற் றுறைபதின் மூன்றே.

இது, வஞ்சித்திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன்:—இயங்குபடையாவும் முதலாகத் தமிழ்செயொடுகூடச் சொல்லப்பட்ட
பதின்மூன்றும் வஞ்சித்துறையாம் என்றவாறு.

‘பெருமை யானும்’ என்பது முதலாக வந்த ‘ஆன்’ எல்லாம் இடைச்சொல்லாகி
வந்தன. இயங்குபடை யரவ் மெரிபரந் தெடுத்தல் என்பதன்கண் உம்மை தொக்கு
நின்றது.

படை இயங்கு அடவம்-படை பெயரும் அடவம்.

உதாரணம்:—

“சிறப்புடை மரபிற் பொருளுண்பழம்
அறத்துவழிப்படுஉம் தொற்றம் போல
இருகுடை பின்பட வொங்கிய பொருகுடை
உருகெழு மதியி னிவந்துசேண் வினங்க
நல்லிசை வேட்டம் வேண்டி வெல்போர்ப்
பாசறை யல்லது நீயொல் லாயே
நதிமுக மழுங்க மண்டி யொன்னார்
கடிமதில் பாடியின் களிறடம் கலவே
போரெனிற்புகழும் புனைகழன் மறவர்
காழிடைக் கிடத்த நாடுகனி சேயை
செல்லவே மல்லே மென்னார் கல்லென்
விழவுடை யாங்கண் வேற்றுப்புலத் திறுத்துக்
ருணசடல் பின்ன தாகக் குடகடல்

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

வெண்டலைப் புணரிநின் மாண்குணம் பலைப்ப
வலமுறை வருவது முண்டென் தலமந்து
நெஞ்சநடுங் கவலம் பாயத்

துஞ்சாக் கண்ண வடபுலத் தரசே.” [புறம்-௬௧]

எரி பரந்தெடுத்தல்-(பகைவரது நாடு) எரி பரந்துகொள்தல்.

உதாரணம் :—

“வினைமாட்சிய வினா புரலியொடு

மழையுருவின தோல்பாப்பி

முனைமுருங்கத் தலைச்சென்றவர்

வினாவயல் கவர்பூட்டி

மனைமரவம் விதகாகம்

கடிதுதைநீர்க் கனிநுபலஇ

எல்லுப் படவிட்ட சுடுதி விளக்கஞ்

செல்கடர் ஞாயிற்றுச் செக்கரிற் றேன்நப்

புலங்கெட விறுக்கும் வரம்பி றுனைத்

துணைவேண்டாச் செருவென்றிர்

புல்லுவாட் புலர்சாந்தின்

முருகந் தீற்றத் துருகெழு குரிசில்

மயங்குவள்ளை மலராய்ப்பந்

பணிப்பகன்றைக் கணிப்பாகந்

கரும்பல்லது காடறியாப்

பெருந்தண்பனை பாழாக

ஏம நன்னா டொள்ளெரி யூட்டி

நாம நல்லமர் செய்ய

ஓராங்கு மலைந்தன பெருமகின் களிநே.” [புறம்-௬௨]

வயங்கல் எய்திய பெருமையும்-விளக்கம் எய்திய பெருமையும்.

உதாரணம் :—

“இருங்கண்ணி யானையொ டருங்கல்லத் தெறுத்துப்

பணிந்துருதை மொழிவ தல்லது பகைவர்

வணங்கா ராதல் யாவதோ மற்றே

உருமுடன்று சிலைத்தலின் விசம்பதிர்த் தாங்கு

கண்ணதிர்பு முழங்குங் கடுங்குரன் முரசும்

கால்கினர் தன்ன ஆர்தி கான்முனை

எதிர்கிழந் தன்ன சிறையருஞ் சீற்றத்து

நளியிரும் பரப்பின் மாக்கடன் முந்நீர்

நீர்துனைத் தன்ன செலவின்

சிலந்திரைப் பன்ன தானையோய் நினக்கே.” [பதிற்றுப்பத்து]

கொடுத்தல் எய்திய கொடைமையும்-கொடுத்தலைப் பொருந்திய கொடை மையும்.

உதாரணம் :—

“பாணர் தாமரை மலையவும் புலவர்
பூணுதல் யானையொடு புணைதேர் பண்ணவும்
மறனே மந்திது விறன் மாண் குடுமி
இன்ன வாசப் பிறர்மண்கொண்
முனிய செய்தின் னூர்வலர் முகக்கே.” [புறம்-௧௨]

அடுத்து ஊர்ந்து அட்ட கொற்றமும்-பகைவர் பலரையும் அடுத்து மேலிடிக்
கொன்ற கொற்றமும்.

உதாரணம் :—

“திண்பிணி முரசு மிழுமென முழங்கச்
சென்றமர் கடத்தல் யாவது வந்தோர்
தார்தாம் குதலு மாற்றார் வெடிபட்
டோடன் மரீஇய பீடின் மன்னர்
நொய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்
காதன் மறந்து தீதுமருக கறுமார்
அறம்புரி கொள்ளை நான்மறை முதல்வர்
திறம்புரி பசும்புற் பரப்பினர் கடப்பி
மறங்கந் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த
நீங்குழன் மன்னர் செல்வுழிச் செல்வென
வாள்போழந் தடக்கலு முயந்தனர் மாடுதோ
வரிஞிமி ழூர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்
தண்ணல் யானை யடுகனத் தொழிய
வருஞ்சமந் ததைய நூறிநீ
பெருந்தகை விழுப்புண் பட்ட வாடுற.” [புறம்-௧௩]

மாராயம் பெற்ற வெண் மொழிபும்-மாராயமாகிய உவகை பெற்ற கெடியமொழி
பும்.

உதாரணம் :—

“துடியெறிபும் புலைய
கெறிக்கோல்கொன்றந் திழிசின
கால மாரியி னம்பு தைப்பினும்
வயற்கெண்டையின் வெல்பிறழினும்
பொலம்புனை யோடை யண்ணல் யா? ன
இலங்குவான் மருப்பி னுதிமடுத் துன்றினும்
ஓடல் செல்லாப் பீடுடை யானர்
நெடுநீர்ப் பொய்கைப் பிறழிய வானை
நெல்லுடை நெடுநகர்க் கூட்டுமுதற் புரனாக்
தண்ணடை பெறுதல் யாவது படினே
மாசின் மகளிர் மண்ண நன்றும்
உயர்சினை புலகத்து நுகர்ப வதனூல்

வம்ப வேந்தன் றானே

இம்பர் நின்றங் காண்டிரோ வரவே.” [புறம்-௨௮௭]

பொருள் இன்று உய்த்த பேர் ஆண் பக்கமும்-பகைவரைப் பொருளாக மதியாது
செலுத்தின பேர் ஆண் பக்கமும்.

உதாரணம்:—

“ஆவுமானியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வார்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்மம்பு கழவிடுது நம்மரண் சேர்மினென
அறத்தாறு துவலும் பூட்கை மறத்திற்
கொல்களிற்று மீயிசைக் கொடிவிசம்பு நிழற்றும்
எங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முந்நீர் விழவி னெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃதுளி மணலினும் பவவே.” [புறம்-௬]

விசைவரு புனைலை *கற்சிறைபோல ஒருவன் தாங்கிய பெருமையும்-விசை
கொண்டவரும் புனைலைக் கற்சிறை தாங்கினுற்போல ஒருவன் தாங்கிய பெருமையும்.

உதாரணம்:—

“வீடுணர்ந் தார்க்கும் வியப்பாமா லிந்நின்ற
வாடன் முதியான் வயிற்றிடங்—கூடார்
பெரும்படைவெள்ள நெரிதரவும் பேரா
இரும்புலி சேர்ந்த விடம்” [வெண்பா-வஞ்சி-௧௬]

எனவும்,

“வேந்துடைத் தானே முனைகெட நெரிதா
ஏந்துவான் வலத்த னெருவ னாகித்
தன்னிறந்து வாராமை விலக்கலிற் பெருங்கடற்
காழி யினையன் மாட்டா வென்றும்
பாடிச் சென்றோர்க் கன்றிடும் வாரீர்ப்
புரவிற் கூற்றாச் சீறார்த்
தொன்மை சுட்டிய வன்மை யோனே” [புறம்-௩௩௩]

எனவும் வரும்.

பிண்டம் மேய பெருஞ்சோற்று நிலையும்-திரட்சி பொருந்தின பெருஞ்சோற்று
நிலையும்.

உதாரணம்:—

“இணர்ததை ஞாழற் கரைகெழு பெருந்துடை
மணிக்கலத் தன்ன மாயிதழ் கெய்தற்
பாசடைப் பனிக்கழி துழைஇப் புன்னை
வாலிணர்ப் படுசினைக் குருகிறை சொன்னும்

மல்குது கான லோங்குமண லடைகரை
தாழடம்பு மலைந்த புணரி வளைரூரல
விலங்குகதிர் முச்செழுநீர் வார்துக ரெடுக்குத்
தண்கடற் படப்பை ஒமன்பா லனவும்
காத்தனங் கண்ணிக் கொலைவில் வேட்டுவர்
செங்கோட் டாமா னானெடு காட்ட
மதனுடை வேழத்து வெண்கோடு கொண்டு
பொன்னுடை நியமத்துப் பிழிநொடை கொடுக்கும்
குன்றதலை மணந்த வன புல வைப்பும்
கால மன்றியுந் கரும்புய்த் தொழியா
தரிகா வலித்துப் பல்பு வுழவர்
தேம்பாய் மருத முதல்படச் கொன்ற
வெண்டலைச் செம்புனல் பரந்துவாய் மிருக்கும்
பலகூழ் பதப்பர் பரிய வென்னத்துச்
சிறைகொள் பூசலிற் புகன்ற வாய்
முழுவியிழ் மூதூர் விழவுக்காணுடப் பெயருஞ்
செழும்பல் வைப்பிற் பழைப் பாடி
ஏன லுழவர் வரகூழ் திட்ட
கான்மிகு குளவிய வன்புசே ரிருக்கை
மென்றினை நவனை முறைமுறை பருக்கும்
புன்புலந் தழீஇய புறவணி வைப்பும்
பல்பூஞ் செம்மற் காடுபய மாறி
அரசுகத் தன்ன நன்மனைற் கோடுகொண்
டொண்ணுதன் மகளிர் கழுவோடு மறுகும்
விண்ணுயர்ந் தொங்குய கடந்தவும் பிறவும்
பிணைகெழு வேந்தரும் வேளிரு மொன்றுமொழிந்து
கடலவுந் காட்டவு மரணவலியார் கடுங்க
முண்மிகு கடுங்குரல் விசம்படை பதிர
கடுஞ்சினங் கடாஅப் முழங்கு மகதி
தருந்திறன் மரபிற் கடவுட் பேணி
உயர்ந்தோ னேந்திய வரும்பெறற் பிண்டங்
கருங்கட் பேய்மகள் கைபுடையூஉ நடுங்க
கெய்த்தோர் தூஉய நிறைமகி முரும்பலி
ஏறம்பு மூசா விறம்பூது மரபிற்
கருங்கட் காக்கையொடு பருந்திருந் தார
ஓடாப் பூட்டை யொண்பொறிச் சுழற்காற்
பெருஞ்சுமந் ததைந்த செருப்புசன் மறவர்
உருமுநில னநிர்க்குந் குரவொடு கொண்புணர்ந்து
பெருஞ்சோ றுருத்தற் கெறியுந்
கடுஞ்சின வேந்துசேன் டழங்குருன் முரசே” [பதிற்று-௯௭]

வென்றோர் விளக்கமும்-வென்றோர்மாட்டு உளதாயிய விளக்கமும்,

“ அரு அ யாண ரகன்கட் செறுவின்
 அருவி யாம்ப் னெய்தலொ டரிந்து
 செறுவினை மகளிர் மலிந்த வெக்கைப்
 பருஉப்பக டிதிர்த்த டென்செந் நெல்லின்
 அம்பண வளவை யுறைகுவித் தாங்குக்
 கடுந்தே னுறுகினை மொசிந்தன துஞ்சுஞ்
 செழுங்கூடு கிளைத்த விளந்துனை மகளின்
 அலந்தனர் பெருமரின் னுடற்றி யோரே
 ஊரெரி கவர யுருத்தெழுந் துரைஇப்
 போர்சுடு கமழ்புகை மாநிர மறைப்ப
 மதின்வாய்த், தோன்ற லீயாது தம்பழி யூக்குநர்
 குண்டுக ணகழிய குறுந்தாண ஞாயில்
 ஆரெயிற் றேரட்டி வவ்வனை யேறெடு
 கன்றுடை யாயந் தரீஇப் புகல்சிறந்து
 புலவுலில் லினைய ரங்கை விடுப்ப
 மத்துக்கயி ருடா வைகற்பொழுது நினைபூஉ
 வான்பயம் வாழ்மர் கழுட்டலை மடங்கப்
 பதிபா ழாக வேறுபுலம் படர்ந்து
 விருந்தின் வாழ்க்கையொடு பெருந்திரு வற்றென
 அருஞ்சமத் தருநிலை தாங்கிய புந்நுதற்
 பெருங்களிற் றியானையோ டருங்கலம் தராஅர்
 மெய்ப்பனி கூர வணங்கெனப் பராவலிற்
 பலிகொண்டு பெயரும் பசாசம் போலத்
 திறைகொண்டு பெயர்நி வாழ்கரின் னூழி
 உரவரு மடவரு மறிவுதெரிந் தெண்ணி
 அறிந்தனை யருளா யாயின்
 யாரிவ னெடுந்தகை வாழு மோரே.” [பதிற்று-௪௧]

தோற்றார் தேய்வும்-தோற்றோர் தேய்வு கூறுதலும்.

உதாரணம் :—

“ வான்மருப்பிற் களிற்றியானை
 மாஅமலையிற் கணங்கொண்டவர்
 எடுத்தெறிந்த விதன்முரசுந்
 கார்மழையிற் கடிதுழுழங்கச்
 சாந்துபுலர்ந்த வியன்மார்பிற்
 ரொடிசுடர்வரும் வலிமூன்கைப்
 புண்ணுடை யெறுழ்த்தோட் புடையலங் கழற்காத்.
 பிறக்கடி யொதுங்காப் பூட்கை யொன்வான்
 ஒடிவி நெவ்வ ரெதிரின் றுரைஇ
 இடுக திறையே புரவெதிர்த் தோற்கென
 அம்புடை வலத்த ருயர்த்தோர் பரவ
 அனையை யாகண் மாநே பகைவர்

கால்களார் தன்னுதம்பரிப் புலிக்
கடம்பரி நெடுந்தேர் மீயிசை நடக்குகொட
புலவரைத் தோன்றல் பாவது சிணப்போர்
சிலவரை நிறீஇய கல்லிசைத்

தொலைபாக் கற்பின் தெம்முடையான். [பதிற்று-அல]

குன்றா சிறப்பின் கொற்றவள்ளையும்-குறையறுதலைச்செய்யாச் சென்றிச்
சிறப்பினைமுடைய கொற்றவள்ளையும்.

கொற்றவள்ளை-தோற்ற கொற்றவன் அளிக்கும் திறை, உதாரணம் வந்துழிக்
காண்க.

அழிபடை தட்டோர் தமிழ்ச்செய்யுடு தொகைஇ-மாற்றாவிடுபடைக்கலன் முதலி
பனவற்றைச் சம்மாட்டுச் சமத்து உளன் அழிந்தார்ப் பேணித், தாமலிக்கோடெலாடு
தொகுத்து எண்ணின்.

உதாரணம் :-

“வருதின வெல் வருகதின வெல்லென
வந்துவிடு விழுத்து நாங்காங் கிணைப்ப
மாலரி மாலை குழர் மாலிற்
தாயன் வந்த மூதி லானன்
அருஞ்சமர் நாங்கு முன்னின் நெறிந்த
ஒருரை யிருப்பினச் தெய்துநிறை யாகத்
திரிந்த நாப்பா முருத்தித்
தனக்கிந் தானைப் பெரற்புற கருமே.” [புறம்-உஅச]

இத்துணைப் கூறப்பட்டது வஞ்சி.

“உவரு மடபரு மறிவுதெரி செண்ணி
அறிந்தனை யருளா ராயின்
யாரிடி ணெடுந்தகை வாழ மாறே” [பதிற்று-எக]

என்பதும் இதன்சண் அடங்கும். இது முதலொழிவஞ்சி.

கழி பெருஞ் சிறப்பின் பதின்மூன்று துறை-மிகப் பெருஞ் சிறப்பையுடைய
பதின்மூன்று துறைத்தாம்.

வென்றோர் விளக்கம் முதலிய மூன்று மொழிந்த ஏனைய வெல்லாம் இரு திறத்தி
னர்க்கும் பொதுவாக சிற்றவின் கழிபெருஞ்சிறப்பெனக் கூறினார். இன்னும்
“கழிபெருஞ்சிறப்பின்” என்றமையின், பேரரசர் துணையாக வந்த குறுகில மன்னரும்
தாமும் பொலிவெய்திப் பாசுதையில் உரைத்ததும் பிறவும் கொண்க. இவைபற்றியன
துணைவஞ்சி, “நீயே புறவி னாவல்” [புறம்-சகச] “வள்ளிப் பார்ப்பாடந்த” [புறம்-சஎ]
என்னும் புறப்பாட்டுக்களில் காண்க. பிறவும் அன்ன.

(எ)

கூசு. உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே
முழுமுத லரண முற்றலுங் கோடலும்
அணுகெறி மரபிற் றுரு மென்ப.

இஃது, உழிஞைத்திணை பாமாறு உணர்த்துதல் முதலிற்று.

இ-ள்:—உழிகை மருதத்துப் புறம்-உழிகை என்னும் புறத்தினை மருதம் என்னும் அகத்தினைக்குப் புறமும்: முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும் அனைநெறி மரபிற்று ஆகும்-அது முழுமுதல் அரணம் முற்றதலும் அழித்தலுமாய் வருந்தன்மைத் தாயெ நெறியை மரபாக உடைத்து.

‘முதல் அரணம்’ என்றதனான், தலையும் இடையும் கடையும் என மூவகைப்படு மவற்றான் தலையரண். அல்தாவது, அரணிற்றுக் கூறென்ற இலக்கணம் பலவும் உடைத் தாதல். மருதத்திற்கு இது புறனுபவாறு என்னையெனின், வஞ்சியிற் சென்ற லீவந்த னெடு போர்செய்த லாற்றாது உடைந்து மாற்றுவெந்தன் அரண் வலியாகப் போர் செய்யுமாகலானும், அவர் நாட்டைத் தாகலானும், அவ்வழிப் பொருவார்க்கு விடியற்பொ முது காலமாகலானும் அதற்கு இது புறனாயிற்று. நாட்டெல்லையின் அழிப்பு உழி கையாகுமோ வெனின், அது பெரிதாயின் அதன் பார்ப்பும்; சிறிதாயின் வெட்சி புள் ஒதின ஊர்க்கொலை [புறத்தினை-கூ] யன் அடங்கும். (அ)

கூஎ. அதுவே தாணு மிருநால் வகைக்கே.

இஃது, உழிலைஞத்திணையை வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—அதுதான் இருநால் வகைத்து-உழிகைத்துறைதான் எட்டு வகைத்து.

அவையாமாறு முன்னர் காணப்படும். [ஏகாரமும் உம்மையும் அசைகள்.] (கூ)

கூஅ. கொள்ளார் தேளங் குறித்த கொற்றமும்

உள்ளியது முடிக்கும் லெந்தனது சிறப்புந்

தொல்லெயிற் றிவர்தலுந் கோலது பெருக்கமும்

அகத்தோன் செல்வமு மன்றி முரணிய

புறத்தோ னணங்குப பக்கமுந் திறப்பட

ஒருதான் மண்டிய குறுமைபு முடன்றே

வருபகை பேணுந் வாரெயி லுளப்படச்

சொல்லப் பட்ட நாலிரு வகைக்கே.

இதுவும் உழிகை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—கொள்ளார் தேளம் குறித்த கொற்றம் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன உழி கைத் துறையாம்.

கொள்ளார் தேளம் குறித்த கொற்றமும்-பகைவரது தேயத்தைக் கொள்ளக் குறித்த கொற்றமும். [கொள்ளார்-தன்னை இடைபெணக் கொள்ளாரும் தன் அனை யைக் கொள்ளாரும்.

உதாரணம்:—

“ஆளு வீகை யடுபோ ரண்ணின்
யானையு மலையிற் றேன்றும் பெருமநின்
ருனையுந் கடலி னெலிக்கும் வைந்துதி
வேலு மின்னின் விளங்கு ஞாலத்
தரசுதலை பணிக்கு மாற்றலை யாகலிற்
புரைதீந் தன்றது புதுவதோ வன்டே,
தண்புனற்பூச லல்லது கொந்து

சுனை வாயி லாவ வவன் றுடன்
முனைதரு பூசல் னெவ் னு மறியாது
புலிபுறம் காக்குவ குருளை போல
மெலிவில் செங்கோ வீபுறம் காப்பப்
பெருவிதல் யாணர்த் தாங் யாரிர்
சீழ்மடைக் கொண்ட வானையு முழுவர்
படைமிளிர்த் திட்ட பாமை மடைநர்
கரும்பிற் கொண்ட தெனும் பெருந்துறை
கீர்தரு மகளிர் குற்ற குவனாய்ம்
பன்புலக் கொளிர்த்து வருவீருக தமரும்
மொன்புல னெப்பி னன்னாட்டுப் பொருக
மலையி னிழிந்து மாக்கட னோக்க
பெலவை யிழிதரும் பல்யாறு போலப்
புலவ னெல்லா பிண்ணைக் கண்டா
நீயே, மருமதில் கணிச்சி வருகநைட் டித்துச்
கூற்றுநொருண் டன்ன முன்பொரு
மாற்றிரு கைநதர் மண்ணோடு கண்டாய்” [புறம்-சஉ]

உள்ளியது முடிக்கும் வேறதனது சிறப்பார்வையைத் து முடிக்கொருங் வேறதனது சிறப்பும்.

உதாரணம் :—

“அங்கை யாயினும னின்று கையினும
கயாளந தறிவை னெப்பரைவா வாரீகோர்
செறியரிச் சி மயிற் குறுநீவதாழி மகளிர்
பொலிந்தொட தழுகரை நெற்றி யாடுக
தண்ணன் பொருக - வெண்மனைத் சிதைதயச
கருங்கைக கொல்ல னஞ்செ யவவாய்
நெடுங்கை நலியம் பாத்த னிலையழிந்தது
ல்கமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக் காய்தொறுறு
கடியரந தடியு யமாசை தன்னூர்
நெடுமதில் வரைப்பிற கடியன் றியம்
நுங்கினி திருகத் தவந்தனா னுக்குநின்
சிலைத்தார் முச்சு கறங்க
மலைத்தனை யென்பது மாணுச்சி னடைத்தே. [புறம்-கஉ]

இன்னும் ‘உள்ளியது முடிக்கும் வேறதனது சிறப்பு’ மென்றதனால் அகத்தாசனை யழித்தது கூறலும் கொள்க.

உதாரணம் :—

“இரும்பிடித தொழுதியொடு பெருங்கயம் படியா
நெல்லுடைக கவனமொடு நெய்மிகல் பெருகு
திருத்தரை கோன்வெளில் வருகத் தொற்றி
நிலமிசைப் புரளும் கையவெய் துயிர்

தலமரல் யானை புருமென முழங்கவும்
பாலில் குழவி யவறவு மகளிர்
தலில் வறுந்தலை முடிப்பவு நீரில்
கிணைபினை நல்லி லினைகூடக் கேட்பவும
இன்னா தம்ம வண்டினி திருத்தல்
தன்னருக் துப்பின் உயமான் டேருன்றல்
அறவை யாயி னினதெனத் திறத்தல்
மறவை யாயிற் போவோடு திறத்தல்
அறவை ; மறவை மல்லை யாயின்
திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கடவின்
நீண்மதி லொருசிறை யொடுங்குதல்

மாலுத்தக வுடைத்திது மாலுங் காலை.” [புறம்-சச]

தொல் எயிற்று இவர்தலும்-தொல் எயிலின்கண் பரத்தலும்.

உதாரணம் :—

“புல்லார் புழுவோடு போககொழியப் பொருகன றுயப்
புல்லார் மருளப் படைப்பி—யொல்லார்
திறத்திறுத்த வாட்டனை புல்லார் மதிலின்
புறத்திறுத்தான் ; குகழல் னான்.” [வெண்பா-உழிஞை-உ]

தொலது பெருகமும்-தொற்புடையது பெருகமும்.

உதாரணம் :—

“நின்ற புழுவொழிய சிலலா புய்யோம்பி
இன்றுநாம் வைக லிழிவாகும்--வென்றெளிநும
பாண்டி னிறைதோற் புகுனிபாா னைகயணம்
வேண்டி வெளிவென்றான் உவந்தது.” [வெண்பா-உழிஞை-கஉ]

அகத்தான் செல்வமும்-அகத்தாசனது செல்வமும்.

உதாரணம் :—

“அளித்தோ தானை பாரியது பறம்பு
நளிகொண் றுரசின் சூவிரு முற்றினும்
உழவ ருழாந்ந நான்குபய னுடைத்தே
ஒன்றே, செறியலை வெதிரி நெல்வினை புமே
இரண்டே, திஞ்சனைப் பல்லின் பழமுழ்க் கும்மே
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கழங்குவீழ்க் கும்மே
நான்கே, அணிநிற வேளிர் பாய்தலின் மீதழிந்து
தினிரெடுங் குன்றந் தேன்சொரி யும்மே
வான்க ணற்றவன் மலையே வானத்து
மீன்க ணற்றதன் சுனையே யாங்கு
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி-ராயினும்
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்
தாளிற் கொள்ளலிர் வாளிற் றுரலன்
யானறி குவெனது கொள்ளு மாறே

கனர்புரி கரம்பின விநியாழ் பண்ணி
விரையொலி உகதனும் விதலியர் பின்வர
ஆடினார் பாடினார் செலினே
காடுங் குன்று மொருங்கு யும்மம். [புறம்-143]

அன்றி முரணிய புறத்தோன் அணங்குய பகரும்-அன்றி ம் டகைத்த புறத்தர்
சன் வருந்திய பக்கமும்.

உதாரணம் :—

“கஞ்சடை வாலையிற் றைகதலை உயர்த
சுவக வெகதிற னாகம் அக்கென்
விசம்புதிப் பிறப்ப, திருகப் பகைகொழி
பெருமலை விடரகத துருமெறிந் தாறுகுப்
புன்னறு புன்கண் டீர்த்த வென்வெற்
சினவெழு தானைச் செம்பியன் மரு
ராஅன் கலகத குண்டுகண் ணகழ
இடங்கருங் குட்டத் துடன்மெருக் கொடி
பாமக கொள்பவர் கடாரிழற் கதாஉத
முமுரண் முதலைய வெடுந் ரிலஞ்சி
செம்புறழ் புரிசைச் செம்மன் ஞாநா
வம்பணி பாலை உகதத்த துணைமயின
நலகவென் னாது சிதைத்தல்
வலையா னெடுகதனை செருவத் தானே. [புறம்-143]

திறதபட ஒரு தான மண்டி, குறுநாடு மு-வலிபட ஒரு காணாகச் சென்ற குறந
ழிணையும்.

உதாரணம் :—

“கணகணி கணநதகா லொணகழ் நெட்டிக
குடுமி கணநத வேம்பி நெண்டளிர்
நெடுங்கொடி யுழைகுப் பவரொடு மலைகத
குறநதொடி கழித்தகைச் சாபம பற்றி
நெடுநதேர் கொடிஞ்சி பொலிய நின்றேனான்
யார்கொல் வாழ்கவண் கண்ணிதார் பூண்டு
தால்கணைத் தன்று மிலனே பால்விட்
டாவினிடி மின்றியின் னனனே வயின்வரின்
உடன்றுமேல் கைத வம்ப மன்சரை
வியந்தன்று மிழிந்தன்று மிலனே யவரை
அழுத்தப் பற்றி யகல்லிகம் பார்ப்பெழக்
விழ்ந்துநிலஞ் சேர் வட்டதை
மகழ்கதன்று மல்கதன்று மதனிணு மிலனே.” [புறம்-143]

உடன்றோர் வருபகை பேனார் வாரெயில்-வெருண்டு வருகின்ற படைமயல்
பேனார் வாரெயில் உழிணையும்.

உதாரணம் :—

“மயிற்சணத் தன்னூர் மகிழ்ந்தேற லூட்டசு
சயிற்கழலார் கண்ணல் பூப்ப—வெயிற்கண்ணூர்
வியப்போர் செய்தாலுல் வென்றி யரிதரோ
மாயப்போர் மன்னன் மதில்.” [வெண்பா-உழிஞை-யக]

உளப்பட சொல்லப்பட்டிருக்காவிரு வதைத்து-உட்படக் கூறப்பட்ட எட்டு வகைத்து
பதினெட்டு, இருபத்தொன்பது என்பார் மதம் விலக்கியமை தோன்றப் பெயர்த்
துக தொகை கூறினார். இது கூறியது கூறலன்று; தொகை. (ய)

கக. குடையும் வானு நாட்கோ ளன்றி
மடையமை யேணியிசை மயக்கமுங் கடைஇச்
சுற்றம ரொழிய வென்றுகைக் கொண்டு
முற்றிய முதிர்வு மன்றி முற்றிய
அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியு மற்றதன்
புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை யானும்
நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசியு மதாஅன்
னார்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறனுப்
மதினியிசைக் கிவந்த மேலோர் பக்கமும்
இகன்மதிற் குடுமிகொண்ட மண்ணு மங்கலமும்
வென்ற வாளில் மண்ணோ டொன்றத்
தொகைநிலை யென்னுந் துறையொடு தொகைஇ
வகைநான் மூன்றே துறையென மொழிப.

இதவும் அது.

இ-ள்:—குடை நாட்கோள முதலாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள பன்னிரண்டு துறையும்
உழிஞைக் குரிய துறை. மேற்சொல்லப்பட்டவற்றின் விரிபும் பன்னிரண்டு உள என்ற
வாறு.

குடையும் வானும் நாள் கோள்-குடைநாட்கோள் வானநாட்கோள் என வருவன
வும்.

உதாரணம் :—

“நெய்யணிக செவ்வை நெடுந்தேர் நிலைபுகுசு
கொய்யுணைமா கொல்களிறு பண்விடுக—வையகத்து
முற்றக் கடியரண மெல்லா முரணவீந்த
கொற்றக் குடைநாட் கொள.” [வெண்பா-உழிஞை-உ]

இது குடைநாட்கோள்.

“வாணுட் கொளலும் வழிமொழிந்து வந்தடையாப்
பேணர் பிறைதொடே உம் பேர்மதிற்-பூணர்
அணிகொள் வனமுலையா ராடரங்க மேறிப்
பினிகொள்பே யாடும் பெயர்த்து.” [வெண்பா-உழிஞை-க]

இது வானநாட்கோள்.

மடை அமை ஏணி மிசை மயக்கமும்-மதிலிடத்து மடுத்தல் அமைந்த ஏணி சார்த்தி அசன்மேல் பொரும் போர்மயக்கமும்.

உதாரணம் :—

“சுடுமண் ணெடுமதிலீ சுற்றிப் பிரியார்
கடுமுர ணெஃகக் கழிய—வடுமுரண்
ஆறினா ரன்றி யரவு முடும்பும்போல்
ஏறினா ரேணி பலர்.” [வெண்பா-உழிஞை-கக]

கடைஇச் சுற்றமர் ஒழிய வென்று கைக்கொண்டு முற்றிய முதிர்வும்-செலுத்திச் சுற்றமர் ஒழிக என்று கைக்கொண்டு முற்றிய முதிர்வும்.

உதாரணம் :—

“காலை முரசு மதிலியம்பச் ஈண் ணன்று
வெலை விறல்வெய்போ டுஞ்சுதலும்—மாலை
அடுது மடிசிலென் றம்மதிலு ளிட்டார்
சொடுகழலார் முழை துடுப்பு.” [வெண்பா-உழிஞை-உக]

முற்றிய அகத்சோன் வீழ்ந்த ரொச்சியும்-முற்ற அகதனுள்ளான் வீழ்ந்த ரொச்சியும்.

உதாரணம் :—

“நீரூ வறியா நிலமுதற் கழித்த
சுருங்கா னெச்சிக் கண்ணார் குருஉத்தலை
மெல்லியன் மகளிர்க் கல்குற் றெடலை
பாசவுந் கண்டன மினியே வெருவரு
குருதிபொடு மயங்கி புருவு கரத்து
தெறுவா ட்பட்ட தெரிவாரன் செத்து
பருதுகொண் டிக்கவுந் கண்டனம்
மறம்புசன் மைநதன் மலைத வாறே.” [புறம்-உஎக]

அதன் புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமையும்-நொச்சியன் புறத்தாகிய உழிஞையான் வீழ்ந்த புதுமையும் [‘மற்று’ என்பது அசை. ‘ஆன்’ என்பது இடைச்சொல்.]

உதாரணம் :—

“காடுயர் வெற்பி னிலங்கண் டிரைகருதுந்
தோடுகொள் புள்ளின் றெகையொப்பக்—கடார்
முரணகத்துப் பாற முழவுத்தோன் மன்னர்
அரணகத்துப் பாய்ந்திழிந்தா ரார்த்து.” [வெண்பா-உழிஞை-உவி]

நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசியும்-கடங்கன் உளதாகிய ப்பாரின் கண்ணே வீழ்ந்த பாசு

உதாரணம் :—

“நாவாயுந் தோணியு மேல்கொண்டு நண்ணாதார்
ஓவார் விலங்கி யுடலவும்—ஓவார்
அகழி பரந்தொழுநு மங்குருதிச் சேற்றப்
பகழிவாய் வீழ்த்தார் பலர்.” [வெண்பா-உழிஞை-கன]

அஃது அன்று ஊர்ச்செரு வீழ்ந்த அதன் மறனும்-அஃது ஒழிப ஊர்ச்செருவின்
கண் வீழ்ந்த பாசிமறனும். [‘மற்று’ என்பது அசை.]

உதாரணம் :—

“பாயினர் மாயம் வையபாற் பலகாப்பு
மேயினு ரேய விகன்மறவ—ராயினர்
ஒன்றி புலாற ளுர்ப்புறத்துத் தார்தாங்க்
வென்றி யமர் விருந்து.” [வெண்பா-மொச்சி-உ]

மதில்மிசைக்கு இவ்நகர மேலோர் பக்கமும்-மதினமேற்கோடற்குப் படுத்த மதி
லோர் பக்கமும்.

உதாரணம் :—

“அகத்தன வாக்பழ னென்ற ளாணின்
புறத்தன போரெழிற் றிண்டோன்—உறத்தழிஇத்
தோட்டுரிமை பெற்ற துணைவனையார் பாராட்ட
வாட்டுரிசில் வானுலகி ளான்.” [வெண்பா-மொச்சி-எ]

இகல் மதில் குடிரி கொண்ட மண்ணும் மங்கலமும்-சம்முடன் இகலி மதில்மேல்
மின்றானை அட்டு அவன்முடிக்கும் கொண்ட மண்ணும் மங்கலமும்.

உதாரணம் :—

எங்கண் மலா வெயிற்குமரி கூடிய
மங்கல நான்யா மகிழ்தூங்கு—சொங்கலர் தார்ச்
செய்குடர்ப்புண் மன்னவன் செவடிக்கீழ் வைகினோ
மொய்குடர்ப்புண் மன்னர் முடி.” [வெண்பா-உழிஞை-உஅ]

வென்ற வாளின் மண்ணொடு ஒன்ற-வென்ற வாளின் மண்ணும் மங்கலமும்
பொருத்த.

உதாரணம் :—

“தீர்த்தநீர் பூவொடு பெய்து திசைவிளங்கக்
கூர்த்தவாண் மண்ணிக் கொடித்தேரான்—பேர்த்து
மிடியார் பணைதுவைப்ப லிம்மதிழன் வேட்டான்
புடையா னறையப் புகழ்.” [வெண்பா-உழிஞை-உஎ]

தொகைநிலை-அம்மதிலழித்தமைமான் மற்றுள்ள மதில்கள்வரைப்பில் மாறு
பட்ட வேந்தரும் முரண் அலிந்தபடி யடைதல்.

உதாரணம் :—

“வென்றுலந்த திரிய வேண்டெயுலத் திறுத்தவர்
வாடா யாணர் னடுகிறை கொடுப்ப
நல்கனை யாகுமதி யெம்மென் றருளிக்
கலம்பிறங்கு வைப்பிற் கடற்றிரை யாத்தநின்
நெல்புகழ் மூனாச் செல்குவை யாயிற்
செம்பொறிச் சிலம்பொ டணித்தழை தூங்கும்
எந்திரத் தகைப்பி னம்புடை வாயிற்
கோள்வன் முதலைய ருண்டுசண் ணகழி

வாஹு வோங்கிய வணிகதுசெய் புரிசை
ஒன்னத் தெவவர் முனைகெட விலங்கி
நின்னிற் றகத மன்னெயி லல்லது
முன்னும் பின்னுநின் முன்னே ரோம்பிய
எயின்முகப் படுத்தல் பீாவது வணியினும்
பிறிதாறு சென்மதி சினங்கெழு குருசில்
புத்புறந் தழீஇப் பொன்பினிப் பசிகைக்
குழுஉ சிலைப் புதலிற் கதவமே காணில்
தேம்பாய் கடாமொடு காழகை நீவி
வேங்கை வென்ற பொறிகிளர் புகர்நதல்
ஏத்துகை சுருட்டிக் தோட்டி நீவி
மேம்படு வெல்கொடி நடங்கத

தாங்க லாகா வாங்குநின் களிதே. [பதிற்று-௭௩] (௧௧)

என்னும் துறையொடு தொகைஇ வகை நால்மூன்று என மொழிப-என்னும் துறையொடு கூடி உழிஞைவகை பன்னிரண்டு என்று உறுவர்.

எடு. தும்பை। தானே நெய்தலது புறனே
மைந்துபொரு ளாக வந்த வேந்தனைச்
சென்றுதலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற் றென்ப।

இது, தும்பைத்திணை யாமாறு உணர்த்துதல் நதலிற்று.

இ-ள்:—தும்பை நெய்தலது புறன்-தும்பை என்னும் திணை நெய்தல் என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனும், மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனை சென்று தலையழிக் கும் சிறப்பிற்று-அது வலி பொருளாகப் போர்கருதி வந்த அரசன்கண் சென்று அகநை தலையழிகும் சிறப்பிணையுடைத்து.

இதனானே “எதிருந் தல் காஞ்சி” [புக-அற்போக-௧௪௪௪] என்பாளை மறுத்த வாறு அறிக. அதற்கு இது புறனாவாறு என்னையெனின், இருபெருவேந்தரும் ஒரு கணத்துப் பொருதலின், அதற்கு இடம் கடும் மலையும் கழனியும் ஆகாமையானும், களரும் மணலும் பரந்த வெளியிலத்துப் பொருதல் டவண்டுதலானும், அநிலம் கடல்சார்ந்த வழியல்லது இன்மையானும், நெய்தற்கு ஓதிய ஏற்பாடு போர்த்தொழிற்கு முடிவாதலானும் நெய்தற்குப் புறனாயிற்று. [‘என்ப’ அசை.] (௧௨)

எக. கணையும் வேலுந் துணையுற மொய்ததலிற்
சென்ற வுயிரி னின்ற யாக்கை
இருசிலந் தீண்டா வருசிலை வகையோ
டிருபாற் பட்ட வொருசிறப் பின்னே.

இது, தும்பைத்திணையின் சிறப்பியல் உணர்த்துதல் நதலிற்று. இது மேலன போல ஒரு பாற்கு மிகுதலின்றி இருவகையார்க்கும் ஒத்த இயல்பிற்கும்; ஒருவர் மாட்டும் மிகுதல் இல்லை.

இ-ள்:—கணையும் வேலும் துணையுற மொய்ததலின் சென்ற உயிரின் நின்ற யாகை-கணையும் வேலும் படைத்துணையாகக்கொண்டு பொருதல் காரணமாகச் சென்ற உயி

ரின் நின்ற யாக்கை, இருநிலம் தீண்டா அரு நிலைவகையொடுநீர் அட்டை கால்வயட்
பட்டு உடலினின்ற உயிர் பிரிக்கப்படுமாறு, இருபால் பட்ட ஒரு சிறப்பின்று-இருபாற்
படுக்கப்படும் அற்ற துண்டம் இணைந்தது போன்று ஆடலொத்த பண்பினை யுடையது.
[இருநிலம் தீண்டா அருநீருட் கிடக்கும் அட்டை.] (யசு)

எஉ. தானை யானை குதிரை யென்ற
நோன ருட்கு மூவகை நிலையும்
வேன்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி யொருவன்
தான்மீன் டெறிந்த தார்நிலை யன்றியும்
இருவர் தலைவர் தபுதிப் பக்கமும்
ஒருவ னொருவனை யுடைபடை புக்குக்
கூழை தாங்கிய பெருமையும் படையறுத்தப்
பாழி கொள்ளு மேமத் தானுங்
களிறெழிந் தெதிர்ந்தோர் பாடுங் களிற்றொடு
பட்ட வேந்தனை யட்ட வேந்தன்
வாளோ ராடு மமலையும் வாள்வாய்த்
திருபெரு வேந்தர் தாமுஞ் சுற்றமும்
ஒருவரு மொழியாத் தொகைநிலைக் கண்ணுஞ்
செருவகத் திறைவன் வீழ்வுறச் சினைஇ
ஒருவனை மண்டிய ஸலிசை நிலையும்
பல்படை யொருவன் குடைதலின் மற்றவன்
ஒள்வாள் வீசிய னாழிவா முளப்படப்
புல்லிக் தோன்றும் பன்னிரு துறைத்தே.

இது, தம்பைத்திணை பாடுபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—நோனார் உட்கும் தானை யானை குதிரை என்ற மூவகை நிலையும்-பகைவ
ரால் உட்கப்படுகின்ற தானையும் யானையும் குதிரையுமாகிய மூவகைப்பட்டவற்றினது
நிலையும்.

தானை நிலை வருமாறு:—

“வெண்குடை மதிய ம்மனிலாத் திகழ்தரக்
கண்கூ டிறுத்த கடன்மருள் பாசறைக
குமரிப்படை தழீஇக் கூற்றுவனை யாடவர்
தமர்பிற ரறியா வமர்மயக் கழுவத்
திறையும் பெயருந் தோற்றி னுமருள்
மாண்முறை தபுத்தீர் வம்மி னீங்கெனப்
போர்மலைத் தொருசிறை நிற்ப யாவரும்
அரவுமிழ் மணியிற் குறுகார்
நினை தார் மார்பினின் கேள்வனைப் பிறரே.” [புறம்-உசு]

“கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெடலேல பறியா நகும்.” [குறள்-எசு]

“நறுவிரை துறத்த ாரெவெண் கூத்தல்
சர்க்கா முன்ன திரங்குகண் வறுமுலைச்
செம்முது பெண்டின் காதலஞ் சிறுஅன்
குடப்பாற் சில்லுதை போலப்
படைக்குறோ யெல்லீந் தானு யினனே.” [புறம்-உகக]

“தற்கொன் பெருவீரல் வேந்துவப்பத்தானவர்
கொற்கத் துலந்தானு மாகுமாற் பிற்பிற்
பலர்புகழ் செல்வத் தருஉம்பற் பலர்தொழ
வானக வாழ்க்கைப் பீ மா லன்னதோர்
மேன்மை யிழப்பப் பழுவருவ செய்ப்பொ
தானே ம்ப்பாரு முயிர்க்கு.”

இஃது ஓர் வீரன் கூற்று.

யானைநிலை வகுமறு:—

“கையொடு கையோ டொருதுணி கோட்டது
மொய்யிலைவென் மன்னர் முடித்தலை—பைய
உயர்பொய்கை நீராட்டிச் செல்லுமே யங்கோர்
வயவெம்பார் மாண்ட களிறு.”

ததினாநிலை வகுமறு:—

“நிலம்பிறக் கிடுவது போற்குளம்பு கடைபூ
உள்ள மழிக்குந் கொட்பின் மான்மேல்
என்றார்ச் செருக்குந் காளை கூர்த்த
மெடுவெ லென்க தெஞ்சவடு வினைப்ப
வாட்டிக் காண்ப வறுமெ கெருவை
உரைசால் சிறப்பின் வேந்தன் முன்னர்க்
கரைபொரு முன்னிற் திணையற் போழ்த்தவர்
கபந்தலை மடப்பிடி புலம்ப

இருமருப் பியானை யெறிந்த வெற்கே.” [புறம்-காக]

வேல்விரு வேந்தனை மொய்த்தவழி ஒருவன் தான்மீண்டு எறிந்த தார் நிலை
புறம்-வேல்வென்றி மிகலையே கண்ணோக்குடையனாய்க் கனத்து முகப்பிற் சென்ற வேல்
தனை மாற்றார் குழந்த விடத்து வேந்தன் பாலினனாய் மற்றோர் தலைவன் தன்னிலை
விட்டுத் தன்வேந்தனுமாட் டடுத்துத் துணையாய் மாற்றரை எறிந்த தார்நிலையும்.

உதாரணம்:—

“நிரப்பாது கொடுக்குஞ் செல்வமு மிலனே
இல்லென மறுக்குஞ் சிறுமைபு மிலனே
இறைபுறு விழுமந் தாங்கி யமரகத்
திரும்புகவைக் கொண்ட விழுப்புணைய் தீர்த்து
மருந்துகொண் மரத்தின் லாவடு மயங்கி
வடுவின்று வடிந்த யாக்கையன் கொடையெதிர்த்
தீர்த்தையோனே பாண்பசிப் பகைஞன்” [புறம்-கஅய]

எனப் பாணன் அது தோன்றப் புகழ்ந்தவாறு காண்க.

அன்றி இருவர் தலைவர் தபுதி பக்கமும்-அஃதல்லாமல் படைநின்று பொராரின்ற இருவரும் தம்முட் பொருது படுதலும்.

உதாரணம்:—

“காய்ந்து கடும்களிறு கண்கனலக் கைகூடி
வேந்த ரிருவரும் விண்படர-ஏந்து
பொருபடை மின்னப் புறங்கொடா பொங்கி
இருபட்டையு நீங்கா விகல்.” [வெண்பா-தும்பை-கூஉ]

ஒருவன் ஒருவனை உடைபடை புக்கு கூழை தாங்கிய பெருமையும்-ஒருவன் ஒரு வனைக் கெடுபடையின்கண் புக்குக் கூழை தாங்கிய பெருமையும்.

உதாரணம்:—

“கோட்டங் கண்ணிபுக் கொடுத்திரை யாடைபும்
வேட்டது சொல்லி வேந்தனைத் தொடுத்தலும்
ஒத்தன்று மாதோ விவற்கே செற்றிய
திணிநிலை யலறக் கூழை போழ்ந்துதன்
வடிமா ணெஃகக் கடிமுகத் தேந்தி
ஓம்புமி னோம்புமி னிவனெனை வோம்பாது
தொடர்கொள் யானையிற் குடர்கா நட்பக்
கன்றமர் கறவை மான
முன்சமத் தொழிந்ததன் றேழுந்கு வருமே.” [புறம்-உஎடு]

படை அறுத்து பாழிகொள்ளும் ஏமமும்-கருவியை அறுத்து மல்லினால் கொள்ளும் ஏமமும். [அத்தும் ஆனும் சாரியை.]

உதாரணம்:—

“நீலக் கச்சைப் பூவா ராடைப்
பீலிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறவன்
மேல்வருங் களிற்றொடு வேறுந் தினியே
தன்னுந் துரக்குநன் போலு மொன்னவர்
எஃகுடை வலத்தர் மாவொடு பரத்தரக்
கையின் வாங்கித் தழீஇ
மொய்ம்பி னூக்கி மெய்க்கொண் டனனே.” [புறம்-உஎச]

களிறு ஏறிந்து ஏதிரந்தோர் பாடும்-களிறு ஏறிந்து ஏதிரந்தோர் பாடும்.

உதாரணம்:—

“அரசா கெந்தை யாண்டினன் கொல்லோ
குன்றத் தன்ன களிற்றொடு பட்டோன்
வம்புலன் போலத் தோன்று முதுக்காண்
வேணில் வரியணில் வாலத் தன்ன
கான வூகின் கழன்று குழுது
விரியல் வான்குழற் சரியற் றக்க
நீரும் புல்லு மீயா துமணர்
யாதுமி லொருசிறை முடத்தொடு துறந்த

வாழா வான்பக டேய்ப்பத் தெவ்வர்ப்
பேருயிர் கொள்ளு மாதோ வது கண்டு
வெஞ்சின யானை வேந்தனு மிக்கனத்
தெஞ்சலிற் சிறத்தது பிறிதொன் றில்லெனப்
புணர்கொன்ற கருமை கோங்கி
தெஞ்சற வீழ்ந்த புரைமை போனே” [புறம்-காவு]

களிற்றொடு பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன் வான்றார் ஆடும் அமலையும்-களிற்று
டன் போந்து மலைந்துபட்ட இடைவளை மிக்க வேந்தன் படையாளர் நெருங்கி மற்ற
வளைப் பாடும் பாட்டும்.

அமல்-நெருங்கல். அதனாலாய பாட்டுக்கு ஏற்புடைத்தாயிற்று.

உதாரணம்:—

“வீழடிவீர் நிருத்த விபலா ாங்கண்
கோடியர் முழுவின் முன்ன ராடல்
வல்ல னல்லன் வாழ்கவன் கண்ணி
வலம்படு முரசுந் துடைப்ப வாளுயர்த்
திலங்கு புணன் பொலங்கொடி யுழிநெருயன்
மடம்பெரு மையி ளுடன்றுமேல் வந்த
வேந்துமெய்ம் மறந்த வாழ்ச்சி
வீந்துகு போர்க்கனத் தாடுங் கோவே” [பதிற்று-௭௬]

வான் வாய்த்து இருபெரு வேந்தர் தாமும் சுற்றமும் ஒருவரும் ஒழியா தொகை
நிலையும்-வாள்வொழில் முற்றி இரு பெருவேந்தர் தாமும் சுற்றமும் ஒருவரும் ஒழியா
மல் பட்ட பாடும். [‘கண்’ என்பது இடைச்சொல்.]

உதாரணம்:—

“வருதார் தாங்கி யமர்மிகல் யாவது
பொருதாண் டொழிந்த மைந்தர்புண் டொட்டுக்
குருதிச் செங்கைக் கூந்த நீட்டி
நிதங்கன ருருவிற் பேஎய்ப் பெண்டிர்
எடுத்தெறி யனந்தற் பறைச்சிர் தூங்கப்
பருத்தனத் துற்ற தானையொடு செருமுனிக்
தறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்
தாமாய்ந் தனரே ருடைதுளங் கினவே
உடைசால் சிறப்பின் முரசொழிந் தனவே
பன்னூ றடுக்கிய வேறுபடு பைஞ்ஞிலம்
இடங்கெட வீண்டிய வியன்கட் பாசறைக்
களங்கொன்ற ருரியோ ரின்றித் தெறுவர
உடன்வீழ்ந் தன்றா லமரே பெண்டிரும்
பாசடகு மிசையார் பனிகீர் மூழ்கார்
மார்பகம் பொருந்தி யாங்கமைந் தனரே
வாடாப் பூவி னிமையா நாட்டத்து
நாற்ற ஷணவி னேரு மாற்ற

அரும்பெற லுலக நிறைய

விருந்துபெற் றனராற் பொலிகளும் புகழே.” [புறம்-௬௨]

செரு அகத்து இறைவன் வீழ்வுறச் சினைஇ ஒருவனை மண்டிய நல்லிசை நிலை யும்-பொரு களத்துத் தன் லெந்தன் பட புது கண்டு கறுத்தெழுந்து படைத்தலைவன் வீரனொருவனை நெருக்கிப் பொருத ஒரு ஈழ்புகழ் நிலைமையும்.

உதாரணம்:—

“வான ஈரவைவன் படர் செண வரடுப்பா

மானமே நெய்ப்பா மறம்விதகாத்—தேனிமிருங்

களவழி கண்ணிக் கழல்வெய்யோன் வானமர்

ஒள்ளழலுள் லேட்டா னுயிர்.” [வெண்பா-தும்பை-௨௬]

பல படை ஒருவற்கு உடைதலின் அவன் ஒள்வான் வீசிய நூழிலும்-பல படை ஒருவற்குக் கெடுதலின் அவன் ஒன்றிய வான் வீசிய நூழிலும்.

அது பலரைக் கொல்லுதல். [‘மற்று’ அசை.]

உதாரணம்:—

“ஒருவனை யொருவ னெதலுந் தொலைதலும்

புதுவ தன்றிப் புதுக திபற்றை

இன்றி னூங்கோ கேளால் சிரளன்

மன்ற லேம்பின் மாச்சினை நண்டளர்

நெடுகொழு யுழினைப் பவரொடு மிடைந்து

செறியத் தொடுத்த தேம்பாப தெரியல்

ஒலியன் மாலையொடு பொலியச் சூழப்

பாடின நெண்கிணை கறங்கக் காண்டக

ராகெழு திருவிற் பெரும்பூட் செழியன்

பீடுஞ் செம்மலு மறியார் கூடிப்

பொருது மென்று தன்றலை வந்த

புனைகழ் லெழுவர் நல்வல மடங்க

ஒருதா னுகிப் பொருதுகளத் தடலே” [புறம்-௭௬]

எனவும்,

“வள்ளை நீக்கி வயின்முகந்த

கொள்ளை-சாற்றிய கொடுமுடி வலைஞர்

வேழப் பழைத்து நூழி லாட்டு” [மதுரைக்காஞ்சி-௨௫௫-௭]

எனவும் பல உயிரை ஒருவன் கொன்றதனை நூழில் என்றவாறு அறிக.

உளப்பட புல்லி தோன்றும் பன்னிரு துறைத்து-உட்படப் பொருந்தித் தோன்றும் பன்னிரு துறைகளை யுடைத்து. [ஏகாரம் ஈற்றசை.] (யச)

என. வாகை தானே பாலையது புறனே

தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றைப்

பாகுபட மிகுகிப் படுத்த லென்ப.

இது, வாகைத்திணை யாமாறு உணர்த்துதல் நுகலிற்று.

இ-ள்:—வாகை பாலையது புறன்-வாகைத்திணை பாலை என்னும் அகத்திணையினது புறமும்; தாலில் கொண்கை தத்தம் கூற்றை பாசுபட மிகுதிப்படுத்தல் என்பது. அது கேடில்லாத கோட்பாட்டினைடைய தத்தமக்குள்ள இயல்பை வேறபட மிகுதிப்படுத்தல் என்பர்.

அதற்கு இது புறனாவது என்னெனின், பாலையாவது தனக்கென ஒரு நில 'நின்றி எல்லா சிலத்தினும் காலம் பற்றிப் பிறப்பதுபோல,' இதுவும் எல்லா சிலத்தினும் எல்லாக்குலத்தினும் காலம்பற்றி நிகழ்வதாகவுமாம், ஒத்தார் இருவர் புணர்ச்சியினின்றும் புகழ்ச்சிகாணமாகப் பிரி மாறபோலத் தன்னோடு ஒத்தாரினின்றும் கீழ்க் புகழப்படுதலானும் அதற்குது புறனாயிற்று. அஃது ஆமாறு வருகின்ற ருத்தி. மக்களானும் விளங்கும்.

(வகு)

எசு. அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்

ஐவகை மரபி னரசர் பக்கமு

இருமுன்று மரபி னேனோர் பக்கமு

மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமு

நெயிரி னாற்றிய வறிவன் நேயமு

நாளிரு வழக்கிற் ரூபகப் பக்கமும்

பாலறி மரபிற் கொருநர் கண்ணும்

அணைநிலை வகையோ டாங்கெழு வகையால

தொகைநிலை பெற்ற தென்மனார் புலவர்.

இது, வாகைத்திணை பாசுபடமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

பார்ப்பனப் பக்கம் முதலாகப் பொருள் பக்கம் ஈராகச் சொல்லப்பட்ட அத்தன்மைத்தாகிய நிலைவகையோடே ஏழ்வகையால் தொகை நிலைபெற்றது [வாகைத்திணை]. எனவே தொகைநிலை பல வெண்பது பெறுதும்.

இ-ள்:—அறு வகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்-ஆறு நிறனாகிய அகதணர் பக்கமும்.

அறுவகைப்பட்ட பக்கம் எனச் சுட்டுக. அவையாவன: — ஓதல், ஓதுவீத்தல், வேட்டல், வேட்பீத்தல், சதல், ஏற்றல் என்பன. இவ்வொழுக்கத்தால் மிகுதல் வாகையாம் என்பது. பார்ப்பனப் பக்கமும் என்றதனால் அப்பொருளின் மிகுதி கூறலும் இதன்பாற் படும். இது மேல்வருவனவற்றிற்கும் ஒக்கும்.

ஓதலாவது கல்வி.

ஓதல்வருமாறு:—

“ இம்மை பபக்குமா லீயக் குறைவின் றுல்
தம்மை வினக்குமாற் ருமுனராக் கேடின்றல்
எம்மை யுலகத்தும் யாங்காணும் கல்விபோல்
மம்ம ஈறுக்கு மருந்து. ” [சாஸி-கல்வி-2]

இது கல்வியின் விழுப்பம் கூறிற்று.

“ ஆற்றவுக் கற்று ஈறிவுடையா ரஃதுடையார்
காற்றினையுஞ் செல்லாத நாடிவிலை யநாடு

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

வேற்றுநா டாகா தமவேயா மாதலால்
ஆற்றண வேண்டுவ தில்.” [பழமொழி-௧௧௧]

இது சுற்றோர்க்கு உளதாகும் விழுப்பம் கூறிற்று. இஃது ஏனைய மூன்று வருணத்தார்க்கும் ஒக்கும்.

ஓதுவித்தலாவது சுற்பித்தல்.

ஓதுவித்தல் வருமாறு:—

“எண்பொருள வாகச் செலச்சொல்லித் தான்பிறர்வாய்
நண்பொருள் காண்ப தறிவு. [குறள்-௪௨௪]

வேட்டலாவது வேன்வி செய்தல்.

வேட்டல் வருமாறு:—

“நன்றாய்ந்த நீணியிர்சடை
முதுமுதல்வன் வாய் போகா
தொன்றுபுரிந்த வீரிரண்டின்
ஆறுணர்ந்த வொருமுதுதூல்
இகல்கண்டோர் மிகல்சாய்மார்
மெய்யன்ன பொய்யுணர்ந்து
பொய்யோராது மெய்கொளீஇ
மூவேழ் துறையு முட்டின்று போகிய
உரைசால் சிறப்பி னுரவோர் மருக
வினைக்குவேண்டி நீபுண்ட
புலப்புல்வாய்க் கலைப்பச்சை
சுவற்புண்ணாண் மிசைப்பொலிய
மறங்கடிந்த வருங்கற்பின்
அறம்பகர்ந்த விலைகுடிச்
சிறுதுதற்பே ரகல்குந்
சிலசொல்லிற் பல்கூந்தனின்
நிலைக்கொத்தரின் மனைத்துணைவியர்
தமக்கமைந்த தொழில்சேட்பர்
காடென்ற நாடென்றாக்
கீரேழி னிடமுட்டாது
நீர்நாண நெய்வழங்கியும்
எண்ணணப் பலவேட்டும்
மண்ணணப் புகழ்பாரப்பியும்
அருங்கடிப் பெருங்காலை
விருந்துற்றரின்? நிரந்தேருநிலை
என்றும்,
காண்கதில் லம்ம யாமே குடாஅது
பொன்படு நெடுவரைப் புயலேறு சிலைப்பிற்
பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்குந்
தண்புனற் படப்பை யெம்மூ ராண்கண்

உண்டுத் தின்று மூர்கது மாடுகஞ்
செல்வ வத்தை யானே செல்வாது
மழையண் ணுப்ப நீடிய நெடுவரைக்
கழைவள ரிமயம் போல

சிலீஇய ரத்தைந் சிலநீசை யானே.” [புறம் - ௪௫௬]

வேட்பித்தலாவது, வேள்வி செய்வித்தல். “களிகடலிற்குத் குட்டத்து” என்னும் பதப்பாட்டினுள்

“ஆன்ற கேள்வி யடங்கிய கொண்கை

நான்மறை முதல்வர் சுற்ற மாக

மன்ன ரேவல் செய்ய மன்னிய

வேள்வி முற்றிய வான்வாய் வேட்டே” [புறம்-௨௧]

என அரசன வேட்பித்தவாறும் பார்ப்பார் வேட்ட வாறும் கண்டுகொள்க.

அதலாவது, இல்லென இரட்டோர்க்குக் கொடுத்தல்.

உதாரணம் :—

“இவனென்னு மெவவு முடையாமை ய்தல்

குலனுடையான் கண்ணே யுள.” [குறள்-௨௨/௩]

ஏதலாவது, கோடல்; கொள்வோன் தனது சிறப்பிற் குன்றாமல் கோடல்.

உதாரணம் :—

“இவ்வலா பு வலை நீடி மல்லை

பு வல ரிர வலர்ச கல்லை, மல்லா

இவ்வல ருண்மையும் காணினி யிரவலா

கீவோ ருண்மையும் காணினி நின்னூர்க

கடிமரம் வருதத் தந்தியாம் பிணித்த

நெடுநல் யானையெம் பரிசில்

கமோன் ரேன்றல் செல்வல் யானே.” [புறம்-௧௬௨]

ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்—ஐவகைப்பட்ட அரசர் பக்கமும்.

அவையாவன, ஓதலும் வேட்டலும் ஈதலும் படைவழங்குதலும் குடியோம்புதலுமாம். இவற்றுள் மூன்று மூன்றும் மேற் சொல்லப்பட்டன. ஏனைய இரண்டும் இனிக் கூறப்படுகின்றன.

படை வழங்குதல் வநுமாறு :—

“கடுங்கண்ண கொள்களிற்றா

காப்புடைய வெழுருருக்கப்

பொன்னியற் புணைதோட்டியான்

முன்புதரநது சமத்தாங்கவும்

பாருடைத்த குண்டகழி

நீரமுவு சிவப்புக்குறித்து

சியிர்பரிய மாதாங்கவும்

ஆவஞ் சேர்ந்த புறத்தை தேர்மிசைச்

சாப நோன்றூண் வடுக்கொள வழங்கவும்

பரிசிலர் கருங்கல கல்கவுங் ருசில்
வலிய வாருநின் ருடோய் தடக்கை
புலவுநாற் றத்த பைத்தடி
பூகாற் றத்த புகைகொளீஇ யூன்றவை
கறிசோ முண்டு வருந்ததொழி லல்லது
பிறிதுதொழி லறியா வாகலி னன்று
மெல்லிய பெரும தாமே நல்லவர்க்
காரணங் காகிய மார்பிற் பொருநர்க்
கிருநிலத் தன்ன நோன்மைச்
செருமிரு சேய்யநிற் பாடுநர் கையே.” [புறம்-௧௪]

குடியோம்புதல் வருமாறு:—

“இருமுந்நீர்க் குட்டமும்
வியன்ஞாலத் தகலமும்
வளிவழங்கு திசையும்
வறிதுநிலையு காயமும்
என்றங்கு,
அவையனந் தறிவினு மனத்தற் கரியை
அறிவு மீரமும் பெருங்க ணேட்டமுஞ்
சோறுபடுக்குந் தியோடு
செஞ்ஞாயிற்றுத் தெறலல்லது
பிறிதுதெற லறியாரின் னிழல்வாழ் வோரே
திருவி லல்லது கொலைவில் லறியார்
நாஞ்சி லல்லது பட்டையு மறியார்
திறனறி வயவரொடு தெவ்வர் தேயவப்
பிறர்மண் ணுண்ணுஞ் செம்மனின் னாட்டு
வயவுறு மகளிர் வேட்டுணி னல்லது
பகைவ ருண்ணு வருமண் னினையே
அம்புதுஞ்சுங் கடியரணல்
அறந்துஞ்சுஞ் செங்கோலையே
புதுப்புன் வரின்னும் பழம்புட் போகினும்
விதுப்புற வறியா வேமக் காப்பினே
அனையை யாகண் மாறே
மன்னுயி ரெல்லா நின்னஞ் சும்மே.” [புறம்-௨௨]

‘பக்கம்’ என்றதனான் அரசரைப்பற்றி வருவனவற்றிற்கெல்லாம் இதுவே ஒத்தாக்கொள்க.

இருமுன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்-ஆறு மரபினையுடைய வணிகர் வேளாளர் பக்கமும்.

வணிகர்க்குரிய ஆறு பக்க மாவன :—ஓதல், வேட்டல், சதல், உழவு, வாணிகம், விரையோம்பல்.

உதாரணம் :—

“உழுது பயன்கொண் டொலிநிறை யோம்பிப்
பழுதிலாப் பண்டம் பகர்த்து—முழுதுணை
ஒதி யழல்வழிபட் டோம்பாத வினையான்
ஆதி வணிகர்க் கரசு.” [வெண்பா-வாணை-வ]

வேளாண் மார்த்தர்க்குரிய ஆறு மரபாவன :—உழவு, உழவொழிந்த தொழில், விருந்தோம்பல், பகடு புறத்தருதல், வழிபாடு, வேதமொழிந்த கல்வி.

உதாரணம் :—

“சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலக மதனூல்
உழன்று முழுவே தலை.” [குறள்-க 0 ௩ ௧]
“கருமஞ் செய்வொருவன் கைதுவே னென்னும்
பெருமையிற் பீடுடைய தில்.” [குறள்-க 0 ௨ ௧]
“இரவா ரிரப்பார்க்கொன் நீவர்க் கவாத
கைசெய்துண் மாலை யவர்.” [குறள்-க 0 ௩ ௮]
“பகடு புறத்தருநர் பார மோம்பி.” [புறம்-௩௮]
“இருக்கை யெழுது மெதிர்செவவு மேனை
விடுப்ப வொழிதலோ டின்ன—குடிப்பிறத்தார்
குன்ற வொழுக்கமார்க் கொண்டார் கயவரோ
டொன்ற ஷுணர ந்பாற் றன் து.” [நாலடி-குடிபிறப்பு-௪]
“வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே.” [புறம்-௧௮௩]

இவை ஆறும் வந்தவாறு காண்க.

மறுவில் செய்தி மூவகை காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறிவன்தேயமும் - குற்ற மற்ற செயலையுடைய மழையும்கு பணியும் வெயிலுமாகிய மூவகைக் காலத்தினையும் நெறியினுற் பொறுத்த அறிவன்பக்கமும்.

இறந்தகாலம் முதலாகிய மூன்று காலத்தினையும் நெறியினால் தோற்றிய அறிவன்பக்கம் என்றாலோ வெனின், அது முழுதுணர்ந்தோர்க் கல்லது புலப்படாமையின் அது பொருளின் தென்க. பன்னிருபடலத்தன் “பணியும் வெயிலும் கூதிரும் யாவும், தனியில் கொண்கையொடு தோன்மை யெய்திய, தணிவுற் றறிந்த கணிவன் முல்லை” எனவும் ஒதுதலின் மேலதே பொருணாகக் கொண்க.

அறிவன் என்றது கணிவனை. மூவகைக்காலமும் நெறியினு லாற்றதலாவது, பகலும் இரவும் இடைவிடாமல் ஆகாயத்தைப்பார்த்து ஆண்டு நிகழும் வில்லும் மின்னும் ஊர்கோளும் தாமரும் மீன்வீழ்வும் தோன்றிலையும் மழைநிலையும் பிறவும் பார்த்துப் பயன் கூறல். ஆதலான் மூவகைக்காலமும் ‘நெறியின் ஆற்றிய அறிவன்’ என்றார்.

உதாரணம் :—

“புரிவின்றி யாக்கைபோற் போற்றுவ போற்றிப்
புரிவின்றிப் பட்டாங் கதியக்—நிரிவின்றி

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

விண்ணில் வலகம் விளைக்கும் விளைவெல்லாங்
கண்ணி யுரைப்பான் கணி.” [வெண்பா-வாகை-உய]

நால் இருவழக்கின் தாபத் பக்கமும்-எட்டுவகைப் பட்ட வழக்கினையுடைய தாபத்
பக்கமும்.

அவையாவன :—நீராடல், நிலத்திடை கிடத்தல், தோலுடுத்தல், சடைபுனைதல்,
எரியோம்பல், ஊரடையாமை, காட்டிலுள்ள உணவுகோடல், தெய்வபுசையும் அதிதி
பூசையும் செய்தல்.

உதாரணம் :—

“நீர்பலகான் மூழ்க் நிலத்தகைஇத் தோலுடைபாச்
சோர்சடை தாழ்ச் சுடரோம்பி—ஊரடையார்
கானகத்த கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல்
வானகத் துய்க்கும் வழி.” [வெண்பா-வாகை-சச]

“ஒவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பிற்
பாவை யன்ன குறுந்தொடி மகளிர்
இழைநிலை நெகிழ்த்த மன்னற் சண்டிகும்
சுழைக்க நெடுவரை யருவி யாழிக்
கான யானை தந்த விறகற்
கடுந்தெற்ற செந்தீ வேட்டுப்
புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே.” [புறம்-உருக்]

“கறங்குவெள் ளருவி யேற்றலி னிறம்பெயர்ந்த
தில்லை யன்ன புல்லென் சடையோ
டள்ளிலைத் தாளி கொய்யு மோனே
இவ்வழங்கு மடமயில் பிணிக்குஞ்
சொல்வலை வேட்டுவ னுயின் முன்னே.” [புறம்-உருஉ]

இவற்றுள்ளும் சிலவந்தவாறு காண்க.

பால் அறி மரபின் பொருள் சண்ணும்-பாருபாடு அறிந்த மரபினையுடைய பொரு
ந் பக்கமும்.

அஃதாவது, வாளானும் தோளானும் பொருதலும் வென்றிகூறலும் வாகையாம்
என்றவாறு.

வாளால் மீததல் வருமாறு :—

“ஏந்துவாட் டானை யிரிய வுறைகழித்துப்
போந்துவாண் மின்னும் பொருசமத்து—வேந்தர்
இருக்களி யானை யினமிரிந் தோடக்
கருங்கழலான் கொண்டான் களம்.” [வெண்பா-வாகை-உச]

மல்வேன்றி வருமாறு :—

“இன்கடுகி கள்ளி னொழ ராக்கண்
மைந்துடை மல்லன் மதவலி முருக்கி
ஒருகான் மார்பொதுங் கின்றே யொருகால்
வருதார் தாங்கிப் பின்னொதுங் கின்றே

நல்கினு நல்காஅ னியினும் வெல்போர்ப்

பொரவருத் தித்தன் காண்கதில் லம்ம

பசித்துப் பிணைமுயலும் யானே போல

இருதலை யொடிய ஷொற்றிக்

கனம்புரு மல்லந் கடந்தடு நிலையே.” [புறம்-அய]

அனைநிலைவகையொடு-வானானும் தோளானும் பொருது வேரலன்றி அத்தன்மைத்தாகிய நிலைவகையான்-வேறலொடு.

அஃதாவது, சொல்லான் வேறலும் பாட்டான் வேறலும் கூத்தான் வேறலும் குதான் வேறலும் தகர்ப்போ பூழ்ப்போ என்பனவற்றான் வேறலும். பிறவும் அன்ன.

வினைத்து தொழில்சுட்கு ஞால ாக்தினிது

சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்.” [குறள்-கசஅ]

இது சொல் வென்றி.

“வண்டுறையுந் கூடதல் வடிக்கண்ணன் பாடினான்

வெண்டுறையுஞ் செதுகுந் வேற்றமையாக்—கண்டறிபுச்

கின்னம் போலச் சிவையமைநச த்தொடையாழ்

அந்நம்ப மச்சுவை மாய் து.” [வெண்பா-பெருந்திணை-கஅ]

இது பாடல் வென்றி.

“கைகால் புருவகைண் பாணி நடைதாக்குந்

கொப்புகொம் பன்னான் குறிக்கொண்டு—பெயப்ப

படுகளிவண் டார்ப்பப் பயில்வனோரின் றுடுந்

தொடுகழன் மன்னன் றடி.” [வெண்பா-பெருந்திணை-கஎ]

இஃது ஆடல் வென்றி.

“கழகத் தியலும் கவர் று நிலையு

அளகத் திருநதலா னாய்து—கழகத்திற்

பாய வகையாற் பண்தம் பலவென்றான்

ஆய சிலய மறிநது.” [வெண்பா-பெருந்திணை-கச]

இது குது வென்றி. பிறவும் வந்தவழிக்காண்க.

எழுவகையான் தொழைநிலை பெற்றது என்மன்ற புலவர்-ஏழ்வகையான் தொழைநிலை பெற்றதென்று கூறுவர் புலவர். [ஆங்கு என்பது அசை.]

எரு. கூதிர் வேணி லென்றிரு பாசறைக்

காதலி னென்றிக் கண்ணிய வகையினும்

எரோர் களவழி யன்றிக் களவழித்

தேரோர் தேற்றிய வென்றியுந் தேரோர்

வென்ற கோமான் முன்றேர்க் குரவையும்

ஒன்றிய மரபிற் பின்றேர்க் குரவையும்

பெரும்பகை தாங்கும் வேணி னானும்

அரும்பகை தாங்கு மாற்ற லானும்

புல்லா வாழ்க்கை வல்லான் பக்கமும்

ஒல்லார் நாணப் பெரியவர்க் கண்ணிச்
 சொல்லிய வகையி னென்னெழு புணர்த்துத்
 தோல்லுயிர் வழங்கிய வலிப்பலி யானும்
 ஒல்லா ரிடவயிற் புல்லிய பாங்கினும்
 பகட்டி னானு மானி னானு
 துகட்டிப் பிறப்பிற் சான்றோர் பக்கமும்
 கடிமனை நீத்த பாலின் கண்ணும்
 எட்டுவகை றதலிய வவையகத் தானும்
 கட்டமை யொழுக்கத்துக் கண்ணுமை யானும்
 இடையில் வண்புகழ்க் கொடையி னானும்
 பிழைத்தோர்த் தாங்கும் காவ லானும்
 பொருளொடு புணர்ந்த பக்கத் தானும்
 அருளொடு புணர்ந்த வகற்சி யானும்
 காம நீத்த பாலி னானுமென்
 மிருபாற் பட்ட வொன்பதின் றுறைத்தே.

இது, வாழைத்துறையாமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—கூதிர் பாசறை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பதினெட்டுத்துறையும் வாழைத்துறையாம். எனவே, மேற் சொல்லப்பட்ட ஏழ் வகையும் திணையென்று கொள்க.

கூதிர் வேனில் என்று இரு பாசறை காதலின் ஒன்றி கண்ணிய வகையும்—கூதிர் பாசறையும் வேனிற்பாசறையும் என்று சொல்லப்பட்ட இருவகைப் பாசறைகளையும் போரினமீது கொண்ட காதலாற் பொருந்திக் கருதிய போரினை வகையும்.

இவை இரண்டும் ஒரு வகை. [இச்சூத்திரத்தில் வரும் இன்னும் ஆறும் இடைச் சொற்கள்.]

உதாரணம் :—

“கவலை மறுகிற் கடுங்கண் மறவர்
 உவலைசெய் கூரை யொடுங்கத்—துவலைசெய்
 கூதிர் நலியவு முள்ளான் கொடித்தேரான்
 மூதின் மடவாண் முயக்கு.” [வெண்பா-வாழை-கடு]

பிறவும் அன்ன.

ஏரோர் களவழி அன்றி களவழி தேரோர் தோற்றிய வென்றியும்-ஏரோர் களவழி கூறுதலும் அன்றிப் போரோர் களவழி தேரோர் தோற்றுவீத்த வென்றியும்.

அது களம்பாடுதலும் களவேள்வி பாடுதலுமாம். [களவழி-களத்தில் ஈடுமும்செயல் கள்.]

உதாரணம் :—

“இருப்புமுக்கு செறித்த வேந்தெழின் மருப்பிற்
 பெருங்கை யானை கொண்மூ வாக
 நீண்மொழி மறவ ரெறிவன ருயர்த்த

வான்மின் னாக வயங்குகடிப் புடைந்த
 குருதிப் பல்விய முரசமுழக் காசு
 அரசராய் பணிக்கு மணங்குறு பொழுதின்
 வெவ்விசைப் புரவி லீசனளி யாக
 விசைப்புறு வல்லில் வீங்குநா னுதைத்த
 கணைத்துளி பொழுத்த கண்ணகன் திடக்கை
 ஈரச் செறுவிற் தேரே ராக
 விடியல் புக்கு கெடிய நீட்டினின்
 செருப்படை மினிர்ந்த திருத்தறு செஞ்சாத்
 பிடித்தெறி வைவேற் கணையமொடு வித்தி
 விழுத்தலை சாய்த்த வெருவரு பைக்கழிப்
 பேய்மகள் பற்றிய பிணம்பிறங்கு பல்போர்
 கான நரியொடு கழுருகனம் படுப்பப்
 புதல் காப்பப் பொலிகளம் தழீஇப்
 பாடுநர்க் கிருந்த பீடுடை யாள
 தேய்வை வெண்காழ் புரையும் விசிபிணி
 வேய்வை காணா விருந்திற் போர்வை
 அரிக்குறற் றடாரி யுருப்ப வொற்றிப்
 பாடி வந்திசிற் பெரும பாடான்
 நெழிலி தோடி மிமிழிசை யருவிப்
 பொன்னுடை நெடுங்கோட் டிமயத தன்ன
 ஓடை நுதல் வொல்குநிலை யறியாத்
 தடியடிக்குழவிப் பிடியிடை மிடைந்த
 வேழ முகவை நல்குமதி
 தாழா வீணைத் தகைவெய் யோயே.” [புறம்-௩௩௯]

இஃது ஏரோர் கனவழி.

“ஓடு அவமை புறழ்வின்றி யொத்ததே
 காலிரி நாடன் கழுமலங் கொண்டநான்
 மாவுதைப்ப மாற்றார் குடையெலாங் கீழ்மேலாய
 ஆவுதை கானாம்பி போன்ற புன்னாடன்
 மேவாரை யட்ட கனத்து.” [கனவழி-௩௩]

இது போரோர் கனவழி.

“களிகட விரும்புட்டத்த
 வளிபுடைத்த கலம்போலக்
 களிற்சென்று கன்னகற்றவுங்
 கன்னகற்றிய வியலாங்கண்
 ஒளிறிலைய வெஃகேத்தி
 அரசபட வமருதக்க
 உரைசெல முரசவெனவி
 முடித்தலை யடுப்பாகப்
 புனற்குருதி யுலைக்கொளிஇத்

தொடித்தோட் டுடுப்பிற் றுழந்த வல்விவின்
அடுகளம் வேட்ட வடுபோர்ச் செழிய
ஆன்ற கேள்வி யடங்கிய கொள்கை
நான்மறை முதல்வர் சுற்ற மாக
மன்ன ரேவல் செய்ய மன்னிய
வேள்வி முற்றிய வான்வாய் வேந்தே
நோற்றோர் மன்றின் பகைவர் நின்னொடு
மாற்ற ரென்னும் பெயர்பெற்
ருற்ற ராயினு மாண்டு வாழ்வோரே.” [புறம்-உசு]

இது களவேள்வி.

தேரோர் வென்ற கோமான் தேர்முன் குரவையும்-தேரோரைப் பொருது வென்ற
அரசன் தேர்முன் ஆடு குரவையும்.

உதாரணம்:—

“களிற்றுக்கோட் டன்ன வாலையி றழுத்தி
விழுக்கொடு விரைஇய வெண்ணிணச் சவையின்
குடர்த்தலை துயல்வரத் துள்ளி யுணத்தின
ஆணப் பெருவளஞ் செய்தோன் வானத்து
வாய்க்குபன் மீனினும் வாழிய பலவென
உருகெழு பேய்மக ளயரக்
குருதித்துக ளாடிய களங்கிழ வோயே.” [புறம்-௩௭௧]

ஒன்றிய மர்பின் தோப்பின் குரவையும்-பொருந்திய மர்பின் தோப்பின் ஆடு குர
வையும்.

உதாரணம்:—

“வஞ்சமில் கோலாளை வாழ்த்தி வயவரும்
அஞ்சொல் விறலியரு மாடுபவே—வெஞ்சமத்துக்
குன்றேர் மழகளிறும் கூந்தற் பிடியும்போற்
பின்றேர்க் குரவை பிணைந்து.” [வெண்பா-வாகை-௮]

பெரும்பகை தாங்கும் வேலும்-பெரிய பகையினைத் தாங்கும் வேலினைப் புகழுமிட
மும்.

உதாரணம்:—

“இவ்வே,
பீலி யணிந்து மாலை சூட்டிச்
கண்டிர னேன்காழ் திருத்திரெய் யணிந்து
கடியுடை வியனக ரவ்வே யவ்வே
பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
கொற்றறைக் குற்றில மாதோ வென்றும்
உண்டாயிற் பதக்கொடுத்
தில்லாயி னுடனுண்ணும்
இல்லோ ரொக்கற் றலைவன்
அண்ணலெங் கோமான் னைந்துதி வேலே.” [புறம்-௩௮௮]

“நிலைநிலி பெரியத் திண்மடை கவந்திச்
சுதைதலுயர் தன்சே நின்வேல் செழிய” [புறம்-உரு]

என்பதும் அது.

அரும்புகை தாங்கும் ஆற்றலும்-பொருத்தநிலி பகையைப் பொறுக்கும் ஆற்றலும்.

உதாரணம்:—

“கனம்புக லோம்புமின் நெய்வீர் போரெதிர்த்
தெம்முரு முன்கொரு பொருகன் வையகல்
எண்டேர் செய்யுந் தச்சன்
திங்கள் வலித்த காலன் னோனே” [புறம்-அஎ]

எனவும்

“என்னமுன் னில்லன் மின் நெய்வீர் பலரென்ன
முன்னின்று கன்னின் நவர்” [குறம்-எஎக]

எனவும் வரும்.

புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண் பக்கமும் - பொருந்தாத வாழ்க்கையினையுடைய வல்
லாண் பக்கமும்.

உதாரணம் :—

“எருது காலுருஅ திராயர் கொன்ற
சில்லினை வரகின் புல்லென் குப்பை
தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில்
பசித்த பாண ருண்டுகடை தப்பலின்
ஒக்க லொற்கஞ் சொல்லியத் தன்னுர்ச்
சிறுபுல் லாளர் முகத்தவை கூறி
வருகட னிரகரும் பெருந்தகை
அரசவரிற் றாகரும் வல்லா என்னே.” [புறம்-கஉஎ]

ஒண்ணர் நாண பெரியவர்க் கண்ணி சொல்லிய வகையின் ஒன்றொடு புணர்த்து
தொன் உயிர் வழங்கிய அலிப்பலியும்-பொருந்தாதார் ஈணுமாய் தலைவரைக் குறித்து
முன்பு சொன்ன வஞ்சின மூயின் ஒன்றொடு பொருத்தித் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற
உயிரை வழங்கிய அலிப்பலியும்.

உதாரணம் :—

“நெத்த திதுவெனச் செஞ்சோறு வாய்ப்ப
மறந்தரு வானம் ரென்னும்—பிறங்கழலுன்
ஆருயி ரென்னு மலிவேட்டா ராங்குந்தால்
வீரியரெய் தற்பால வீடு” [வெண்பா-வாசக-கஉ]

எனவும்,

“இழைத்த திலகமும் சாஷாநா யாரே
நிழைத்த தொழுகிற் பவர்” [குறம்-எஎக]

எனவும் வரும்.

ஒல்லார் இடவயின் புல்லிய பாங்கும் - பொருந்தாதார் இடத்தின்கண் பொருந்திய பக்கமும்.

அஃதாவது, போரில்வழி நாடு கைத்தென்று கொண்டு உவத்தல். [கைத்து-கைய கப்பட்டது. உவத்தல்-வெகுளிவிட்டிருத்தல்]

உதாரணம் :—

“மாண்டனை பலவே போர்மிரு குருசினீ
மாநிரம் விளக்குஞ் சால்புஞ் செம்மையும்
முத்துடை மருப்பின் மழுகளிற் பிளிற்
மிக்கெழு சுடுந்தார் துய்த்தலைச் சென்று
துப்புத்துவர் போகப் பெருந்தனை யுவப்ப
ஈத்தான் ருளு விடனுடை வளனும்
துளங்குருடி திருத்திய வலம்படு வென்றியும்
எல்லா மெண்ணி னிகெழுங்கு தபுந்
கொன்னென்று மருண்டனெ னடுபோர்க் கொற்றவ
நெடுமிடல் சாயக் கொடுமிட றுமியப்
பெருமலை யானையொடு புலங்கெட விறுத்துத்
தடந்தா னறை படிந்திடை கவரும்
முடந்தை நெல்லின் கழையமல் கழனிப்
பிழையா வீளையு ண்டாகப் படுத்து
வையா மாலையர் வசையுநர்க் கூறுத்த
பகைவர் தேளத் தாயினுஞ்
சினவா மாகுத லிறம்புதாற் பெரிதே” [பதிற்று-௩௨]

என்பதனுள் பகைவர் நாடு கைக்கொண்டிருந்தவாறு அறிக.

பகட்டினுளும் ஆலினுளும் துகள் தபு சிறப்பின் சான்றோர் பக்கமும்-பகட்டினு ளும் ஆலினுளும் குற்றம் தீர்ந்த சிறப்பினையுடைய சான்றோர் பக்கமும்.

பகட்டால் புரை தீர்ந்தார் வேளாளர். ஆவால் குற்றம் தீர்ந்தார் வணிகர். இவ் விரு குலத்தினும் அமைந்தார் பக்கமும். அவர் குலத்தினுள் அளவால் மிக்க நீர்மைய ராதலின் வேறு ஒதப்பட்டது.

உதாரணம் :—

“உண்டா லம்மலிவ் யுலக மிந்திரர்
அமிழ்த் மியைவ தாயினு மினிதெனத்
தமிய ருண்டலு மிலரே ருனில்லர்
துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சலு தஞ்சிப்
புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொன்னல் ரயர்விலர்
அன்ன மாட்சி யனைய ராகுத்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலா ருண்மை யானே” [புறம்-௧௮௨]

கடிமனை நீத்த பாலும்-கடிமனை நீத்த பக்கமும்.

அஃதாவது, பிறர்மனை நயவாமை. மேல் 'காம நீத்த பாலினும்' என்று ஓத
கின்ற ராகலின், இது மனையறத்தின் நின்றோரை நோக்க வரும்.

உதாரணம் :—

“பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்
கறவென்றோ வான்ற வொழுக்கு.” [குறள்-௧௪௮]

எட்டு வகை நதலிய அவையகமும்-எட்டுப் பாகுபாட்டைக் குறித்த அவையகமும்.

எட்டுவகை குறித்த அவையகம் என்றமையான், ஏனைய அவையின் இவ்வகை
மிகுதி உடைத்தென்றவாறு. அவையாவன :—குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், வாய்மை,
தாய்மை, நடுவுநிலைமை, அழுக்காறுமை, அவாவின்மை என்பன.

அவை எட்டினும் அவை வருமானு :—

“குடிப்பிறப் படுத்துப் பனுவல் குடி
விழுப்பே ரொழுக்கம் புண்டு காமுற
வாய்மைவாய் மடுத்து மாந்தித் தாய்மையின்
காத லின்பத்துட் டங்கித் தீதறு
நடுவுநிலை நெடுநகர் வைகி வைகலும்
அழுக்கா நின்மை யவாஅ வின்மையென
இருபெரு பிதியரு மொருதா மீட்டும்
தோலா நாவின் மேலோர் பேரவை
உடனம் நிருக்கை யொருநாட் பெறமெனின்
பெறுகதில் லம்ம யாமே வரன்முறைத்
தோன்றுவழித் தோன்றுவழிப் புலவுப் பொதிந்து
நின்றழி நின்றழி ஞாங்கர் நில்லாது
நிலையழி யாககை வாய்ப்பலிம்
மலர்தலை உலங்கத்துக் கொட்டும் பிறப்பே.” [ஆசிரியமாலு]

கட்டமை ஒழுக்கத்து கண்ணுமை புகட்டுதல் அமைந்த ஒழுக்கத்தினைக் குறித்த
நிலையினும்.

அஃதாவது, இல்லறத்திற்கு உரித்தாக நான்கு வருணத்தார்க்கும் சொல்லப்
பட்ட அறத்தின்கண் நிற்பல். அவையாவன :—அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை,
நடுவுநிலைமை, வெஃகாமை, புறங்கூறுமை, தீவினை யச்சம், அழுக்காறுமை, பொறை
யுடைமை என்பன. மிகுதியாகலின், வாகை யாயின.

அடக்கமுடையாவது, பொறிகள் ஐம்புலன்கள்மேல் செல்லாமை யடக்குதல்.

உதாரணம் :—

“ஒருமையு ளாமையோ லேந்தடக்க லாற்றின்
எழுமையு மேமாப் புடைத்து.” [குறள்-௧௨௧]

ஒழுக்கமுடையாவது, தங்குலத்திற்கும் இல்லறத்திற்கும் ஒத்த ஒழுக்க
முடைய ராதல்.

உதாரணம் :—

“ஒழுக்கம் விழுப்பச் தரலா னொழுக்கம்
உயிரினு மோம்பப் படும்.”

நடுவுநிலைமையாவது, பகைவர்மாட்டிழ் நட்பார்மாட்டிழ் ஒக்க நிற்கும் நிலைமை.

உதாரணம் :—

“சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி.” [குறள்-க ௧௮]

வெஃகாமைமையாவது, பிறர்பொருளை விரும்பாமை.

உதாரணம் :—

“படுபயன் வெஃகிப் பழிப்பன செய்யார்
நடுவின்மை நாணு பவர்.” [குறள்-க ௪௨]

புறங்கூறுமையாவது, ஒருவரை அவர் புறத்துணர்யாமை.

உதாரணம் :—

“அறங்கூறு னல்ல செயினு மொருவன்
புறங்கூறு னென்ற லினிது.” [குறள்-க ௮௧]

தீவினையச்சமாவது, தீவினையைப் பிறர்க்குச் செய்தலை அஞ்சுதல்.

உதாரணம் :—

“தீவினையா ரஞ்சார் விழுமியா ரஞ்சவர்
தீவினை யென்னுஞ் செருக்கு.” [குறள்-௨ ௦ ௧]

அழக்காறுமையாவது, பிறர் ஆக்கம் முதலாயின கண்டு பொறுமையால் வரும் மனக்கோட்டத்தைச் செய்யாமை.

உதாரணம் :—

“ஒழுக்காறுக் கொள்க வொருவன் நன் னெஞ்சத்
தழுக்கா நிலாத. வியல்பு.” [குறள்-௧௬௧]

பொறையுடைமையாவது, பிறர் தமக்கு மிகுதியாகச் செய்தவழி வெகுளாமை.

உதாரணம் :—

“மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தம்
தருதியால் வென்று விடல்.” [குறள்-௧௫௮]

பிறவும் இந்நிகரணவெல்லாம் கொள்க.

இடையில் வண்புகழ்க்கொடையும்-இடைதலில்லாத வளவிய புகழினைத் தரும் கொடையும்.

அஃதாவது, கொடுத்தற்கு அரியன கொடுத்தல். இதுவும் பாராபாதி மீகுதிப்படுத லின் வாகையாயிற்று.

உதாரணம் :—

“மன்னா வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிநீஇத் தாமாய்க் தனரே

துன்னருஞ் சிறப்பி னுயர்த்த செல்வர்
இன்மையி னிரப்போர்க் கியா மரபின்
தொன்மை மாக்களிற் றொட்பறி யவரே
தாடாழ் படுமணி யிரட்டும் பூநதல்
ஆடியல் யானை பாடுகீக் கருகாக்
கேடி னல்லிசை வயமான் றேரன் றிலை
பாடி நின்றனெ னாகக் கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென்
நாடிழக் ததனினு னனியின் னாதென
வாடல் தன்னே தலையெனக் கியத்
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன் றின்மையின்
ஆமேலி புலகையின் வருவல்
ஓடாப் புட்கைநின் னுழமையோற் கண்டே” [புறம்-ககடு]

பிழைத்தோர்த் தாங்கும் காவலும்-; ம்மாட்டுப் பிழைத்தோரைப் பொறுக்கும் ஏழமும்.

உதாரணம் :—

“தம்மை யிகழ்த்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
றெம்மை யிகழ்த்த வினைப்பயத்தால்—உம்மை
எரிவாப் பிரயத்து வீழ்வர்கொ லென்று
பரிவ தூஉஞ் சான்றோர் கடன்” [நாலடி-குறவு-அ]

எனவும்,

“அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்த றலை” [குறள்-கடுக]

எனவும் வரும்.

பொருளொடு புணர்ந்த பக்கமும்-மெய்ப்பொருள் உணர்ந்த பக்கமும்.

உதாரணம் :—

“ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயனின்றே
மெய்புணர் வில்லா தவர்க்கு” [குறள்-நடுக]

எனவும்.

“சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுநின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு ளோய்” [குறள்-நடுக]

எனவும் வரும்.

இன்னும் பொருளொடு புணர்ந்த பக்கமும் என்றது, அறம் பொருள் இன்பம்
மூன்றினும் அறனும் இன்பமும் அன்றி ஒழிந்த பொருளொடு பொருத்திய பக்கமும்
மென்றமாம். பொருளாவது, நாமும் அறனும் பொருளும் அமைச்சும் நட்பும்
படையும்.

“படைருடி உழமைச்சு நட்பா னாறும்
உடையா னரசரு ளேற” [குறள்-நடுக]

என்பதனும் கொள்க. அவையிற்றின் மிகுதி கூறலும் வாகையாம்.

நாடாவது,

“தள்ளா வினையுநர் தக்காரும் தாழ்விவாச்
செல்வருஞ் சேர்வது நாடு.” [குறள்-௭௩௧]

அரணாவது,

“கொளற்கரிதாய்க் கொண்டகூழ்த் தாங் யகத்தார்
நிலைக்கெளிதா நீ நாண்.” [குறள்-௭௪௫]

பொருளாவது,

“உறுபொருளு முல்கு பொருளுந்தன் னெண்ணாத்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்.” [குறள்-௭௫௬]

அமைச்சாவது,

“வன்கண் குழுகாத்தல் கற்றறித லாள்வினையோ
டைந்துடன் மாண்ட சமைச்சு.” [குறள்-௬௩௨]

ஈடாவது,

“அழிவி னைவரிக்கி யாறுய்த் தழிவின்கண்
அல்ல லுழிப்பதா நட்பு.” [குறள்-௭௮௭]

படையாவது,

“அழிலின றறைபோகா தாங் வழிவந்த
வன்க ணதுவே படை.” [குறள்-௭௯௯]

பக்கம் என்றதனால் ஒற்று, ஆது, வினைசெயல்வகை, குடிமை, மானம் என வருவனவெல்லாம் கொள்க. அவற்றுட் சில வருமாறு:—

“கடாஅ வருவொடு கண்ணஞ்சா தியாண்டும்
உகாஅமை வல்லவீத யொற்று. [குறள்-௫௮௫]
“கற்றுக்கண் ணஞ்சான் செலச்சொல்லிக் காலத்தால்
தக்க தறிவதாந் ஆது.” [குறள்-௬௮௬]

பிறவும் அன்ன. ‘இன்னும் பொருளொடு புணர்ந்த பக்கம்’ என்றதனாற் புதல்வர்ப் பேறுந் கொள்க.

உதாரணம்:—

“படைப்புப் பல படைத்துப் பல்லாரோடு ண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுந் தொட்டுங் கவ்விபுந் துழந்தும்
நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்ந்து
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறையி ல்லேதாம் வாழு நாளை.” [புறம்-௧௮௮]

அருளொடு புணர்ந்த அகற்சியும்-அருளொடு பொருந்தின துறவும்.

அஃதாவது, அருளுடைமை, கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, புணர்ச்சி விசையாமை, கள்ளுண்ணாமை, துறவு என்பனவற்றைப் பொருந்துதலாம். அவற்றுள், அருளுடைமை யொழிந்த எல்லாம் விடுதலான் ‘அகற்சி’ என்றார்.

அருளுடைமையாவது, யாதானும் ஓர் உயிர் இடர்ப்படுமிடத்துத் தன்னுயிர் வருந்தினற்போல வருந்தும் ஈர முடைமை.

“ அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணு முன. ” [குறள்-௨௪௧]

கொல்லாமையாவது, யாதொன்றையும் கொல்லாமை.

“ அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை மெல்லாந் தரும். ” [குறள்-௩௨௧]

பொய்யாமையாவது, தீமை பயக்கும் சொற்களைக் கூறாமை.

“ வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந்
தீமை யிலாத சொல்ல. ” [குறள்-௨௬௧]

கள்ளாமையாவது, பிறர்க்குரிய பொருளைக் களவினாற் கொள்ளாராதல்.

“ களவென்னுங் காரறி வுண்மை யனவென்னும்
ஆற்றல் புரிந்தார்க ணில். ” [குறள்-௨௮௪]

புணர்ச்சி விழையாமையாவது, பிரமசரியம் காத்தல்.

“ மாக்கேழ் மடநல்லா யென்றரற்றுஞ் சான்றவர்
நோக்கார்கொ ளெய்யதோர் புக்கில்லை—யாக்கைக்கோர்
ஈச்சிற கன்னதோர் தோலறினும் வேண்டுமே
காக்கை கடிவதோர் கோல். ” [நாலடி-தூய்தன்மை-௧]

கள்ளுண்ணாமையாவது கன் உண்டிலைத்தவிர்த்தல்.

“ களித்தறியே நென்பது ஹவிடுக நெஞ்சத்
தொளித்தாட மாங்கெ மிகும். ” [குறள்-௬௨௮]

துறவாவது, தன்னுடைய பொருளைப் பற்றறத் துறத்தல்.

“ யாதனின் யாதனி நீங்கியா னோதல்
ஆதனி னாதனி னிலன். ” [குறள்-௩௪௧]

காமம் நீத்த பாலும்-ஆசையை நீத்த பக்கடும்.

உதாரணம்:—

“காமம் வெருளி மயக்க மிவைமூன்றன்
நாமம் கெடக்கெடு நோய்.” [குறள்-௩௬௦]

என்று இரு பால்பட்ட ஒன்பதின் துறைத்து-என்று இரண்டு உறபட்ட ஒன்பது துறைத்து. (௧௪)

எசு. காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே
பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பன்னெறி யானும்
நில்லா வுலகம் புல்லிய நெயித்தே.

இது, காஞ்சித்திணையாமாறு உணர்த்துதல் துதலற்றது.

இ-ள்:—காஞ்சி பெருந்திணை புறன்-காஞ்சி என்னும் திணை பெருந்திணை என்னும் அசத்திணைக்குப் பரஸ்பர்; பரஸ்பர் அரஞ்சீரட்டின் பல் நெய்யானும் நில்லா உல

கம் புல்லிய நெறித்து-அது பாங்காதல் அரிய கிறப்பினுற் பலதெறியானும் திவ்வாத உலகத்தைப் பொருந்திய நெறியை யுடைத்து.

பாங்குருமையாவது, 'ஒருவற்கு ஒருதுணையாகாமை. நிலையாமை மூவகைப்படும், இளமை நிலையாமை செல்வம்நிலையாமை பாக்கைநிலையாமை என. இவற்றினள், இளமைநிலையாமையாவது,

“ பனிபடு சோலைப் பயன்மர மெல்லாம்
கனியுதிர்ந்து வீழ்ந்தற் நினைமை—நனிபெரிதும்
வேற்கண்ணை நென்றிவனோ வெல்கண்மின் மற்றிவளும்
கோற்கண்ணை னாகுங் குனிந்து.” [நாலடி-இளமை-எ]

செல்வம் நிலையாமையாவது,

“ அறுசுவை யுண்டி யமர்ந்தில்லா னூட்ட
மறுசுவை நீக்கி யுண்டாரும்—அறிஞராய்ச்
சென்றிரப்ப ரோரிடத்திற் கடவுழனிற் செல்வமொன்
றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று. [நாலடி-செல்வம்-க]

பாக்கை நிலையாமையாவது முன்னர்க் காட்டுதும்.

அதற்கு இது புறனாவாறு என்னையெனின், “ ஏறிய மடற்றிறம்” [அகத்திணை-ருசு] முதலாகிய நோத்திரக் காமப் பகுதி அகத்திணை ஐந்தற்கும் புறனாவாறு போல இது புறத்திணை ஐந்தற்கும் புறனாகலானும், இதுபோல அதுவும் நிலையாமைநோத்திரம் பற்றியும் வருதலானும் அதற்கு இது புறனாயிற்று (கஅ)

எ.எ. மாற்றருங் கூற்றஞ் சாற்றிய பெருமையும்
கழிந்தோ ரொழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்
பண்புற வருடம் பகுதி நோக்கிப்
புண்கிழித்து முடியு மறத்தி னானும்
ஏமச் சுற்ற மின்றிப் புண்ணோற்
பேள யோம்பிய பேளய்ப் பக்கமும்
இன்னனென் றிரங்கிய மன்னை யானும்
இன்னது பிழைப்பி னிதுவா கியுநெனத்
துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினத் தானும்
மின்னகை மனைவி பேளய் புண்ணோன்
துன்னுதல் கடிந்த தொடாஅக் காஞ்சியும்
நீத்த கணவற் றிர்த்த வேலிற்
பெயர்த்த மனைவி வஞ்சி யானும்
நினைத்துமேல் வந்த வேந்தனெடு முதுகுடி
மகட்பா டஞ்சிய மகட்பா லானும்
முலையு முக்குஞ் சேர்த்திக் கொண்டான்
தலையொடு முடிந்த நிலையொடு தொகைஇ
நரைந் தாரு மென்ப பேரிசை

மாய்ந்த மகளைச் சுற்றிய சுற்றம்
மாய்ந்த பூசன் மயக்கத் தானும்
தாமே பெய்திய தாங்கரும் பையுளும்
கணவனெடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்
செல்வோர் செப்பிய மூதா னந்தமும்
நனிமிரு சுரத்திடைக் கணவனை யிழந்து
தனிமகள் புலம்பிய முதுபா லையும்
கழிந்தோர் தேளத்துக் கழிபட ருமீஇ
ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்
காதலி யிழந்த தபுதார நிலையும்
காதல னிழந்த தாபத நிலையும்
நல்லோள் கணவனெடு நனியழல் புகிஇச்
சொல்லிடை யிட் மாலை நிலையும்
அரும்பெருஞ் சிறப்பிற் புதல்வர் பயந்த
தாய்தப வருஉந் தலைப்பெய னிலையும்
மலாதலை யுலகத்து மரபுநன் கறியப்
பலர்செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்தொடு
நிறையருஞ் சிறப்பிற் றுறையிரண் டடைத்தே.

இது, காஞ்சித்துறையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—‘மாற்றநுக் கூற்றம் சாற்றிய பெருமை’ முதலாகத் ‘தலையொடு முடிந்த நிலையொடு’ கூடப் பத்தாகும் என்பர் சிலர். ‘பூசல் மயக்கம்’ முதலாகக் ‘காடுவாழ்த்து’ உட்பட வருவனவற்றெனும் இருவகைப்பட்ட துறையை யுடைத்து.

[எனவே, முற்கூறிய பத்தும் ஒருவகை யென்பதும் பிற்கூறிய பத்தும் மற்றொரு வகை யென்பதும் பெறப்பட்டன.]

மாற்று அருக் கூற்றம் சாற்றிய பெருமையும்—மாற்றுதற்கு அரிய கூற்றம் வருமெனச் சொல்லப்பட்ட பெருங்காஞ்சியும்.

உதாரணம் :—

“இருங்கட லுடுத்தவிப் பெருங்கண் மாநிலத்
துடையிலே நடுவணத் திடைபிறர்க் கின்றித்
தாமே யாண்ட வேமங் காவலர்
இடுதிறை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
காடுபதி யாகப் போகித் தத்தம்
நாடு பிறர்கொளச் சென்றுமாய்ந் தனரே
அதனால்,
நீயுங் கேண்மதி யத்தை வீயா
துடம்பொடு நின்ற ஷயிரு மில்லை
மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே

முள்ளி கள்ளி நள்ளிருஞ் சுடலை
வெள்ளில் போகிய வியலு ளாங்கண்
உப்பிலாஅ வலிப்புழுக்கல்
கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா
திழ்பிறப்பினோ னீயப்பெற்று
நிலங்கல னாக விலங்குபலி மிசையும்
இன்னு வைகல் வாரா முன்னே
செய்தநீ முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே.” [புறம்-௪௯௯]

கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்-அறிவானமிக்கோர் அல்லாதார்க்குச் சொன்ன முதுகாஞ்சியும்.

உதாரணம் :—

“பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே
கயன்முன் ளன்ன நரைமுதிர் திரைகவுட்
பயனின் மூப்பிற் பல்சான் நீரே
கணிச்சிக் கூர்ப்படைக் கடுந்திற லொருவன்
பிணிக்குங் காலை யிரங்குவீர் மாதோ
நல்லது செய்த லாற்றீர் மாயினும்
அல்லது செய்த லோம்புந் தனதுதான்
எல்லாரு முவப்ப தன்றிடம்
நல்லாற்றப் படுஉ நெறிமாய் துவே.” [புறம்-௧௧௫]

பண்பு உற வறடும் பருதிபார்க்கி புண்குழித்து முடிபும் மறனும்-இயல்புற வரும் பருதிநோக்கிப் புண்குழித்து முடிபும் மறச்சாஞ்சியும்.

உதாரணம் :—

“நகையம் மாய நடுங்க நடுங்கான்
தொகையம் ரோட்டிய துப்பிற்—பகைவர்முன்
நங்கிச் சினவுத் தோளு னுதிவேலாற்
பொங்கிப் பரிந திட்டான் புண்.” [வெண்பா-காஞ்சி-௧௫]

ஏமச்சுற்றம் இன்றிப்புண்ணோன் பேஏய் ஓம்பிய பேஏய்ப்பக்கமும்-ஓம்பும் சுற்றம் இன்மையாற் புண்ணோனைப் பேய் ஓம்பிய பேய்ப்பக்கமும்.

உதாரணம் :—

“ஆயு மடுதிறலாற் கன்பிலா ரிப்போலும்
தேயுந் கதழ்குருதி தோள்புடைப்பப்—பேயும்
கனம்புகலச் சிறிக் கதிர்வேல்வாய் வீழ்ந்தான்
உளம்புகல வோம்ப லுறும்.” [வெண்பா-காஞ்சி-௧௬]

இன்னன் என்று இரங்கிய மன்னையும்-இத்தன்மையான் என உலகத்தார் இரங்கிய மன்னைக் காஞ்சியும்.

உதாரணம் :—

“சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே
பெரியகட் பெறினே
யாம்பாடத் தான்மகிழ்த் துண்ணு மன்னே
சிறுசோற் றுனு றணிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றுனு றணிபல கலத்தன் மன்னே
என்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெக்கீயு மன்னே
அம்பொடு வேனுழை வழியெல்லாந் தானிற்கு மன்னே
நரந்த நாறுத் தன்கையாற்
புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே
அருந்தலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளை :ரிஇ
இரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்கண் பார்வை சோர
அஞ்சொனுண் டேர்ச்சிப் புலவர் நாலிற்
சென்றுவீழ்த் தன் தவன் றிருநிறத் தியங்கிய வேலே
ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
இனிப்பா நுகரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன்
நீகுநரு மில்லை
பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொண் மாமலர்
சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்
நீயாது வீயு முரிந்தவப் பலவே.” [புறம்-௨௬௩]

இன்னது பிழைப்பின் இது ஆகியன் என தான் அருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினமும்-
இன்னவாறு செய்தலைப் பிழைத்தேனாயின் இன்னேன் ஆகக் கடவேன் எனக் கூறிய
துன்னற்கு அரிய சிறப்பினைபுடைய வஞ்சினக்காஞ்சியும். [துணிவு பற்றி ‘ஆகியன்’
என இறந்த காலத்தாற் கூறினர்.]

உதாரணம் :—

“நகுதக் கனடே நாடுமீக் கூறுநர்
இளைய னிவனென வுளையக் கூறிப்
படுமணர் யிரட்டும் பாவடிப் பணைத்தாள்
நெடுநல் யானையுந் தேரு மாவும்
படையமை மறவரு முடையம் யாமென்
றுறுதுப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசுமோ
டொருங்ககப் பட்டேன னாயிற் பொருந்திய
என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது
கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றுக் கோலே னாகுக
ஒங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் றலைவ னாகுக

உலகொடு நிலையுயர் பல்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர்பா டாது வரைகவென் னிலவரை
புரப்போர் புண்கண் கூர
இரப்போர்க் கியா வின்மையா னுறவே.” [புறம்-௭௨]

இந்நகை மனைவி பேயம் புண்ணேன் தன்னுதல் கடிந்த தொடக்காஞ்சியும்-
இளைய நகையார்ந்த மனைவிபேய் புண்ணேனைக் கிட்டுதலைக் காத்த தொடக்காஞ்

உதாரணம் :—

“நீக்கனிப் புறவமொடு வேம்புமனைச் செரீஇ
வாங்குமருப் பியானையொடு பல்லியந் கறங்கக்
கையப் பெயர்த்து மையிழு தெழுதி
ஐயவி சிதறி யாம்ப லாதி
இசைமணி பெறிந்து காஞ்சி பாடி
நெடுநகர் வரைப்பிற் கடிநறை புனைஇக்
காக்க வம்மோ காதலந் தோழி
வேந்துறு விழும்ந் தாங்கிப்
பூம்பொறி கழற்கா னெடுத்தகை புண்ணே.” [புறம்-௨௮௧]

நீத்த கணவன் தீர்த்த வேலின் பேர்த்த மனைவி ஆஞ்சியும்-தன்னை நீத்த கண
வன் விடுத்த வேலினானே மனைவி தன் னியிரையும் பெயர்த்த ஆஞ்சியும்.

உதாரணம் :—

“கௌவைநீர் வேலிக் கடிதேகாண் கற்புடைமை
வெவ்வேல்வாய் வீழ்ந்தான் விறல்வெய்யோன்—அவ்வேலே
அம்பிற் பிறழந் தடங்க ணவன்காதற்
சொம்பிற்கு மாலிற்றே கூற்று.” [வெண்பா-காஞ்சி-௨௬]

நிகர்த்து மேல் வந்த வேந்தனொடு முது குடி மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பாலும்.
ஒத்து மாறுபட்டுத் தன்மேல் வந்த வேந்தனொடு தன் தொல்குலத்து மகட்கொடை
அஞ்சிய மகட்பாற்காஞ்சியும்.

உதாரணம் :—

“நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வியர் துடையாக்
கடிய கூறும் வேந்தே தந்தையும்
நெடிய வல்லது பணிந்துமொழி யலனே
இஃதிவர் படிவ மாயின் வையெயிற்
றரிமதர் மழைக்க ணம்மா வரிவை
மரம்படு சிறுதீப் போல
அணங்கா யினடான் பிறந்த லூக்கே.” [புறம்-௩௪௬]

கொண்டோன் தலையொடு முலையும் முகனும் சேர்த்தி முடிந்த நிலையொடு
தொடைஇ ஈர் ஐந்து ஆகும் என்ப-தன்னைக் கொண்டான் தலையொடு தனது முலை
களையும் முகத்தையும் சேர்த்தி இறந்த நிலையும் கூடிப் பத்தாகும் என்பர் சிலர்,

உதாரணம் :—

“கொலையாளுக் கூற்றே கொடிதே கொழுநன்
தலையாளு டையலான் கண்டே—முலையான்
முயங்கினன் வாண்முகமுஞ் சேர்த்தின னாங்கே
உயங்கின னோங்கிற் துயிர்.” [வெண்பா-காஞ்சுக]

பேர் இசை மாய்ந்த மகனை சுற்றிய சுற்றம் மாய்ந்த பூசல் மயக்கமும் பெரிய இசையையுடையனும் மாய்ந்தவனைச் சுற்றிய சுற்றத்தார் அவன் மாப் தமைக்கு அமுத மயக்கமும். [மகன்-ஆண்மகன்.]

உதாரணம் :—

“மீனுண் கொக்கின் றூலி யன்ன
வானரைக் கூந்தன் முதியோன் சிறுவன்
களிறெறிந்து பட்டன சென்னு முவரை
சன்ற ஞானநீனும் பெரிதே கண்ணீர்
நோன்கழையலமரும் வெநிரத்து
வான்பெய றாங்கிய சிதரினும் பல்வே.” [புறம்-உஎஎ]

தாம் எய்திய தாங்கு அரும் பைபுளும்-சிறைப்பட்டார் தாம் உற்ற பொறுத் தற்கு அரிய துன்பத்தினைக் கூறுங் கூற்றும்.

உதாரணம் :—

“குழலி யிறப்பினு மூன்றடி பிறப்பினும்
ஆளன் தென்று வாளிர் நப்பார்
தொடர்ப்படு ருமலியி னிடர்ப்படுத் திரியு
கௌல் கேளிர் ட்வளாண் சிறுபீதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரத் துண்ணு மளவை
சன்ம ரோலிவ் வுலகத் தானே.” [புறம்-எச]

கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கச் செல்வோர் செப்பிய மூதானந்தமும்-
கணவனொடு இறந்த செலவை நோக்கச் செல்வோர் செப்பிய மூதானந்தமும்.

உதாரணம் :—

“ஔயி ராக வுணர்க வுடன்கலந்தார்க்
கூருயி டென்ப ரிடைதெரியார்—போரில்
விடனேந்தும் வேலோற்கும் வென்வனையி னாட்கும்
உடனே புலந்த துயிர்.” [வெண்பா-சிறப்பிற்பொதுவியல்-க]

நனி மிகு சுரத்திடைக் கணவனை இழந்து தனிமகன் புலம்பிய முதுபாலையும்-மிகுதி மிக்க சுரத்திடைக் கணவனை யிழந்து தனியனாய்த தலைமகள் வருந்திய முதுபாலையும்.

உதாரணம் :—

“ஐயோ வெனின்யான் புலியஞ் சுவலே
எடுத்தனன் கொளினகன் மார்பெடுக் கல்வேன்
என்போற் பெருவிதிர்ப் புறந் தின்னை

இன்ன செய்த வறனில் கூற்றே

நிரைவளை முன்கை பற்றி

வரைநிழற் சேர்க நடத்திச் சிறிதே.” [புறம்-௨௭௫]

கழிந்தோர் தேத்துக் கழிபடர் உநீஇ ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்-
செத்தோர்மாட்டுச் சாவாதார் வருத்தமுற்றுப் புலம்பிய கையறு நிலையும்.

உதாரணம் :—

“செந்தன் றுயினுஞ் செயிர்த்தன் றுயினும்

உற்றன் றுயினு முய்வின்று மாதோ

பாடுநர் போலச் கைதொழு தேத்தி

இரந்தன் றாகல் வேண்டும் பொல்தார்

மண்டமர்க் கடக்குந் தானைத்

திண்டேர் வளவற் கொண்ட கூற்றே.” [புறம்-௨௨௬]

காதலி இழந்த தபுதார நிலையும்-காதலியை இழந்த கணவனது தபுதாரநிலையும்.

உதாரணம் :—

“யாங்குப் பெரிதாயினு நோயன வெனைத்தே

உயிர்செருக் கல்லா மதுகைத் தன்மையின்

கள்ளி போகிய களரி மருங்கின்

வெள்ளிடைப் பொத்திய வினைவிற கீமர்

தொன்னழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி

ஞாங்கர் மாய்த் தனண் மடந்தை

இன்னும் வாழ்வ வென்னிதன் பண்பே.” [புறம்-௨௪௫]

காதலன் இழந்த தாபத நிலையும்-காதலனை இழந்தவன் நிற்கும் தாபதநிலையும்.

உதாரணம் :—

“அளிய தாமே சிறுவென் னாம்பல்

இளைய மாகத் தழையா யினவே

இனியே,

பெருவனக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுதுமறுத்

தின்றா வைக லுண்ணும்

அல்லிப் படுஉம் புல்லா யினவே.” [புறம்-௨௪௮]

நல்லோள் கணவனொடு நளி அழல் புகீஇ இடையிட்ட மாலை சொல் நிலையும்-
கணவனொடு கிழத்தி பெரிய அழற் புகுவழி இடையிட்ட மாலைக்காலத்துக் கூறும் கூற்றம்.

உதாரணம் :—

“பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே

செல்கெனச் சொல்லா தொழிகென விலக்கும்

பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் நீரே

அணில்வரிக் கொடுக்காய் வாள்போழ்த் திட்ட

காழ்போ னல்விளர் நறவெய் தீண்டா

தடகிடை மிடைந்த கையிழி பிண்டம்

வென்னெட் சாத்தொடு புளிப்பெய் தட்ட
வேலை வெந்தை வஞ்சி யாகப்
பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின் றுவதியும்
உயவற் பெண்டிரே மல்லே மாதோ
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டும
நமக்கரி தாகுத தில்ல வெமக்கெம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற
வள்ளித முவிழந்த தாமரை
நள்ளிரும் பெய்யகையுந் தீயுமோ ரந்தே.” [புறம்-உசக]

அரும்பெருஞ் சிறப்பின் புதலின் பயந்த தாய் தபவருஉம் தலைப்பெயல் நிலை
புறம்-அரும்பெருஞ் சிறப்பினை டைய மகற்பெற்ற தாய் சாதற்கண் அவனைத் தலைப்
பெயல் நிலைபு. [தலைப்பெயல்-சொந்தல்]

உதாரணம் :—

“இடம்படு ஞாலத் தியல்போ கொடிதே
தடம்பெருங்கட் பாலக என்னுந்—கடன் கழித்து
முன்னெயிற்றுப் பேதையான் புக்காண் முரணவியா
வன்னெயிற்றுக் கூற்றத்தின் வாய்.”

[வெண்பா-சிறப்பிற் பொதுவியல்-டு]

மலர்தலை உலகத்து மரபு நன்கு அறியபலா செல செல்லா காடுவாழ்த்தொடும்-
இடம் அகன்ற உலகத்தின் மரபு நன்கு விளங்கப் பலரும் மாயத் தான் மாயாத புறம்
காடுவாழ்த்துதலும்.

உதாரணம் :—

“களரி பறந்து கள்ளிப் பொங்கப்
பகலுங் கூவுங் கூகையொடு பிறழ்வ
வீம விளக்கற் பேளய் மகளிரோ
டஞ்சுவந் தன்றி மஞ்சபடு முதுகாடு
நெஞ்சமர் காதல ரமுத கண்ணீர்
என்புழி சுடலை வெண்ணீர் றவிப்ப
எல்லார் புறணும் தான்கண் டெலகத்து
மன்பதைக் கெல்லார் தானுய்த்
தன்புறங் காண்போர்க் காண்பறி யாதே.” [புறம்-நுகுச]

நிறை அருஞ் சிறப்பின் இரண்டு துறை உடைத்து-ஆக நிறையும் அருஞ்சிறப்
பினையுடைய இரண்டு துறைகளையுடைத்து.

[இச்சூத்திரத்தில் வந்த அத்தும் ஆனும் முறையே சாரியையும் இடைச்சொல்லு
மாம்.] (கக)

எ.அ. பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே
நாடுங் காலை நாவிரண் டெடைத்தே.

இது, பாடாண்டிணை ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

இன் :—பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறன்-பாடாண் திணைப் பகுதி கைக்கிளை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறமும்; நாமும் காலே நால் இரண்டு உடைத்து-அஃது ஆராயும் காலத்து எட்டுவுகையினை உடைத்து.

அவையாவன:—கடவுள்வாழ்த்துவகை, வாழ்த்தியல்வகை, மங்கலவகை, செயியறிவுறுத்தல், ஆற்றப்படைவகை, பரிசிற்றறைவகை, கைக்கிளைவகை, வசைவகை என்பன. அவையாமாறு முன்னர்க் காட்டினும்.

அதற்கு இது புறனாவாறு என்ன யெனின், கைக்கிளையாவது ஒரு சிலத்திற்கு உரித்தன்றி ஒருதலைக் காமமாகி வருமன்றே; அதுபோல இதுவும் ஒருபாற்று உரித்தன்றி ஒருவனை ஒருவன் யாதானும் ஓர் பயன் காணியவழி மொழிந்துநிற்ப தாகலானும், கைக்கிளையாகிய காமப்பகுதிக்கண் மெய்ப்பெயர்பற்றிக் கூறுதலானும், கைக்கிளைபோலச் செந்திறத்தாற் கூறுதலானும் அதற்கு இதுபுறனாயிற்று. நோந்திறமாவது கழிபேரிரக்கம்; செந்திறமாவது அஃது அல்லாதன. (உ௦)

எக. அமரர்கண் முடியு மறுவகை யானும்
புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினும்
ஒன்றன் பகுதி யொன்று மென்ப.

இது, பாடாண் பாட்டிற்கு உரியதோர் பொருண்மை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன் :—அமரர்கண் முடியும் அறுவகையானும்-அமரர்கண் முடியும் கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி புலவராற்றுப்படை புகழ்தல் பாவல் என்பவைவற்றினும்.

புரைதீர், காமம் புல்லிய வகையினும்-குற்றந் தீர்த்த காமத்தைப் பொருந்திய வகையினும்.

அஃதாவது, ஐந்தினை தழுலிய அகம்.

ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும் என்ப-அவையிற்றின் ஒரு கூற்றின் பாகுபாடு பாடாண்டிணை யாதற்குப் பொருத்தும் என்பர் புலவர்.

அஃதாவது, கொடிநிலை முதலிய ஆறும் கடவுட்புகழ்ச்சியன்றிப் பாட்டுடைத்தலை வனைச் சார்த்திவருதல், காமப்பகுதியிற் பாடும் பாட்டுடைத்தலைவனைச் சார்த்தி வருதல், என்ற இவ்விருவகையானும் ஒருவனைப் புகழ்தலாற் பாடாண்பாட்டு ஆயிற்று.

இன்னும் 'புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினும் ஒன்றன் பகுதி' என்றவுதனை, ஐவகைப்பொருளினும் ஊடற்பொருண்மை பாடாண்பகுதிக்கு ஒன்றும் என்ற வாரும். இன்னும் இதனானே இயற்பெயர் சார்த்தி வாராது நாமும் ஊரும் இது வென விளக்கவரும் ஊரன் சேர்ப்பன் என்னும் பெயரினான் ஒரு கூறு குறிப்புப் பற்றி வரும் பகுதியும் பாடாண்பாட்டாம் என்று கொள்க. (உ௧)

வழக்கியன் மருங்கின் வகைபட நிலைஇப்
பரவலும் புகழ்ச்சியுக் கருதிய பாங்கினும்
முன்னோர் கூறிய குறிப்பினுஞ் செந்தறை
வண்ணப் பகுதி வரைவின் ருங்கே.

இது, சில பொருட்கண் வரும் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன் :—வழக்கியல் மருங்கின் வகைபட நிலைபு பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பான் கினும்—மேற் சொல்லப்பட்டன வழக்கு இயலும் பக்கத்து வகைபெற நிறத்திப் பரவ லும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பக்கத்தினும், முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும்—முதலாகியார் கூறிய காமக்குறிப்பினும், செந்துறை வண்ணம் பகுதி வரைவு இன்று ஆங்கு—செந் துறைப்பாட்டின் கண் வரும் வண்ணப்பகுதி வரைதல் இல்லை அவ்விடத்து.

குறிப்பு என்பது காமமாமாறு வருகின்ற குத்தித்துள் “காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்” [புறத்திணை-உக] என ஒட்டி எழுந்தமையான் உணர்க.

இதனாற் சொல்லியது, தேவபாணியும் அகப்பொருள் பாடும் பாட்டும் இசைத் தமிழில் வரைந்து ஒதினாற்போலச் செந்துறைப்பாட்டிற்கு உரிய செய்யுள் இவை என்று உரைத்தல் இல்லை பாடாண்பாட்டின்கண் வருங்காலத்தென்பது, எனவே எல் லாச் செய்யுளும் ஆம் என்றவாறு.

இனி, புகழ்தல் படர்க்கைக்கண்ணும், பரவல் முன்னிலைக்கண்ணும் வருமாறு :—

“கண்ணகன் ஞால மனந்ததூஉம் காமருசீர்த்
தண்ணறும் பூங்குருந்தஞ் சாய்த்ததூஉம்—நண்ணிய
மாயச் சகட முதைத்ததூஉ மிம்முன்றும்
பூவைப்பூ வண்ணனடி.” [திரிகடுகம்-கடவுள் வாழ்த்து]

இது புகழ்தல்.

“வைய மகளை யடிப்படுத்தாய் வையகத்தார்
உய்ய வருவம் வெளிப்படுத்தாய்—வெய்ய
அடுந்திற லாழி யரவணையா யென்னும்
நெடுத்தகை நின்னையே யாம்.” [வெண்பா-பாடாண்-௩]

இது பரவல்.

“வெறிகொ ளறையருவி வேங்கடத்துச் சேறி
நெறிகொள் படிவத்தோய் நீயும்—பொறிகட்
கருளீயு ஞாலத் திடரெல்லா நீங்க
அருளீயு மாழி யவன்.” [வெண்பா-பாடாண்-௪௨]

இது புலவராற்றுப்படை.

“மாயகன் மாய மதுவான் மணிசிரையுள்
ஆயுற வெண்ண லவன றுளான்—காயக்
கழலவிழக் கண்கனலக் கைவனையார் சோரச்
சுழலமுலுள் வைகன்று சோ.” [வெண்பா-பாடாண்-௪௩]

இது கந்தழி. வள்ளி என்பது ஈண்டு வெறியாட்டு.

“வேண்டியா னீயும் விழைவோ விழுமிதே
ஈண்டியம் விம்ம வினவனையார்—பூண்டயங்கச்
சூலமோ டாடுஞ் சுடர்ச்சடையோன் காதலற்கு
வேவனோ டாடும் வெறி.” [வெண்பா-பாடாண்-௪௪]

இது வள்ளி. கொடியிலை வந்தவழிக்காண்க. இனி, அவை சார்ந்து வருமாறு முன்னர்க் காட்டுதும்.

இனிக் காமப்பகுதி வருமாறு:—

“மலைபடு சாந்த மலர்மார்ப யாரின்
பலர்படி செல்வம் படியேம்—புலர்விடியல்
வண்டினங்கூட் டெண்ணும் வயல்குழ் திருநகரிற்
கண்டனங் காண்டற் கரிது.” [வெண்பா-பாடாண்-௪௭]

இஃது ஊடற்பொருண்மைக்கண் வந்தது. இனி, இயற்பெயர் சார்த்தியும் வரும்.

“வைவையதன்
நீர்முற்றி மதில்பொருடும் பகையல்லா நேராதார்
போர்முற்றொன் றறியாத புரிசைசூழ் புன ஹரன்”

[கலி-மருதம்-௨]

என்பது குறிப்பினுற் பாட்டுடைத்தலைமகனே கிளவித்தலைமகனாக வந்தது.

“பூந்தண்டார்ப் புலர்சாந்திற் றென்னவ னுயர்கூடல்
தேம்பாய வலிழ்ந்லத் தலர்வென்ற வமருண்கண்
ஏந்துகோட் டெழில்யானே யொன்னாதார்க் கவன்வேலிற்
சேந்துநீ யினையையா லொத்ததோ சின்மொழி.”

[கலி-குறிஞ்சி-௨௧]

இது காமத்தின்கண் வந்தது.

(௨௨)

அக. காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்
ஏனோர் பாங்கினு மென்மனார் புலவர்.

இது, கடவுள்மாட்டு வருவதோர் பாடாண்பக்கம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார்—காமப்பகுதி கடவுள்மாட்டும் வரையார், ஏனோர்பாங்கினும் (வரையார்) என்மனார் புலவர்—ஏனோர்மாட்டும் வரையார் என்பர் புலவர்.

என்றது, கடவுள்மாட்டித் தெய்வப்பெண்டிர் நயந்த பக்கமும் மானிடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கமும் பாடப்பெறும் என்றவாறு.

உதாரணம்:—

“நல்கினு நாமிசையா னோமென்னுஞ் சேவடிமேல்
ஒல்கினு முச்சியா னோமென்னும்—மல்கிருள்
ஆட வயர்ந்தாற் கரிதா லுமையானே
ஊட லுணர்த்துவதோ ராறு.” [வெண்பா-பாடாண்-௪௮]

இது தெய்வப்பெண்டிர் நயந்த பக்கம்.

“அரிகொண்ட கண்சிவப்ப வல்லினென் னாகம்
புரிகொண்ட தூ ல்வடுவாப் புல்லி—வரிவண்டு
பண்ணலங்கூட் டெண்ணும் பணிமலர்ப் பரூரென்
உண்ணலங் கூட்டுண்டா னூர்.” [வெண்பா-பாடாண்-௪௯]

இனிது மாடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கம்.

அஉ. குழலி மருங்கினும் சிழவ தாகும்.

இது, குழலிப்பருவத்தும் காமப்பகுதி பாடப்பெறும் என்பது உணர்த்துதல் ததலிற்று.

இ - ன்:—குழலி மருங்கினும் சிழவது ஆகும்—குழலிப்பருவத்தும் காமப்பகுதி கூறல் பெறும் (அவர் லீனையாட்டு மகளிரோடு பொருந்தியக்கண்).

உதாரணம்:—

“வரிப்பந்து கொண்டொளித்தாய் வான்வேந்தன் மைந்தா
அரிக்கண்ணி யஞ்சி யலற—எரிக்கதிர்வேற்
செங்கோல னுக்கோச் சினக்களிற்றின் மேல்வரினும்
எங்கோலர் தீண்ட லினிது.” [வெண்பா-பாடாண்-ஞம்] (உ௪)

அஉ. ஊரொடு தோற்றமு முரித்தென மொழிப
வழக்கொடு சிவணிய வகைமையான.

இதாவும் அது.

இ-ள்:—ஊரொடு தோற்றமும் உரித்து என மொழிப-ஊரின் கண் காமப்பகுதி நிகழ்தலும் உரித்து என்று சொல்வர் புலவர், வழக்கொடு சிவணிய வகைமையான்-அது நிகழுகாலத்து வழக்கொடு பொருந்திடக்கும் வகைமையின்கண்.

‘ஊரொடு தோற்றம்’ என்பது பேதை முதலாகப் பேரினம்பெண் ஈராக வருவது. ‘வழக்கு’ என்பது சொல்லுதற்கு ஏற்ற நிலைமை. ‘வகை’ என்பது அவரவர் பருவத்திற்கு ஏற்கக் கூறும் வகைச்செய்யுள். உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

அச. மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே.

இதாவும், பாடாண்பாட்டிற்கு உரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே-மேற்சொல்லப்பட்டனவும் இனிக்குறகூற்றனவும் ஒருவற்குக் காரணமாக மெய்ப்பெயராகி வரும் பொதுப்பெயரானன்றி இயற்பெயரின்பக்கத்து வைத்தனர் நெறிப்பட. (உ௬)

அரு. கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வரீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே

இது, சார்ந்து வருமாறு உணர்த்துதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—வரீங்கு சிறப்பின் கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற முதலன மூன்றும்-குற்றம் தீர்ந்த சிறப்பினையுடைய கொடிநிலை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முறையுடைய மூன்றும், கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வரும்-பாட்டுடைத்தலைமகனைச் சார்த்தி வருங்காலத்துக் கடவுள்வாழ்த்தொடு பொருந்தி வரும்.

உதாரணம்:—

‘பூங்க ணெடுமுடிப் பூவைப்பு மேனியான்
பாம்புண் பறவைக் கொடிபோல—ஓங்கு
பல்யானை மன்னர் பணியப் பனிமலர்த்தார்
கொல்யானை மன்னன் கொடி.” [வெண்பா-பாடாண்-௩௬]

இது கொடிநிலை,

“அன்றெறிந் தானு யிவனா லரண்வலித்
தின்றிவன் மாறு யெதிர்வார்யார்—கன்றும்
அடையார் மணிப்பூ ணடையாதார் மாப்பிற்
சுடராழி நின்றெறியச் சோ.” [வெண்பா-உழிஞை-௭]

இது கந்தழி.

வள்ளியிற் சார்ந்து வருமாறு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. “வந்தது கொண்டு
வாராதது முடித்தல்” [தொல்-மரபி-ராய்] என்பதனால் புலவராற்றுப்படை முதலாகிய
மூன்றும் சார்ந்தி வருமெனவும் கொள்க. முருகாற்றுப்படையுள்,

“மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவயின்
இருஞ்சேற் றகல்வயல் விரிந்துவாயவழிந்த
முட்டாட் டாமரைத் துஞ்சி” [திருமுருகு-௭௧-௭௩]

என்றவழி, ஒரு முகத்தாற் பாண்டியனையும் இதனுட்சார்த்தியவாறு காண்க.

இனிப் பரவற்குச் சார்ந்து வருமாறு:—“கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன்”
என்னுங் கலிப்பாட்டினுள்,

“அடுகிற லொருவரிற் பரவுது மெங்கோன்
தொடுகழற் கொடும்புட் பகட்டெழின் மாப்பிற்
கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
புயலுறழ் தடக்கைப் போர்வே லச்சுதன்
ஒன்று முதுகட லுலக முழுவதும்
ஒன்றுபுரி திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே” [மாப்-விரு-அங்-மேற்

கோள்] என்பதனுட் பாட்டுடைத்த லைமகனைச் சார்த்தியவாறு காண்க. பிறவும்
அன்ன. (௨௭)

அசு. தொற்ற வள்ளை யோரிடங் தான.

இதாவும், பாடாண்டிணைக்கு உரிய தார் பொருள் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

இ - ள் :—கொற்றவள்ளை ஓர் இடத்து ஆன-கொற்றவள்ளையும் ஓர் இடத்துப்
பாடாண்பாட்டாம்.

என்றது, துறைகூறுதல் கருத்தாயின் வஞ்சியாம்; புகழ்தல் கருத்தாயின் பாடாண்
டிணையாம் என்றவாறு.

உதாரணம்:—

“வல்லா ராயினும் வல்லுந ராயினும்
புகழ்தலுற் றோர்க்கு மாயோ னன்ன
உரைசால் சிறப்பிற் புகழ்சான் மாற
நின்றென்று கூறுவ துடையே னீயே
பிறர்நாடு கொள்ளுங் காலே யவர்காட்
டிறங்குகிறீர் கழனிநின் னினோருருங் கவர்க
நனத்தலைப் பேரு ரொரியு நக்க
மின்னு சிமிர்ந தன்னநின் னொளிறிலங்கு நெடுவேல்
ஒன்றாற் செருப்பினுஞ் செருக்க வென்ன தூஉந்

கடிமரந் தடித லோம்புகின்

செநெல் யானைக்குக் கந்தாற் றுவே.' [புறம்-௫௭]

(௨௮)

அள. கொடுப்போ ரேத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தலும்

அடுத்தார் தேத்திய வியன்மொழி வாழ்த்தும்

செய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில் .

காவலர்க் குரைத்த கடைநிலை யீரணும்

கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலையும்

கபிலை கண்ணிய வேள்வி நிலையும்

வேலை நோக்கிய விளக்கு நிலையும்

வாயுறை வாழ்த்துஞ் செவியறி வுறாஉவும்

ஆவயின் வருஉம் புறநிலை வாழ்த்தும்

கைக்கிளை வகையோ ளுளப்படத் தொகைஇத்

தொக்க நான்கு முனவென மொழிப.

இது, பாடாண்டிணைக்குத் துறையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள்:— 'கொடுப்போ ரேத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தல்' முதலாக 'வேலை நோக்கிய விளக்கு நிலை' ஈராகச் சொல்லப்பட்டனவும், 'வாயுறை வாழ்த்து' முதலாகக் 'கைக்கிளை' உளப்பட்ட நால்வகையும் பாடாண்டிணைக்குத் துறையாம் என்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தல் என்றது, கொடுப்போர் ஏத்தல் ஏனவும், கொடார்ப் பழித்தல் எனவும், கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தல் எனவும் மூவகைப்படும்.

இதனாற் பெற்றது, ஈவோரைப் புகழ்தலும், ஈயாதோரைப் பழித்தலும், ஈவோரைப் புகழ்ந்து ஈயாதோரைப் பழித்தலும் என்றவாறு.

கொடுப்போர் ஏத்தல் வருமாறு:—

“தடவுநிலைப் பலாவி னாஞ்சிற் பொருநன்

மடவன் மன்ற செந்நாப் புலவர்

வளைக்கை விறலியர் படப்பைக் கொய்த

அடகின் கண்ணுறை யாக யாஞ்சிவ

அரிசி வேண்டினே மாகத் தான்பிற

வரிசை யறிதலிற் நன்னுந் தூக்கி

இருங்கடறு வளைஇய ருன்றத் தன்னதோர்

பெருங்களிறு கல்கி யோனே யன்னதோர்

தேற்ற லீகையு முனதுகொல்

போற்ற ரம்ம பெரியோர்தங் கடனே.” [புறம்-௧௪௦]

“பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி

ஒருவர் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்

பாரி யொருவனு மல்லன்

மாரியு முண்டிவ் வுலகுபுரப் பதுவே.” [புறம்-௧௦௭]

கோடார்ப் பழித்தல் வருமாறு :—

“ஒல்லுவ தொல்லு மென் றலும் யாவர்க்கும்,
ஒல்லா தில்லென மறுத்தலு மிரண்டும்
மாண்வினை மருங்கிற் கேண்மைப் பாலே
ஒல்லா தொல்லு மென் றலு மொல்லுவ
தில்லென மறுத்தலு மிரண்டும் வல்லே
இரப்போர் வாட்ட லன்றியும் புரப்போர்
புகழ்குறை படுஉம் வாயி லத்தை
அனைத்தா ளியவினி யிதுவே யெனைத்தும்
செய்துகா னாது கண்டன மதனான்
நோயில ராகலின் புதல்வர் யானும்
வெயிலென முனியேன் பனியென மடியேன்
கல்குயின் றன்னவென் னல்கூர் வளிமறை
நாணல தில்லாக் கற்பின் வாணுதல்
மெல்லியற் குறமக னுள்ளிச்,
செல்வ லத்தை சிறக்கின் னானே.” [புறம்-க ௧௬]

கோடுப்போர் ஏத்திக் கோடார்ப் பழித்தல் வருமாறு :—

“களங்கனி யன்ன சருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்
பாட்டின் பனுவற் பாண ருய்த்தெனக்
களிறில் வாகிய புல்லரை நெடுவெளிற்
கான மஞ்ஞை கணவெடு சேப்ப
சுகை யரிய விழையணி மகளிரோடு
சாயின் நென்ப வாஅய் சோயில்
சுவைக்கினி தாகிய ருய்யுடைய டிசில்
பிறர்க்கி வின்றித் தம்வயி றருத்தி
உரைசா லோங்குபுக முழாரீஇய
முரசுகெழு செல்வர் நகர்போ லாதே.” [புறம்-க ௨௭]

இதனுள் ஏத்தப்பட்டவன் ஆய் ; பழிக்கப்பட்டவர் செல்வர்.

அடுத்து ஊர்ந்து ஏத்திய இயல்மொழி வாழ்த்தும்-வென்றியும் குணனும் அடுத்த பரந்து ஏத்திய இயல்மொழி வாழ்த்தும்.

அஃத, இயல்மொழி எனவும், வாழ்த்து எனவும், இயல்மொழி வாழ்த்து எனவும் மூவகைப்படும்.

உதாரணம் :—

“ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலின்
நீர்த்துறை படியும் பெருக்களிற் போல
இனியை பெரும வெமக்கே மற்றதன்
துன்னருங் கடாஅம் போல
இன்னும் பெருமரின் னென்னு தோர்க்கே.” [புறம்-௧௭.]

இஃத இயல்மொழி.

“ஆன்முலை யறுத்த வறணி லோரகும்
 மாணிழை மகளிரா கருவுசிதைத் தோரகும்
 பாப்பாராத தப்பிய கொடுமை யோரகும்
 வருவாய மருககிற கழுவாயு முனவே
 நிலம்புடை பெயாவ தாயினு மொருவன்
 செய்தி கொன்றோரு குயதி யிலடுண்
 அறம்பா டின்றே யாயிழை கணை
 காலை யநதியு மாலை யநதியும்
 புறவுக கருவனன புண்புல வரகின்
 பாறபெய புணகந தேடுநெடு மயக்கிக்
 குறுமுயற் கொழுஞ்சூடு கிழ்த்த வொக்கலோ
 டிரத்தி நீடிய வகனறலை மனறத்துக்
 கரப்பி லுள்ளமொடு வேண்டுமொழி பயிற்றி
 ஆமலைக கொழுஞ்சோ ராந்த பாணாக்
 ககலாச் செலவ முழுவதுஞ் செயதோன
 என்கோன வளவன வாழ்க் வென்றுவின
 பீடுகெழு நோன்றான பாடே னாயிற்
 படுபறி யலனே பலகதிாச் செலவன
 யானே தஞ்சம பெருமலிவ் வுலகத்துச்
 சான்றோ செய்த நன்றுண டாயின்
 இமயத திணடி யினஞால பயிற்றிக்
 கொண்டன மாமழை பொழிந்த
 நண்பன் றுளியினும் வாழிய பலவே.” [புறம்-௩௪]

இது வாழ்த்து.

“ஆவு மாணியற பாபபன மாககனும்
 பெண்டிரும பிணியுடை யீரும் பெணிக்
 தென்புலம் வாழநாக கருககட னிறுக்கும்
 பொன்போற புதலவாப் பெருஅ தீரும
 எம்மம்பு கடிவிடுது நம்மரண சோமினென
 தறத்தாறு நவலும் பூட்கை மறத்திற
 கொல்களிற்று மீமிசைக கொடிவிசம்பு நிழற்றும்
 என்கோ வாழிய குடுமி தகைகோச்
 செந்நாப் பசுமபொன வயிரியாக கீதத்
 முநீர் விழவி னெடியோன
 நன்னீர் பஃறுளி மணலினும் பலவே.” [புறம்-௩௫]

இஃது இயலமொழி வாழ்த்து.

“பாப்பாக்க கலவது புணிபறி யலையே
 பணியா வுள்ளமோ டணிவரக கெழீஇ
 நட்போக கலவது கண்ணரு சலையே
 வணங்குசிலை பொருதலின் மணங்கம முகலம்

மகளிர்க் கல்லது மலர்ப்பறி யலையே
 நிலத்திறம் பெயருந் காலே யாயினும்
 னினந்த சொன்னீ பொய்ப்பறி-யலையே
 சிறியிலே யுழினைத் தெரியல் சூழக்
 கொண்டி மிகைபடத் தீண்டமிழ் செறித்துக்
 குன்றுலிலே தளர்க்கு முருமிற் சீறி
 ஒருமுற் றிருவ ரோட்டிய-வொள்வாட்
 செருமிரு தானை வெல்போ ரோயே
 ஆடுபெற் றழிந்த மன்னர் மாறி
 நீகண் டனையே மென்றனர் நீயும்
 நுநுகம் கொண்டினும் வென்றே யதனாற்
 செல்வக் கோலே சேரலர் மருக
 காறிரை யெடுத்த முழங்குரால் வேலி
 நனந்தலை யுலகஞ் செய்தநன் றுண்டெனின்
 அடையடுப் பறியா வருவி யாம்பல்
 ஆயிர வெள்ள ஆழி
 வாழி யாத வாழிய பலவே” [பதிற்றுப்-௬௩]

என்பதுநீ அது. பிறவும் அன்ன.

சேய் வரல் வருத்தம் வீட வாயில் காவலர்க்கு உரைத்த கடைநிலையும்-சேய்
 மைக்கண்ணின்று வருகின்ற வருத்தம் தீர் வாயில் காவலர்க்கு உரைத்த வாயில்
 நிலையும்.

உதாரணம்:—

“வாயி லோயே வாயி லோயே
 வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி விதைத்துத்தாம்
 உள்ளியது வினாகு முர னுடை யுள்ளத்து
 வரிசைக்கு வருகதுமிப் பரிசில் வாழ்க்கைப்
 பரிசிலர்க் கடையா வாயி லோயே
 கடுமான் றேன்ற நெடுமா னஞ்சி
 தன்னறி யலன்கொ லென்னறி யலன்கொல்
 அறிவும் புகழு முடையோர் மாய்ந்தென
 வறந்தலை யுலகமு மன்றே யதனாற்
 காவினேங் கலனே சுருக்கினேங் கலப்பை
 மரங்கொ ற்ச்சன் கைவல் சிறுஅர்
 மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே
 எத்திசைச் செல்லினு மத்திசைச் சோதே.” [புறம்-௨௦௬]

கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலையும்-இறைவன் கண்படைநிலையைக் குறித்த
 கண்படை நிலையும்.

என்றது, அரசன் இனிது துயின்றது கூறல் என்றவாரும்.

உதாரணம்:—

“மேலா ரிதையமருண் மின்னார் சினஞ்சொரியும்
வேலான் விதன்முனை வென்றடக்கிக்—கோலாற்
கொடிய வுலகிற் குறுகாமை யெங்கோன்
கடியத் துயிலேற்ற கஞ்சு.” [வெண்பா-பாடாண்-அ]

கபிலை கண்ணிய வேள்விரிலையும்-கபிலையைக் குறித்த வேள்விரிலையும்.

உதாரணம் :—

“பருக்காமும் செம்பொன்னும் பார்ப்பார் முகப்பக்
குருக்கட் கபிலை கொடுத்தான்—செருக்கோ
டிமுரசுத் தானை யிலிரிய வெங்கோன்
கடிமுரசும் காலைச்செய் வித்து.” [வெண்பா-பாடாண்-கச]

வேலை நோக்கிய விளக்குரிலையும்-வேலினைக் குறித்த விளக்குரிலையும். நோக்குத
லாவது, விளக்கு ஏதுவாக வேலின் வெற்றியைக் காட்டுதல்.

உதாரணம் :—

“வளிறுந்தக் கண்ணும் வலந்திரியாப் பொங்கி
ஒளிசிறந்தாக் கோங்கி வரலால்—அளிசிறந்து
நன்னெறியே காட்டு நலந்தொரி கோலவந்து
வென்னெறியே காட்டும் விளக்கு.” [வெண்பா-பாடாண்-கஉ]

வாயுறை வாழ்த்தும்-வெஞ்சொல்லைப் பிரித்தலின்றிப் பிற்பயக்குமென்று வேம்
பும் கடுவும்போல ஒம்படைக் கிளவியாலே மெய்யுறக் கூறுதலும்.

[வாயுறை வாழ்த்தின் இலக்கணம்:—]

“வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்
வேம்புக் கடுவும் போல வெஞ்சொல்
தாங்குத் தின்றி வழிநனி பயக்குமென்
ரோம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.” [தொல்-செய்யு-ககஅ]

உதாரணம் :—

“காய்நெல் லறுத்துக் கவளம் கொளினே
மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காரும்
நூறுசெறு வாயினூற் தமிழ்த்துப்புக் குணினே
வாய்ப்புரு வதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்
அறிவுடை வேந்த நெறியறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரிது நந்தும்
மெல்லியன் கிழவ னாகி வைதலும்
வரிசை யறியாக் கல்வெண் சுற்றமொடு
பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்ட நச்சின்
யானை புக்க புலம்போல்
தானு முண்ண னுலகமும் கெடுமே.” [புறம்-கஅச]

செவியறிவுறுவுந்-உயர்ந்தோர் மாட்டு அலிந்து ஒழுக்குதல் வேண்டும் எனச் செவி
யறிவுறுத்துக் கூறுதலும்.

[செவியுறையின் இலக்கணம்:—]

“செவியுறை தானே

பொங்குத லின்றிப் புரையோர் நாப்பண்
அவிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தற்றே” [தொல்-செய்யு-௧௧௦]

உதாரணம் :—

“அந்தணர் சான்றோ ரருந்தவத்தோர் தம்முன்னோர்
தந்தைதா யென்றிவர்க்குத் தார்வேந்தே—முந்தை
வழிநின்று பின்னை வயங்குநீர் வேலி
மொழிநின்று கேட்டன் முறை.” [வெண்பா-பாடாண்-௩௩]

ஆவயின் வரூஉம் புறநிலை வாழ்த்தும்-மன்னன் இடத்ததாகி வரும் புறநிலை
வாழ்த்தும். அது,

“வழிபடு தெய்வ நிற்புறம் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமி நென்னும் புறநிலை வாழ்த்தே” [தொல்-செய்யு-௧௧௧.]

என்பதனால், இனிது வாழ்மின் என்னும் பொருள்மேல் வரும்,

உதாரணம் .—

“தென்ற லிடைபோழ்த்து தேனார் நறுமூலலை
முன்றின் முகைவிரியு முத்தநீர்த் தண்கோளுர்க்
குன்றமர்ந்த கொல்லேற்றா னிற்காப்ப வென்றற்
தீரா நண்பிற் தேவர்
சீர்சால் செல்வமொடு பொலிமி சிறந்தே.” [யா-விரு-௩௩-
மேற்கோள்]

மேற்கோள்]

வைக்களை வகையொடு-ஆண்பாற்கூற்றுக் கைக்களையும் பெண்பாற்கூற்றுக் கைக்
களையும்.

இவையும் பாடாண் பாட்டாம் என்றவாறு.

உதாரணம் :—

“துடியடித் தோற்செவித் தூங்குகை நால்வாய்ப்
பிடியேயா னின்னை யிரப்பல்—கடிகமழ்தார்ச்
சேலேக வண்ணனெஞ் சேரி புருதுங்கார்
சாலேகஞ் சார நட” [முத்தொள்-௪௩]

எனவும்,

“அணியாய செம்பழுக்காய் வெள்ளிலையோ டேந்திப்
பணியாயோ வெம்பெருமா னென்று—கணியார்வாய்க்
கோணலம் கேட்பதுஉங் கொங்கர் பெருமானார்
தோணலஞ் சேர்தற் பொருட்டு”

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

உளப்பட தொகைஇ தொக்க நான்கும் உள என மொழிப-உளப்படத் தொ
கைஇத் தொக்க நான்கும் (முன்னையவும் இத்திணைக்கு) உள என மொழிப.

அ.அ. தாவி னல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
சூத ரேத்திய துயிலெடை நிலையும்
கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் ஹ்நியும்

ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்றுபய நெதிரச் சொன்ன பக்கமும்
சிறந்த நாளினிற் சென்ற நீக்கிப்
பிறந்த நாவயிற் பெருமங் கலமும்
சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மங்கலமும்
நடைமிகுத் தேத்திய குடைநிழன் மரபும்
மாணர்ச் சட்டிய வாண்மங் கலமும்
மன்னெயி லழித்த மண்ணுமங் கலமும்
பரிசில் கடைஇய கடைக்கட்டு நிலையும்
பெற்ற பின்னரும் பெருவள னேததி
நடைவயிற் றேன்றிய கிருவகை விடையும்
அசசமு முலகையு மெச்ச மின்றி
நாளும் புள்ளும் பிறவற்றி னிமித்தமும்
காலங் கண்ணிய வோம்படை யுளர்ப்பட
ஞாலத்து வருஉம் நடக்கையது குறிப்பிற்
கால முன்றொடு கண்ணிய வருமே.

இதவும் அது.

இ-ள்:—‘துயிலெடைநிலை’ முதலாகப் ‘பரிசில் விடை’ ஈறாகச் சொல்லப்பட்டனவும், நாளும் புள்ளும் நிமித்தமும் ஒம்படையும் உட்பட்ட உலக வழக்கின் அறியும் மூன்றுகாலமும் பற்றி வரும் பாடாண்டிணை என்றவாறு.

கிடந்தோர்க்கு தாவில் நல் இசை கருதிய சூதர் ஏத்திய துயில் எடைநிலையும்—கிடந்தோர்க்குக் கேடு இல்லாத நற்புகழைப் பொருந்தவேண்டிச் சூதர் ஏத்திய துயில் எடைநிலையும்.

உதாரணம்:—

“அளந்த திறையா ரகலிடத்து மன்னா
வளந்தரும் வேடலாய் வணங்கக்—கனந்தயங்கப்
பூமலர்மேற் புன்னொலிகும் பொய்கைஞழ் தாமரைத்
துமலாக்க ணேர்க் துயில்.” [வெண்பா-பாடாண்-க]

கூத்தரும் பாணரும் பொருளரும் விறலியும் ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றி பெற்ற பெருவளம் பெறார்க்கு அறிவுறீஇ சென்று பயன் எதிர சொன்ன பக்கமும்—கூத்தராயினும் பாணராயினும் பொருளராயினும் விறலியாயினும் நெறியிடைக் காட்சிக் கண்ணே எதிர்தோர் உறழ்ச்சியால் தாம் பெற்ற பெருவளம் துமக்குப் பெறலாகும் எனவும் சொன்ன பக்கமும்.

‘பக்கமும்’ என்றதினான், ஆற்றினதுஅருமையும் அவன் ஊரது பண்பும் கூறப் படும். ‘அவற்றுள்,

கூத்தராய்ப்படை வருமாறு:—

“நிருமழை தலைஇய” [மலைபடுகடாம்-௧] என்னும் பாட்டுக் காண்க.

பாணாற்றுப்படை வநுமாறு :—

“பாணன் குடிய பசும்பொற் றுமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட் டசைஇ
ஊரீர் போலச் சுரத்திடை யிருந்தீர்
யாரீர் நோவென வினவ லர்னாக்
காரெ னொக்கற் கடும்பரி யிரவல
வென்வே லண்ணற் காண லுங்கே
நின்னினும் புல்லியே மன்னே யினியே
இன்னே மாயினே மன்னே யென் றும்
உடாஅ போரா வாகுத் வறிந்தும்
படாஅ மஞ்ஞைக் கீத்த வெங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்
எத்துணை யாயினு மீத்த னன்மென
மறுமை நோக்கின்றே ளன்றே, பிறர்
வறுமைநோக் கின்றவன் கைவண் மையே.” [புறம்-கசக]

பொருநராற்றுப்படை வநுமாறு :—

“சிலையுலா நிமிர்ந்த சாந்துபடு மார்பின்
ஒலிகதிர்க் கழனி வெண்குடைக் கிழவோன்
வலிதுஞ்சு தடக்கை வாய்வாட் குட்டுவன்
வள்ளிய னாதல் வையகம் புகழினும்
உள்ள லோம்புமி னுயர்மொழிப் புலவீர்
யானும்,
இருணிலாக் கழிந்த பகல்செய் வைகறை
ஒருகண் மாக்கினை தெளிர்ப்ப வெற்றிப்
பாடியிழ் முரசு னியதேர்த் தந்தை
வாடா வஞ்சி பாடினே னாக
அகமலி யுவகையோ டனுதல் வேண்டிக்
கொன்றுசினந் தணியாப் புலவுநாறு மருப்பின்
வெஞ்சின வேழ நல்கின னஞ்சி
யானது பெயர்த்தனெ னாகத் தானது
சிறிதென வுணர்ந்தமை நாணிப் பிறிதுமோர்
பெருங்குளிறு நல்கி யோனே யதற்கொண்
டிரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் புறினுந்
துன்னரும் பரிசி றருமென
என்றுஞ்செல் லெனவன் குன்றுகெழு நாட்டே.” [புறம்-கசக]

விறலியாற்றுப்படை வநுமாறு :—

“மெல்லியல் விறலிக் கல்லிகை செவியிற்
கேட்பி னல்லது காண்பறி யலையே
காண்டல் வேண்டின யாயின் மாண்டநின்
விரைவளர் கடத்தல் வரைவளி யுரைக்
கலவ மஞ்ஞையிற் காண்வர வியலி

பொருளதிகாரம் - புறத்திணையியல்

மாரியன்ன வண்மைத்

தேர்வே ளாயைக் கரணிய சென்மே.” [புறம்-க.கூக]

சிறந்த நாளினிற் செற்றம் நீக்கி பிறந்த நான்வயின் பெருமக்கலமும்-சிறந்த நாட்கண் உண்டாகிய செற்றத்தை நீக்கிப் பிறந்த நாட்கண் உளதாகிய பெருமக்கலமும்.

உதாரணம் :—

அநதண ராவொடு பொன்பெற்றாரீ பாவவர்
மநதரம்போன் மாண்ட களிநூர்நதார்—எந்தை
இலங்கிலேவெற் கிள்ளி யிரேவதுநா னென்னே
சிலம்பிதன் கூடிழந்த வாறு.” [முத்தொன்-சய]

சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மக்கலமும்-ஆண்டுதோறும் முடி புனையும்வழி நிகழும் மிகப்புண்ணிய நீராட்டு மக்கலமும். இதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க.

கடை மிகுதது ஏத்திய குடை நிறில் மரபும்-ஒழுக்கத்தை மிகுத்து ஏத்தப்பட்ட குடை நிறில் மரபு கூறுதலும்.

உதாரணம் :—

“திங்களைப் போற்றுதுந் திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கலர்தார்ச் சென்னி ருளிர்பெண் குடைபோன்றிவ்
அங்க ணுலகளித்த லான்.” [சிலப்-மக்கல-க]

மாணார்ச் சுட்டிய வூன் மக்கலமும்-பகைவரைக் கருதிய வான் மக்கலமும்.

உதாரணம் :—

“பிறர்வேல் போலா தாக வில்வூர்
மறவன் வேலோ பெருந்தக வுடைத்தே
இரும்புற நீறு மாடிக் கலந்திடைக்
குரம்பைக் கூரைக் கிடக்கினும் கிடக்கும்
மங்கல மகளிரொடு மாலை சூடி
இன்றர லிகும்பை யாமொடு ததம்பத்
தெண்ணீர்ப் படுவினுந் தெருவினுந் திரிந்து
மண்முழு தழுக்கச் செல்லினுஞ் செல்லுமான்
கருங்கடற் றுனை வேந்தர்
பெருங்களிற்று முகத்துஞ் செலவா னாதே” [புறம்-க.கூஉ]

மண் எயில் அழித்த மண்ணு மக்கலமும்-நிலைபெற்ற எயிலை அழித்த மண்ணு நீராடு மக்கலமும்.

இஃது உழிஞைப் படலத்துக் கூறப்பட்ட தாயினும், மண்ணு நீராடுதலின் இதற்கும் துறையாயிற்று. இவ்வாறு செய்தனை எனப் புகழ்ச்சிக்கண் வருவது பாடாண்டிணையாம். இவ்வரை மறத்துறை ஏழிற்கும் ஒக்கும். உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்-பரிசில் கூடாவுதலாகிய கடைக்கூட்டு நிலையும்.

உதாரணம் :—

“ஆடுபெரி மறந்த கோடிய ரடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்புபசி யுழவாப்
பாஅ லின்மையிற் றோலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்த்த பொல்லா வறுமுலை

சுவைத்தொ றழுஉந்தன் மகத்துமக நோக்கி
 கீரோடு நினைந்த வீசிதழ் மழைக்கணைன்
 மனையோ ளெவ்வ நோக்கி நினைஇ
 நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண
 என்னிலை யறிந்தனை யாயி னிந்நிலைத்
 தொடுத்திங் கொன்னா தமையலெ னடுக்கிய
 பண்ணமை நம்பின் பச்சை நல்யாழ்
 மண்ணாழ்முழவின் வயிரியர்

இன்மை தீர்க்குந் குடிப்பிறந் தோயே.” [புறம்-௧௯௪]

இன்னும் இதனானே, பரிசில்பெறப் போகல் வேண்டுமென்னும் குறிப்பும் கொள்க.

உதாரணம் :—

“நல்லியா ழாகுளி பதலையொடு சுருக்கச்
 செல்லா மோதில் சில்வலா விறலி
 களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை
 விசம்பா டெருவை பசுந்தடி தடுப்பப்
 பகைப்புல மரீஇய தகைப்பெருநு சிறப்பிற்
 குடுமிக் கோமாற் கண்டு
 நெடுநீர்ப் புற்கை நீத்தனம் வரற்கே” [புறம்-௧௯௪]

பெற்ற பின்னரும் பெருவான் ஏத்தி நடைவாயின் தோன்றிய இருவகை விடையும்கூட பரிசில் பெற்ற பின்னரும் அவன் கொடுத்த மிக்க வளனை ஏத்தி வழக்கின்கண் தோன்றிய இருவகை விடையும். அவையாவன, தான் போதல் வேண்டும் எனக் கூறுதலும், அரசன் விடுபடப்போதலும்.

வளன் ஏத்தியதற்குச் செய்யுள்:—

“தென்பர தவர் மிடல்சாய
 வடவடுகர் வானோட்டிய
 தொடியமை கண்ணித் திருந்துவேற் றடக்கைக்
 கடுமா கடைஇய விடுபரி வழம்பின்
 நற்றூர்க் கள்ளின் சோழன் கோயிற்
 புதுப்பிறை யன்ன சுதைசெய் மாடத்துப்
 பனிக்கயத் தன்ன நீணகர் நின்றேன்
 அரிக்கடு மாக்கிணை யிரிய வொற்றி
 எஞ்சா மரபின் வஞ்சி பாட
 எலக்கென வருத்த வல்ல மிகப்பல
 மேம்படு சிறப்பி னருங்கல வெறுக்கை
 தாங்காது பொழிதந் தோனே யதுகண்
 டிலம்பா டுழந்தவென் னிரும்பே ரொக்கல்
 விரற்செறி மரபின செவித்தொடக் குநரும்
 செவித்தொடர் மரபின விரற்செறித் குநரும்
 அரைக்கமை மரபின மிடற்றியாக் குநரும்
 மிடற்றமை மரபின வரைக்கியாக் குநரும்
 கடுந்தே ரிராம னுடன்புணர் சீதையை
 வலித்தகை யரக்கன் வெளவிய ஞானரை
 சிவஞ்சேர் மதாணி கண்ட குரங்கின்
 செம்முகப் பெருங்கிணை யிழையணிப் போலிந்தாம்
 கருஅ வருகை யினிது பெற்றிருமே
 இருங்கிணைத் தலைமை யெய்து
 அரும்பட ரெவ்வ முழந்தன் றையே.” [புறம்-௩௭௮]

தான் பிரிதல் வேண்டிக் கூறியதற்குச் செய்யுள் :—

“ ஊனு மூணு முனையி னினிதெனப்
பாலிற் பெய்தவும் பாதிற் கொண்டவும்
அனவுபு கலந்து மெல்லிது பருகி
விருந்துறுத் தாற்றிழிருந்தனே மாகச்
சென்மோ பெருமவெம் விழவுடை நரட்டென
யாந்தன் னறிய வினவின மாகத்
தான்பெரி, தன்புடை மையி னெம்பிரி வஞ்சித்
துணரி யதுகொளா வாகிப் பழமூழ்த்துப்
பயம்பகர்ப் பறியா மயங்கரின் முதுபாழ்ப்
பெயல்பெய் தன்ன செல்வத் தாகவண்
சயா மன்னர் புறங்கடைத் தோன்றிச்
சிதாஅர் வன்பிற் சிதர்ப்புறத் தடாரி
ஊனுகிர் வலந்த தென்க ணெற்றி
வீரல்விசை தவிர்க்கு மரலைப் பாணியின்
இலம்பா டகற்றல் யாவது புலம்பொடு
தெருமர லுயக்கமுந தீர்க்குவோ மதனால்
இருநிலக் கூலம் பாறக் கோடை
வருமழை முழக்கிடைக் கோடிய பின்றைச்
சேயை யாயினு மிவ்ண யாயினும்
இதற்கொண் டறிவை வாழியோ கிணைவ
கிணைநனி யொருவழிப் படர்கென் று னேயெனதை
ஒலிவெள் ளருவி வேங்கட நாடன்
உறவருஞ் சிறுவரு மூழ்மா றுய்க்கும்
அறத்துறை யம்பியின் மாண மறப்பின்
றிருங்கோ ளீராப் பூட்டைக
கரும்ப னூரன் கா தன் மகனே.” [புறம்-௩௮௪]

அரசன் விடை கொடுப்பப் போந்தவன் கூறு :—

“ நின்னயந துறைநர்க்கு நீநயந துறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளைமுத லோர்க்கும்
கடம்பின் கடம்பசி தீர யாழரின்
நெடுஞ்ருறி யெதிர்ப்பை நல்க யோர்க்கும்*
இன்னோர்க் கென்னா தென்னொடு குழாது
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது நீயும்
எல்லோர்க்குக் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
பழந்துங்கு முநிர த்துக் கிழவன்
திருந்துவேற் குமண னல்கிய வளனே.” [புறம்-௩௮௩]

* ‘இருவகை விடையும்’ என்றதனால், பரிசில் பெற்றவழிக் கூறுதலும் பெயர்ந்தவழிக்

கூறுதலும் ஆம்.

அச்சமும் உவகையும் ஏச்சும் இன்றி நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும்
காலம் கண்ணிய ஓம்படை-அச்சமும் உவகையும் ஒழிவு இன்றி நாளானும் புள்ளா
னும் பிற நிமித்தத்தானும் காலத்தைக் குறித்த ஓம்படையும்.

அச்சமாவது, தீமை வரும் என்று அஞ்சுதல். உலகையாவது, நன்மை வரும் என்று மகிழ்தல். நானாவது, நன்னான் தீரான். புள்ளாவன, ஆந்தை முதலியன. பிற ரிமித்தமாவன, அவரு முதலாயின. காலக்கண்ணு தலாவது, வருங்காலம் குறித்தல்.

உதாரணம் :—

“ஆடிய வழற் குட்டத்
தாரிரு னரையிரலின்
முடப்பினயத்து வேர்முதலாக்
கடைக்குளத்துக் கயங்காயப்
பங்குனியு ரழுவத்துத்
தலைநாண்மீ னிலேதிரிய
நிலைநாண்மீ நெதிரேந்தரத்
தொன்னண்மீன் றுறைபடியப்
பீரசிச் செல்லா துசி முன்ன
தளக்கர்த்திணை விளக்காகக்
கையெரி பரப்பக் காவெதிர்பு பொங்கி
ஒருமீன் வீழ்ந்தன்றால் விசம்பி னானே
அதுகண், டியாமும் பிறரும் பல்வே நிரவலர்
பறையிசை யருவி நன்னாட்டுப் பொருநன்
நோயில னாயி னன்றமற் றில்லென
வழிந்த நெஞ்ச மடியுளம் பரப்ப
அஞ்சினம்” [புறம்-உஉ௯]

என்பது பிறவாறு ரிமித்தம் கண்டு அஞ்சிபது.

“புதுப்புள் வரினும் பழம்புட் போகினும்
விதுப்புற வறியா வேமக் காப்பினை
அனையை யாகன் மாறே
மன்னுயி ரெல்லா நின்னஞ் சம்மே” [புறம்-உ௦]

என்பது புட்பற்றி வந்தது.

“காலனுக் காலம் பார்க்கும்” [புறம்-௪௧]

என்னும் புறப்பாட்டு, ரிமித்தம் பற்றி வந்தது.

“நல்லவை செய்த லாற்றீ ராயினும்
அல்லவை செய்த லோம்புமின்” [புறம்-௧௧௫]

என்பது ஓம்படை பற்றி வந்தது.

உளப்பட ஞாலத்து வரும் நடக்கையது குறிப்பின் காலம் மூன்றொடு கண்ணிய வருமே-இவை உளப்படத் தோன்றும் வழக்கினது கருத்தினானே காலம் மூன்றொடும்க் பொருத்தக் கருதுமாற்றான் வரும் மேற்கூறி வருகின்ற பாடாண்டிணை.

இரண்டாவது புறத்தினையியல் முற்றிற்று.

